

SANDRA BROWN
PREȚUL PARADISULUI
(HEAVEN'S PRICE)

Capitolul 1

Blair urcă ultimele trei trepte, cu cutia în brațe. Înghesuindu-se pe lângă tocul ușii, o strecură înăuntru și o trânti peste celelalte două depuse chiar lângă prag. Brațele îi tremurau de efort. Picioarele o dureau.

— Slavă Domnului că asta-i ultima, spuse ea de una singură, pe o expirație care i se desprinsese încet, alene, de pe buze. Cu brațele rigide, se opinti deasupra cutiei, încercând să-și tragă respirația. Când se ridică, simți crisparea mușchilor din josul spatelui și gemu. Mai era vreo parte din trup care să n-o doară?

Când își privi ceasul de mână, buzele i se subțiară de enervare. Telefonase la Y.M.C.A. În urmă cu două ore, cerând să i trimită un masor. După ce, timp de peste opt ani, nu-și schimbase domiciliul, uitase cât de obositoare puteau fi mutările. Un masaj era cel mai relaxant lucru la care se putea gândi. Întrucât încă nu i se instalase telefonul, mersese cu mașina până la cea mai apropiată stație service și îl folosisese pe cel public. Recepționera care răspunsese la telefonul de la Y.M.C.A. O asigurase că avea să-i trimită pe cineva, în cel mult o oră.

— Atât în materie de eficiență, bombăni Blair, smulgându-și eșarfa cu imprimeuri gen bandana, pe care și-o legase în jurul părului lung și negru. Aceasta i se rostogoli până la talie, ca un sul de satin desfășurat.

Dacă personalul de la Y.M.C.A. Era reprezentativ pentru ritmul vieții din acel izolat oraș de provincie, într-o săptămână avea să devină o nebună furioasă.

Privi prin apartamentul cu trei camere, care avea să fie căminul ei pentru următoarele șase luni. Nu arăta prea grozav, acum, cu cutiile și pachetele îngrămădite pe podelele din lemn de esență tare, dar, cu un strop de imaginație, spera să-l poată face cel puțin locuibil. Pam o asigurase că era cel mai elegant și mai discret loc din oraș. „... doar dacă nu vrei să stai în vreunul dintre complexele alea sterile de apartamente, ceea ce sunt convinsă că nu e cazul” adăugase ea.

La sosirea din oraș în mica urbe de pe malul dinspre Atlantic al Long Island-ului, unde se mutase cu câțiva ani în urmă prietena ei, Pam Delgado, Blair trebuise să admită că viața într-un apartament de deasupra garajului, în spatele unei, case victoriene, pe o stradă liniștită și umbrită de copaci, era mai atrăgătoare decât traiul într-o cutie de chibrituri dintr-un bloc de beton.

Ocoli labirintul de cutii, croindu-și drum spre bucătărioara din cealaltă parte a camerei mari, care servea atât drept living, cât și ca dormitor. Fusesse încântată să vadă că frigiderul nu era mai vechi de două decenii și avea în congelator o găleată, unde să golească tasele pentru gheață. Luând câteva cuburi, le lăsă să cadă într-un pahar înalt pe care reușise să-l găsească mai devreme, și scoase capacul unei cutii cu suc dietetic. Exact în clipa când spuma se scurgea peste gheață, bătu cineva la ușă.

— Ce să-ți povestesc, mormăi Blair.

Luând o sorbitură din băutura încă nerăcită, se strecură din nou printre cutii și deschise ușa.

— Era și timpul, spuse ea, certăreață.

— Mă scuzați, răspunse omul din prag.

Ochi verzi ai lui Blair se aflau la același nivel cu pieptul lui masiv și trebui să și-i ridice pe o distanță considerabilă, pentru a vedea cea mai neliniștitoare pereche de ochi, pe care o întâlnise vreodată. De un albastru șocant, erau înconjurați de gene dese, arcuite, cafenii-închise la rădăcină și aurite la vârfuri. O rețea de riduri subțiri, albe pe fondul pielii intens bronzate, se întindeau de la colțurile ochilor, dispărând treptat spre tâmples. Sprâncenele bine definite, dar groase, se arcuiau deasupra ochilor care o examinau la fel de atenți cum făceau și ai ei.

Pentru a evita studiul acela iscoditor, își cobori repede privirea, făcând greșeala de a crede că ar fi fost atitudinea cea mai sigură. Nu era pregătită să descopere mustața șaten-aurie, exact de culoarea sprâncenelor ce încadrau acei ochi. Mustața se curba peste o gură lată, senzuală. Sub buzele sculpturale se afla o bărbie puternică, fermă, cu o brazdă verticală adâncită în centru. Evită și analiza acesteia, ridicând ochii pentru a observa un nas precis conturat, obraji ușor concavi și pomeți îndrăzneți, ceea ce o readuse la studiul ochilor. Nu se abătuseră dinspre fața ei.

Una peste alta, era cel mai minunat ansamblu de trăsături masculine, pe care-l văzuse Blair în viața ei. Fu gata să se bâlbâie, dar reuși cumva să n-o facă atunci când întrebă:

— Nu v-a spus nimeni cum să ajungeți aici? Omul clătină din capul acoperit cu păr blond, ondulat, ușor argintat la tâmples.

— Nu.

— Ei, nu-i de mirare că ați întârziat mai mult de o oră. Niciuna dintre străzile orașului ăstuia nu are tăblițe inscripționate, comentă ea ursuză. Pășind într-o parte, adăugă: Pofțiți. Acum am și mai multă nevoie de

dumneavoastră, decât atunci când v-am telefonat

Bărbatul intră, iar Blair închise ușa în urma lui pentru a menține aerul revărsat prin aparatul de aer condiționat, fixat în singura fereastră a camerei, ce răcorea întregul apartament. Nu-și adusese cu el niciun echipament, ci numai un trup care l-ar fi intimidat până și pe cel mai înfricoșător atacant fotbalist de profesie.

Echipat în șort alb și tricou bleumarin, omul arăta formidabil. Blair putu vedea că bronzul de pe față, precum și părul auriu, cârlionțat, îi acopereau și restul trupului. Avea picioarele lungi și suple, dar dotate cu mușchi ce se unduiau pe pulpe și coapse când înaintă prin jurul primelor cutii ce-i stăteau în cale. Blair își scuză interesul față de acei mușchi, sub pretextul că era strict profesional. Cunoștea bine toți mușchii trupului omenesc, rolul fiecăruia și modul de a-l trata.

— N-ați adus cu dumneavoastră un pat portabil, o masă, nimic?

Omul se opri pe neașteptate, întorcându-se cu fața spre ea.

— Nu.

— Mai bine, oftă Blair. Nu știu unde l-am fi pus. Am întins deja o pătură pe masa din bucătărie. Va fi bine așa?

Bărbatul întoarse capul, privind îndoielnic spre masă.

— Canapeaua încă n-am montat-o, continuă ea, și nu voiam să cotrobăiesc după cearceafuri prin toate cutiile astea. Am nevoie de dumneavoastră cât mai repede. Vă deranjează dacă o facem pe masa din bucătărie?

Ochii lui se încrețiră la colțuri, dar mustața nu-i tresări nici în cel mai mic zâmbet, când răspunse

simplu:

— Cătuși de puțin.

Replicile lui laconice o nemulțumeau. Se simțea ca o cretină vorbăreață, în timp ce el rămânea trufaș, privind-o cu o indulgență amuzată. Nici măcar nu-și ceruse scuze pentru întârziere. Dar, în fond, nu arăta ca un om căruia să-i fi venit ușor scuzele. O privea ferm, cu o curiozitate pe care nu reușea să și-o ascundă. Blair avea marea bănuială că imediat sub trăsăturile lui placide se ascundea un râs tunător, arzând de nerăbdare să se elibereze. De ce anume, nu-și putea închipui.

Bărbatul își coborî ochii în lungul trupului ei mignon. Necunoscând în toată viața ei niciun moment de pudoare, bruscul impuls de a se acoperi îi fu străin, dar incontestabil. Ochii lui păreau s-o scalde, lăsând în urmă pete roșii prin toate locurile pe care le atingeau. Categorie, îmbrăcămintea lui Blair nu avea nimic ațâțător, și totuși măsurarea aceea lentă și tăcută îi dădea senzația că blugii tăiați și maioul decoltat la gât ar fi alcătuit cel mai sumar *negligée*.

Dacă ar fi făcut vreo remarcă lascivă, ca acelea care i se aruncau adeseori pe străzile din New York, Blair i-ar fi ripostat cu o insultă usturătoare. Sau, dacă ar fi comentat cinic asupra bunului ei tonus muscular, a lungimii și a formei picioarelor, sau a ținutei grațioase, i-ar fi mulțumit fără să stea prea mult pe gânduri. Știa să se descurce cu comentariile de acest gen. Pentru cele transmise cu atâta elocvență de ochii lui însă nu avea nicio replică.

— Ei, începem? o întrebă, colțurile gurii lui arcuindu-se într-o sugestie de zâmbet.

Glasul îi trimise un fior delicios pe șira spinării. I se părea că-i mângâia urechile cu timbrul său profund, vibrant. Cum s-ar fi putut altfel, de vreme ce provenea

din pieptul acela?

— Vreți mai întâi să mă dezbrac?

O sprânceană tresări într-un arc întrebător, deasupra ochiului.

— Cred că da. Da.

— Atunci, vin într-un minut.

Întră grăbită în baie, unde își dusesese mai înainte un cearceaf vechi, luat dintr-o cutie. Degetele îi moșmondiră la nasturii pantalonilor scurți. Ce se întâmpla cu ea? De ce era atât de nervoasă? Mai făcuse masaje și altădată, în intimitatea apartamentului ei din Manhattan. Niciodată nu o neliniștiseră. Poate că, dacă individul o deranja atât de mult, era mai bine să nu continue.,

Un junghi de durere la un picior o înștiință că ar fi fost o neghioabă să piardă acea ocazie. Mușchii maltratați aveau nevoie de relaxare, iar medicul îi recomandase acest gen de terapie, în cei aproape treizeci de ani ai vieții sale, niciodată n-o intimidase nimic. Înfășurându-și trupul gol cu cearceaful, deschise cu hotărâre ușa băii și ieși.

— Deduc că nici loțiune n-ați adus, spuse, trecând cu nepăsare pe lângă el.

— Nu, nici loțiune n-am adus.

— Mă bucur. Uneori, loțiunile de masaj aumiros medicinal. O puteți folosi pe asta. Blair îi dădu sticluța de plastic cu unguent, pe care adusesese din baie; era parfumată cu mireasma ei favorită. Și sunt aici și câteva prosoape pentru când... când aveți nevoie, încheie ea jenată, întinzându-i prosoapele flaușate împăturite.

Își dorea să n-o fi privit-o de parcă era pe punctul s-o devoreze. Folosise cabine, cât o cutie de chibrituri, în comun cu alți bărbați și femei, toți grăbindu-se să-și schimbe costumele pentru scena

următoare. Adeseori, fusese silită să renunțe la drumul până în vestiar și să se schimbe în culise, fără niciun paravan. De ce, acum, o cuprindea o jenă atât de feciorelnică a goliciunii sale pe sub cearceaf?

În speranța de a-l distra de la studiul umerilor ei goi, continuă:

— Am... Tocmai beam un suc, când ați sosit. Serviți unul?

— Nu, mulțumesc. Poate după ce terminăm.

Își mută privirea de la el, uitându-se spre masa dreptunghiulară din bucătărie, lungă cât să se culce pe ea. O învelise într-o pătură veche, găsită pe raftul de sus al uneia din cele două debarale din apartament

— Pare confortabilă, observă el.

— Masa?

— Pătura.

— Aha. Blair își coborî privirea spre cuvertura decolorată. Așa cred. Nu-i a mea. Era în apartament.

— Deduc că tocmai v-ați mutat.

— Da.

Îi întoarse spatele și se culcă pe masa cu fața în jos. Întinzându-se pentru a se potrivi cât de comod putea. Pătura nu prea reușea să căptușească suprafața dură. Ridicându-se în mâini, desfăcu cearceaful și îl întinse de-o parte și de alta. Până ajunse cu abdomenul direct pe pătura rărită de prea multe spălări. Împreunându-și mâinile una deasupra celeilalte, întoarse fața în partea opusă lui.

— Vă place apartamentul?

— E O.K., ca locuință temporară. Voi sta aici șase luni, cel mult.

— Sunteți din New York?

— La origine, nu, răspunse Blair. Își ținu un moment respirația, când îl simți ridicând cearceaful și așternându-i un prosop peste șolduri pentru a i le

acoperi.

— La origine, de unde sunteți?

— Din Minnesota.

Cuvântul ieși într-o rafală de aer, când palma lui îi rezemă prosopul pe umeri, în timp ce trăgea cearceaful în lături. Complet goală, cu excepția prosopului care i se părea cam la fel de mare ca un leucoplast pus peste posterior, aproape că simți privirea pârjolitoare a acelor ochi albaștri cutreierându-i întinderea de piele dezgolită.

Trecură câteva momente. Bărbatul nu vorbea. Blair nu respira. Niciunul nu se mișca. În sfârșit, incapabilă să mai suporte tensiunea, întoarse capul spre el.

— S-a-ntâmpnat ceva?

Omul își dresă glasul:

— Nu. Nimic. Îmi flexam doar degetele.

— Aha.

Îi simți mișcărilor, mai curând decât să i le vadă când își turnă loțiune în palmă și o întinse pe cealaltă, frecându-și mâinile. Apoi, acestea i se depuseră pe umeri. Cu mișcări la început lente, le coborî ușor peste mușchii încordați, întinzând loțiunea aromată, accentuând slab presiunea, mâinile începură să țeasă o vrajă, iar Blair simți tensiunea dizolvându-i-se.

— Lucrați de mult la Y?

— La Y.?

— Da, lucrați de mult acolo?

— Ăă... nu. De fapt nu lucrez acolo. Sunt un fel de liber-profesionist.

— Înțeleg. Aveți destui clienți, ca să fiți tot timpul ocupat într-un orașel ca ăsta?

— V-ar surprinde.

Acum ambele lui mâini o țineau de un umăr, strângând mușchii tot mai relaxați.

— N-aveți mâinile la fel ca majoritatea masorilor. Vă simt bătăturile.

— Îmi cer scuze.

— Nu mă plângeam. Era doar o observație.

— Lucrez destul de des cu greutate. Ele îmi bătătoresc palmele.

— Deci, activați în diverse genuri de exercițiu fizic.

— Cred că s-ar putea spune și așa.

— Bănuiam eu. Păreți în formă.

— Și dumneavoastră.

Alese acest moment pentru a-și strecura mâinile, de pe umerii ei, pe sub brațele abia ridicate unde degetele i se încovrigară în pielea gingașă, sensibilă. Podurile palmelor i se proptiră în adâncitura spatelui, iar Blair își dădu seama cât erau de mari și puternice. Cu doar o minimă apăsare, i-ar fi putut rupe coastele. Respiră mai ușor, când începură o coborâre treptată, fără ca degetele să-i mai atingă locul acela anume de sub brațe.

— Eu sunt dansatoare. Trebuie să-mi păstrez forma.

— Ce fel de dansatoare? Balerină?

— Particip zilnic la ore de balet pentru antrenament, dar dansez mai mult în comedii muzicale.

— I-auzi! În ce spectacole ați jucat?

Blair râse ușurel.

— Cam prin toate, în câte un moment sau altul, atât pe Broadway, cât și în afara lui.¹

Uneori, în turnee de câteva luni cu câte o trupă.

— Deci, lucrați de mult timp.

— Da. De când am absolvit liceul. Spre marea

1 - Conform clasificării teatrelor din New York, de categoria I, II și III, respectiv: Broadway, *of* Broadway și *off-off* Broadway (n.tr.)

disperare a părinților mei. Am venit la New York, când toți ceilalți se duceau la colegiul de stat.

— N-au vrut să faceți asta?

— Puțin spus. Nici chiar obținerea diplomei la seral nu i-a convins că n-o apucasem pe calea pierzaniei. Ani de zile le spuseseam că mergeam la New York să studiez și să dansez, iar ei râdeau de mine, crezând că urma să-mi treacă, în timp, sau că aveam să cunosc vreun băiat drăguț din oraș și să înlocuiesc visurile fără speranță cu un măritiş.

— Dar n-ați făcut-o.

— Nu.

— Cu siguranță, acum sunt mândri de dumneavoastră.

— Da, dar e o mândrie reținută, răspunse Blair încet.

Amintirile durerii pe care le-o pricinuiseră părinților o întristau întotdeauna. Atâția ani le așteptase aprobarea modului ei de viață. Era un vis imposibil, pe care niciodată n-avea să-l atingă, căci nu i-ar fi putut înțelege nici în ruptul capului irezistibilă atracție spre dans.

— Nu vor considera că m-am realizat, până nu mă mărit și le ofer un contingent de nepoți.

Degetele lui mari îi topeau fiecare vertebră, cu câte o mișcare rotativă, electrizantă. Când se întâlneau la baza coloanei, palmele i se așezară pe curba superioară a șoldurilor. Prosopul lunecă de lățimea câtorva degete. Fără a slăbi presiunea, mâinile masau, luând cu ele pielea, mușchii și oboseala. Ochii lui Blair se închiseră, cu un oftat de plăcere fizică pură.

— Probabil sunteți singură la părinți.

— Tocmai asta e, mormăi ea somnoroasă, cu gura pe dosul mâinii. Am doi frați și o soră, care le-au dăruit mai mulți nepoți decât cadourile de ziua lor, pe

care și le pot permite.

Bărbatul râse, cu un sunet care-i plăcu lui Blair. Era la fel de liniștitor ca mâinile care-i ridicau ușurel soldurile, cu fiecare strângere înceată, numai pentru a le apăsa la loc pe pătura moale din următoarea mângâiere în jos.

— Cred că așa sunt toți părinții. Nu se bucură, până când copiii nu se conformează cu concepția lor asupra succesului.

— Poate există speranțe pentru următoarea generație de părinți. Prietena mea, Pam, are trei copii și-l tratează pe fiecare ca pe un individ în sine. Poate o cunoașteți. Locuiește aici, în Tideland; de altfel ea m-a adus. Pam Delgado.

— Cunosci familia Delgado. El e polițist, nu?

— Da, râse Blair, abia observând că mâinile lui îi cuprindeau din nou coastele. Dacă ați fi cunoscut-o pe Pam cu zece ani în urmă, acum nici nu v-ar veni să credeți. A renunțat la dans ca să se mărite cu Joe și să locuiască în suburbii. Încă nu prea-mi vine nici mie să cred că prietena mea, care a suferit înfometarea regimurilor și strășnicia cursurilor, alături de mine, e acum mămica fericită a cinci mici Delgado.

— Nu-i aprobați hotărârea?

Blair ridică din umeri.

— Nu eu am căderea să aprob sau să dezaprobat. Numai că nu pot înțelege de ce renunță cineva la dans, fără să fie absolut forțat.

Degetele lui i se plimbau în sus și-n jos peste coaste, în timp ce cu podurile palmelor urca încet pe șira spinării. Blair simți un șoc străbătând-o din creștet până-n tălpi, când degetele bărbatului îi atinseră părțile laterale ale sânilor turțiți pe pătură.

Își mută greutatea, făcându-l să priceapă mesajul nu tocmai subtil. Mâinile se desprinseră de ea

atât cât să mai ia puțină loțiune. Când începu din nou, le depuse înapoia genunchilor ei.

— Dacă sunteți atât de mult dăruită dansului, ce căutați aici? Nu mi se pare convenabil să veniți în Long Island, după ce ați trăit atâția ani în New York.

Îi frământa mușchii unei gambe, cu ambele mâini. Mișcarea ritmică imprima o lene delicioasă, iar Blair se destinse iarăși. Nu voia să recunoască, nici măcar față de sine însăși, cât fusese de alarmată când simțise ușoara atingere a degetelor lui pe laturile sânilor. Inima îi bubuise peste suprafața tare a mesei, iar sângele din vene păruse să i se concentreze în lobii urechilor, făcându-i să palpitate. Acum, când mișcările reveniseră la acelea ale masorului detașat, nu se putea gândi decât că întâmplarea fusese un accident, sau că pe ea o cuprinsese o inexplicabilă sensibilitate.

În fond, toate părțile trupului îi fuseseră ani de zile mânuite de bărbați. Când dansezi cu un partener, execuția pasului depinde adeseori de priză. Asemenea prize nu lăsau loc de pudoare.

Dar, cu toate că fusese manevrată în moduri mult mai intime, nu-și amintea ca vreo atingere să-i facă gâtul să se contracte sau să-i stârnească în abdomen senzația de prăbușire până în bazin, numai pentru a exploda într-o jerbă de furnicături.

— Mi-a scăpat, cumva, răspunsul?

Sunetul glasului său, aplecat lângă ureche, o smulse din letargia momentană. Cu toate că ar fi preferat ca respirația lui să nu i se vânture peste ureche, se bucură că o smulsese din niște meditații ce deveneau tot mai tulburătoare. Se foi nervoasă când mâinile lui urcară pe dinapoia coapselor.

— Îmi cer scuze. Am... A trebuit să întrerup dansul pentru un timp, la recomandarea medicului.

Ambele mâini care-i mângâiau coapsele se

oprirea brusc.

— De ce?

— Din cauza genunchilor, mai mult. Am niște deteriorări ale tendoanelor și ale cartilajelor, cărora le trebuie timp să se refacă.

— Peste câtă vreme puteți relua dansul?

— Șase luni, răspuse ea încet, amintindu-și din nou durerea care o sfâșiasse la auzul acestor cuvinte fatale rostite de doctor. Era al treilea specialist pe care-l consultase, neacceptând diagnosticele primilor doi și luându-i drept niște șarlatani cărora le păsa mai puțin de genunchii ei decât de carnetul cu cecuri.

Mâinile reîncepură masajul.

— Pare ceva grav.

— Ei, nu este grav! se răsti Blair, închizând ochii strâns și alungând faptele pe care nu voia să le accepte. Nu e, reluă ea, mai încet, dar cu tot atâta convingere. Dansatoarelor profesioniiste li se întâmplă tot timpul asemenea lucruri: tendinite, întinderi musculare, anchilozări de gambe. Câteva luni de odihnă, și-am să-mi revin complet.

— Nu mai puteți dansa deloc?

— Pot face exerciții minime, ca să-mi mențin tonusul muscular. Fără eforturi.

Tăcură câteva momente, în timp ce Blair încerca să-și alunge din minte două idei. Mai întâi, chinul de a fi trebuit să-și întrerupă cariera, fie și doar pentru șase luni. Apoi, senzațiile rebele, care-i răvășeau toate zonele erogene ale trupului la fiecare atingere a degetelor lui, bătătorite, pe fețele posterioare ale coapselor.

— Singură ați cărat toate cutiile astea? Întrebă el în cele din urmă, risipind tăcerea apăsătoare.

— Da. Pam mi-a împrumutat microbuzul ei pentru câteva zile. Am venit azi-dimineață din oraș și

n-am vrut să aștept până mă ajuta cineva la descărcat.

— Atâtea greutateți urcate pe scări, nu v-au putut face prea bine la genunchi.

— Nici rău nu le-au făcut.

De fapt, o duruseră îngrozitor când dusesse ultima cutie la etajul doi, dar prefera să nege acest lucru, la fel cum voise să nege din primul moment, că era ceva în neregulă cu picioarele ei. Se ținea de jocuri copilărești cu sine însăși, și o știa. Ignorarea problemei n-o putea face să treacă. Dar nu era gata să admită că putea fi obligată să renunțe definitiv la dans. Ar fi fost totuna cu a recunoaște că trebuia să renunțe la respirație, pentru ea una fiind la fel de esențială ca și cealaltă.

— Cu siguranță, puteați ruga pe cineva să vă ajute.

— Copiii lui Pam plănuiseră să se ducă azi la plajă și i-am spus să nu-i dezamăgească. A răspuns că urma să vină cu Joe mai târziu, să mă ajute, dar n-am vrut să aștept atât de mult, necum să mai și abuzez de bunăvoința lor. În casa de, vizavi locuiește un bărbat. De la el am închiriat apartamentul. Pam mi-a spus să-i cer tot ce-mi trebuie, dar încă nu l-am văzut. I-a dat lui Pam o cheie pentru mine și am luat-o de la ea, azi-dimineață.

— Deci, nu l-ați cunoscut?

— Nu, e prieten cu Pam, astfel că ea a făcut formalitățile de închiriere. Este tâmplar sau cam așa ceva.

— Sunt convins că nu l-ar fi deranjat să care câteva cutii, ajutând astfel o domnișoară atât de delicată ca dumneavoastră.

— Probabil că nu, răspunse Blair, alungând posibilitatea, dar nu vreau să le rămân îndatorată vecinilor.

— Înțeleg. Sunteți independentă.

— Total. Și prefer așa.

Auzi un scaun zgâriind pardoseala, când bărbatul îl trase spre capătul mesei. Privind peste umăr, văzu că se așeza. Simți o stranie ușurare că nu-i mai atingea coapsele.

Cuprinzându-i în palmă laba suplă a unui picior, începu să frece talpa cu degetul mare.

— Doamne Dumnezeule! Ce ați făcut cu picioarele astea?

Blair râse.

— Sunt urâte, așa-i? Pantofi cu poante, bășici întărite în bătăture, bășici și mai mari. Alte bătăture: după ani întregi de dans, labele unei dansatoare ajung să arate ca niște copite.

Bărbatul unse cu loțiune umflăturile și nodurile. Nu l-ar fi lăsat să i le netezească, dacă trebuia să danseze. Era nevoie de timp pentru a-și face bătăture suficient de tari pentru a suporta brutalitățile ce le erau impuse. În schimb, se lăsă în voia luxului de a-i fi mângâiate și apăsate de către mâinile lui. Fiecare deget de la picior îi era strâns ca într-o menghină puternică.

Ridică pe rând picioarele, rotindu-și fiecare gleznă.

— Nu, nu, relaxați-vă, îi spuse el calm, când Blair începu să facă treaba în locul său. Lăsați-mă pe mine să le mișc.

Când termină cu labele picioarelor, se ridică și-i îndoi genunchiul, rotindu-l la fel, dar destul de delicat ca să n-o doară. Blair renunță la tot controlul, pe care se încăpățănase să și-l mențină și îl lăasă să-i scoată cârceii din mușchii obosiți până când încheieturile părură să i se miște cum de săptămâni în șir n-o mai făcuseră.

După ce aplică același tratament și celui de al doilea picior, omul i-l depuse la loc pe pătură, o lânzezeală grea o cuprinse, cu senzația că toate oasele din trup i se înmuiaseră ca niște macaroane. Pleoapele refuzau să mai stea deschise. Dorea ca niciodată să nu se mai sfârșească ora aceea, să nu plece acel om care avea mâinile atât de înzestrate. Îi oferise relaxarea pe care nu crezuse s-o mai cunoască vreodată, mai ales după ce părăsise cabinetul elegant al doctorului de pe Park Avenue, șchiopătând spre casă, cu lacrimi de furie și de neputință, prelingându-i-se pe obraji.

— Acum vă puteți întoarce, o instrui un glas scăzut și neînduplecat.

Nici nu se gândi să nu-l asculte, răsucindu-se; dintr-o singură mișcare suplă, cu ochii încă închiși. Auzi o posibilă exclamație ușoară de surpriză, înainte de a simți prosoapele răcoroase întinse peste sâni și șolduri. Ceva anume la sunetul acela ar fi trebuit s-o neliniștească, știa, dar era prea somnoroasă ca să se concentreze asupra acestui lucru.

Bărbatul trecu la celălalt capăt al mesei pentru a-i sta în dreptul capului. Blair știa că-și turna din nou loțiune în palmă, după aroma îmbătătoare ce-i inundă nările. Când omul se aplecă înainte pentru a pune flaconul la loc pe masă, îi simți apăsarea coapselor pe creștetul capului. Auzi unguentul foșnindu-i în palme, înainte de a și le depune ușurel pe umerii ei. Cu mișcări prelungi, măsurate, îi întinse emulsia pe brațe.

Respirația lui îi învăluia chipul, ca o ceață.

Degetele i se arcuiau împrejurul umerilor, în timp ce cu cele mari îi explora claviculele. Era o atingere ușoară, nesigură și inutilă într-un pasaj terapeutic, dar Blair nu găsi niciun rost să-i atragă atenția. Era prea sublim să zacă sub mâinile acelea minunate, întrebându-se ce toană capricioasă avea să le vină în continuare.

Curiozitatea ei leneșă fu în curând satisfăcută, când mâinile lui coborâra lent pentru a-i trece peste porțiunea superioară a pieptului. Pielea ei cunoștea renașterea sub atingere. O sămânță de dorință încolți în adâncul sânilor, înflorind spre în afară, până când sfârcurile i se întăriră, deșteptate. Jinduia să fie mângâiată de mâinile care puteau produce asemenea minuni. Dacă n-ar fi fost atât de drogată de lunecarea degetelor tot mai aproape de ceea ce cerșea să fie atins, i-ar fi acoperit mâinile cu ale ei și le-ar fi tras în jos, apăsându-te pe sâni, chinuți de dor, și pe sfârcurile umflate. Când mâinile, fără tragere de inimă, reveniră pe un teren mai sigur, Blair nu identifică în acel straniu sunet sugrumat propriul ei scâncet de protest.

Bărbatul îi ridică un braț inert, ținându-l de mână și, după ce îl întinse pe toată lungimea, și-l rezemă de piept. Aplicând o minimă presiune, strânse mușchii fragili. Degetele lui îi puteau încercui fiecare parte a brațului, în timp ce se strecurau în sus, de la subsuoară spre mână ce zăcea ca o floare ofilită pe pieptul lui masiv. Vârfurile degetelor cunoscuseră mângâierea ca o adiere a respirației lui, când înclină capul pentru a cerceta rezultatele.

Blair se întrebă ce-ar fi făcut, dacă întindea mână spre brazda din bărbia lui sau dacă și-ar plimba arătătorul peste peria mustății. Îi lipsea energia de a

îndeplini o asemenea intenție, chiar de-ar fi avut cutezanța s-o facă, dar pe care n-o avea. Dar simplul gând o făcea să se simtă încălzită și îngreunată pe dinăuntru, ca și cum prin vene i-ar fi curs un sirop dulce și gros.

Degetele mâinii care o masa ajunseră, în sfârșit, la încheietură. I-o apucară ușurel, în timp ce degetul mare al celeilalte mâini îi imprima cercuri concentrice în palmă. Îi legănă mâna înainte și înapoi pe oasele pivotante ale încheieturii, convingând-o să se lase complet în voia lui. Metodic, îi masă rând pe rând toate degetele, începând de la bază și urcând spre vârf. Pernița cărnosă a fiecăruia era mângâiată de papila degetului său mare. Putea foarte bine să fi fost limba, atât de completă, insistentă, insinuantă și erotică era seducția pe care i-o aplica fiecărui vârf de deget.

Blair, cu facultățile mintale care-i mai rămăseseră intacte, își impuse să deschidă ochii pentru a se asigura că, de fapt, nu așa stăteau lucrările. Se pomeni privind drept în acei năucitori ochi albaștri, care se uitau într-ai ei. Bărbatu îi ridică brațul celălalt și și-l depuse pe piept, lângă perechea sa. Le fixă pe amândouă acolo, ducându-și brațele în față și rezemându-le cu coatele în adânciturile antebrățelor ei.

— Te-am văzut vreodată dansând? întrebă el, pe tonul unui hipnotizator care întreabă: „Acum adormi?” Mâinile sale îi cuprinseră fața, masând-o în locurile din fața urechilor.

Recunoscătoare că încă mai avea capacitatea de a-și înțelege propria limbă natală, Blair răspunse morocănoasă:

— Nu știu. M-ai văzut?

— Spune-mi numai o piesă în care să te fi putut vedea.

Trebuie să facă eforturi pentru a rămâne cu ochii deschiși, când mâinile lui i se depuseră la baza gâtului, măsurându-l încet cu degetele mari pe toată lungimea.

— Am... Am jucat într-o reclamă pentru suc de portocale, la televiziune, șopti ea subțire.

— Da?

Acum îi apăsa tâmpilele, întorcându-i capul într-o parte și alta. Mușchii coapselor lui erau tari ca piatra, lipite de creștetul ei.

— Eram un personaj de pe un joc de pinball. O minge argintie, uriașă se rostogolea spre mine. Iar eu făceam un salt peste ea.

— Am văzut reclama, dar...

— Nu m-ai fi recunoscut. Aveam o perucă de folie argintie și niște ochelari de soare enormi, în formă de margarete, cu lentile galbene, strălucitoare.

Omul își opri degetele mari în mijlocul liniei rădăcinilor de păr, înainte de a-i urma conturul ca de inimă împrejurul frunții, până la ureche.

— Nu mi te pot închipui cu perucă argintie. Nu mi pot imagina că ai avea nimic altceva, decât păr negru și lucios. Ochelari în formă de margarete, cu lentile galbene? Întrebă el încet. Nu. Numai ochi verzi, nepătrunși ca marea.

Ca la comandă aceștia se deschiseră, privindu-l cu toată atenția. Degetele lui arătătoare îi urmau arcurile netede, perfecte, ale sprâncenelor negre.

Blair știa că n-ar fi trebuit să permită asta. Putea fi un degenerat, un... Dar nu reușea să se gândească la niciun motiv de a dori să stopeze inevitabilul. Îi blocă mâinile la pieptul lui aplecându-se peste ea. Putea distinge fiecare fațetă din diamantele albastre ale ochilor care paralizau orice gând rațional cu strălucirea lor.

— Nu mi te pot imagina arătând altfel decât

exact așa. N-aș schimba absolut nimic.

Degetele care-i mângâiaseră obraji fură înlocuite de atingerea mătăsoasă a mustății. Imperceptibil, dar inexorabil, se apropie și mai mult de gura ei, până ajunse imediat deasupra. Blair îi inhală îmbătătorul buchet al respirației. Exact când se aștepta să-i simtă apăsarea buzelor peste ale ei, cineva ciocăni la ușa.

Își înăbuși murmurul de regret. Bărbatul oftă și se ridică, eliberându-i mâinile și coborându-le ușurel lângă trup.

Grăbită, Blair se ridică în capul oaselor și bâjbâi după cearceaf, înroșindu-se în obraji, pe când îl privea ocolind printre cutii spre a deschide nepăsător ușa de la intrare.

— Salut.

Glasul era bărbătesc, dar total lipsit de maturitate.

— Îmi cer scuze că am întârziat, dar cineva de la dispecerat a făcut o încurcătură.

Blondul cel înalt nu părea dispus să răspundă. Tânărul, îmbrăcat în pantaloni albi și tricou, având literele Y.M.C.A. Imprimare cu roșu pe buzunarul din stânga pieptului, continuă, pe un ton retoric:

— Sunt masorul.

Capitolul 2

Cuvintele tânărului o izbiră pe Blair cu impactul unei lovituri de măciucă la baseball. Rămase așezată pe marginea mesei, strângându-și pe trup cearceaful

mototolit, cu părul învăluindu-i umerii ca un nor negru, încâlcit. Fața ei, atât de roșie cu câteva momente în urmă, pălise acum până la un alb cretos.

— Nu mai avem nevoie de dumneata, spuse nepăsător bărbatul cel blond.

Ochii tânărului priviră pe lângă umerii lați, pentru a o vedea pe Blair așezată pe masă, înțelegând imediat situația. Când reveniră la omul cel robust, sclipeau aluziv.

— Înțeleg perfect ce vreți să ziceți, replică el cu șiretenie. Tonul său afectat insinua un ghiont jucăuș.

— Du-te și fă-i nota de plată doamnei Simpson pentru timpul pierdut.

— Mda. Sigur. Mulțumesc.

Îi făcu blondului cu ochiul, înainte de a-și lua geanta de piele, cu materiale, și a tropăi în jos pe scări.

Blair îl privi pe blond cum închidea ușa, dar sări de pe masă înainte ca limba broaștei să țacăne. Trezită din amorțeala șocului inițial, acum plesnea de furie.

— Cine naiba ești? Cum îndrăznești să profiți așa de mine? Ieși afară de-aici, până nu chem poliția!

— Cu ce? Încă n-ai telefon, răspunse el rezonabil; un zâmbet larg îi despărți buzele, dezvăluind două șiruri de dinți albi, lucitori. M-au sunat azi de la compania telefonică. Vine un instalator, poimâine.

— Cine...

— Sean Garrett. Sunt proprietarul. Tâmplarul și vecinul căruia nu vrei să-i fii îndatorată.

Îi scrută înfățișarea în neorânduială, așa cum stătea nemișcată, înfășurată la întâmplare cu cearceaful.

— Toi ce-mi datorezi e un masaj complet.

— M-ai înșelați strigă Blair, fulgerându-l cu ochii ei verzi.

— Ba nu te-am înșelat deloc. Niciodată n-am spus ca aş fi maseur. Nu mi-ai lăsat timp.

Se apropie de ea, iar Blair constată că se retrăgea instinctiv. Proporţiile lui făceau să pară mai mica încăperea, pe care la început o crezuse atât de spaţioasă.

— Ba chiar, până la un punct, nici n-am fost sigur la ce anume servicii te aşteptai din partea mea.

Mustaţa aurie tresări deasupra gurii ce zâmbea.

— Eşti...

— Ia să vedem... Ai spus că aveai nevoie de mine, acum, mai mult ca niciodată. M-ai întrebat dacă cumva mă deranjează s-o facem pe masa din bucătărie. Şi te-ai oferit să te dezbraci. Ei, ce-ar trebui un bărbat să creadă când aude nişte vorbe ca astea?

În timp ce vorbea, continuase să se apropie, cu pasul acela ca al unui animal de pradă. Blair se retrăsese, ajungând rezemată de bufetul din bucătărie. Apoi, Garrett se cocoţă cu un şold pe masa acoperită cu pătura, tăindu-i orice cale de scăpare. Simţindu-se prinsă ca într-o capcană, dar având atâta minte să nu-i acorde niciun avantaj, Blair se îndreptă cât era de înaltă şi, în pofida costumaţiei ridicole, îşi încordă umerii şi ridică bărbia.

— Ştii foarte bine ca te-am confundat cu altcineva. Civilizat ar fi fost să te prezinţi. Nu prea vād cum mai putea locui aici, acum and ştiu ce fel de om e proprietarul. Imediat ce *pleci* – accentuă ea cuvântul, am să-mi pun lucrurile înapoi în valiză.

La orice s ar fi aşteptat din partea lui, dar nu la râsul ce-i detună din piept. Zâmbetul i se laţi, în timp ce-şi azvârlea capul pe spate, distrându-se copios.

— Deci, trupul de paradis şi ochii inocenţi sunt înşelători. Pe sub ei, pândeşte sufletul unei tigroaice. Îmi placi, Blair Simpson.

— Ei bine, dumneata nu-mi placi! strigă ea. Ești un mincinos și un pungaș. Ieși afară!

— N-am mințit niciun moment, replică el cu un calm înnebunitor, în timp ce Blair credea că avea să explodeze de furia ce clocotea în ea.

— Și cum i-ai zice?

— Ți-am spus cinstit că nu lucram pentru V. Am spus că sunt liber-profesionist, ceea ce și sunt. Sunt antreprenor. M-ai întrebat dacă am destui clienți și ți-am spus că ai fi surprinsă. Am într-adevăr mulți clienți. Cumpăr case vechi, le renovez structura. Apoi le vând orășenilor bogați, care-și doresc locuințe de vacanță lângă plajă. După cum vezi, tot ce ți-am spus e adevărat.

— Dar m-a indus în eroare.

Garrett ridică din umeri, cu colțurile gurii arcuindu-i-se într-un zâmbet răutăcios.

— Cum spuneam, ce poate face un bărbat în asemenea împrejurări? Când o femeie frumoasă se oferă să-și scoată hainele și să se întindă pe masa din bucătărie, cunoști vreun bărbat adevărat care s-ar întoarce politicos pe călcâie, să plece?

Sperând să-l șocheze, Blair își repezi bărbia înainte, spunând sfidătoare:

— Dacă tot veni vorba, da. Cunosc.

Nu păru impresionat, după cum dovedi nonșalanta sa ridicare din umeri.

— Nu critic pe nimeni pentru stilul său de viață. Știu numai care sunt preferințele *mele* sexuale. Iar o femeie frumoasă, îmbrăcată doar cu un cearceaf, zăcând docilă și maleabilă, și cerșindu-mi atingerea, mă atrage enorm.

— Cerșind! N-am... deloc... Singurul motiv pentru care te-am lăsat să mă atingi a fost acela că te credeam un maser profesionist. Dacă-ș fi știut...

— Nu încerca să-mi spui că nu ți-a plăcut, fiindcă știu eu ce știu. Torceai de-a binelea. Nici măcar nu ți-ai dat seama că te-ai întors pe spate, delectându-mă cu o vedere completă.

Ultimele cuvinte le rosti încet, desprinzându-se de masă și făcând cei câțiva pași necesari pentru a ajunge în fața ei.

— Din spate, arăți aproape ca un copil. Dar din față, cu toată finețea siluetei, Blair Simpson, ești indiscutabil femeie matură.

Ridică mâinile, cuprinzându-i bărbia. Blair nu i le putu da la o parte. Era ocupată să-și țină cearceaful.

— Nu, se opuse ea, încercând zadarnic să-și răsucească într-o parte capul.

Nu fu luată în seamă. Gura lui se afla la doar o respirație distanță de a ei.

— Am să-ți spun ceva. Îți voi umple fundulețul de bășici, dacă mai deschizi vreodată ușa unui bărbat străin și-l lași să intre în casă. Nu știi ce li se poate întâmpla doamnelor, când se comportă atât de neglijent?

Mustața îi trecu ușurel peste buzele ei.

— Pe străzi umblă tot felul de perversi. Dacă-l primeai pe vreunul dintre ei, în locul meu, putea să ți se întâmple ceva îngrozitor.

Își lipi buzele de ale ei, iar infimul dram de voință care-i mai rămăsese se cernu printre barierele minții, ca ultimele fire de nisip dintr-o clepsidră. Mâinile lui, cuprinzând-o de ceafă, erau la fel de blânde ca atunci când o masaseră. Degetele mari începură să i se rotească peste tâmpile Blair simți că gravita spre trupul lui, ca și cum ar fi atras-o un magnet.

Garrett îi depuse pe gură câteva sărutări ușoare, înainte de a se retrage. Blair nu se putea concentra clar asupra lui, atât de mult o amețise

îmbrățișarea, precum și cruda și inoportuna întrerupere. Când, în sfârșit, își veni în simțiri, primul lucru pe care-l înregistra mintea sa încețoșată de dorință fu zâmbetul victorios al lui Garrett. Orice urmă de pasiune ce mai stăruia fu imediat risipită de către furie.

— Acum plec, spuse el, întorcându-i spatele pentru a naviga printre cutiile din fața ușii. Dar voi fi gata cu cina la ora opt. Ajunge să vii la ușa din dos a casei și să bați.

— Cina! Propui să iau cina cu tine, după toate astea?

— Nu văd niciun motiv să n-o faci. Acum, când ne cunoaștem atât de bine.

Subînțelesul dinapoia zâmbetului nu lăsa nimic în voia imaginației.

— La revedere, domnule Garrett. Mă vei vedea la data de întâi a lunii următoare, când am de plătit chiria.

— Te voi vedea la ora opt, în pragul ușii mele din spate, că de nu, vin după tine.

Înainte de a apuca să-i răspundă, adăugă încet:

— Pam mi-a spus despre vătămrile de la genunchi. Îmi pare foarte rău că un timp n-ai să poți dansa.

Apoi plecă, iar Blair rămase cu ochii spre ușa de lemn pe care o închisese calm în urma lui.

*

— Adică vrei să zici că zăceai acolo g-o-a-l-ă, cu mâinile lui Sean Garrett lunecându-ți peste tot trupul?

Tristă, Blair o privi pe Pam Delgado care-și mai aruncă în gură un fursec cu ciocolată și începu să-l mestece cu poftă, în timp ce-și privea cu ochii dilatați

de incredulitate prietena.

— Da. A fost îngrozitor.

Pam râse, aproape înecându-se cu fursecul.

— Asta să i-o spui tu lu' mutu', pufni ea. Pe cine crezi că duci de nas, prietena mea de-o viață? Oricât de mult îl iubesc și-l ador pe Joe al meu, probabil că aş fi tentată să mă supun, dacă Sean s-ar oferi să-mi facă un masaj pe masa din bucătărie, chestie valabilă și pentru nouăzeci și nouă la sută din restul femeilor din oraș! Pam și cele cinci proenituri ale ei descinseseră la Blair, la o oră după plecarea lui Sean. Celor patru copii mai mari, le repartizase diverse sarcini. Doi goleau cutiile de cărți și discuri, punându-le pe rafturile încastrate în pereții camerei mari. Unul împătura prosoape și cearceafuri în debaraua din baie. Celălalt despacheta oale și crățiți, punându-le într-un dulap din bucătărie. Pam, și Blair stăteau la masă, conversând prin toată hărmălaia. Cel mai tânăr Delgado, un băiat trecut cu câteva luni de prima aniversare a zilei de naștere, stătea în poala maică-sii, mănjindu-se cu un fursec ud.

— Ei bine, atunci eu sunt aia una la sută care n-ar face-o. Pam, de ce nu mi-ai spus că omul ăsta, care-i vecinul meu cel mai apropiat și proprietarul casei, e un... un pervers...

— A făcut vreo perversiune? întrebă curioasă Pam, ferindu-se în același timp de fursecul pe care copilul încerca să i-l vâre în gură. Ce?

— Nu, n-a făcut nicio perversiune, replică vexată Blair, ridicându-se să se ducă la bufet pentru a mai turna suc în paharul aproape gol al lui Pam. Toată povestea a fost perversă. A profitat de mine, se smiorcăi ea. Rămăsesem încremenită.

Ochii lui Pam se împlânziră puțintel.

— Ei, îmi dau seama cât de tulburată ai putut fi.

Dar trebui să recunoști că să profite Sean de tine nu-i chiar o soartă mai crudă decât moartea. Cunosci femei care ar...

— Încetezi să tot repeți aiureala asta, te rog? o întrerupse Blair, cam iritată. După cum bine știi, eu nu-s la fel ca alte femei N-au decât să-i ia ele pe tipii macho. Sean Garrett nu mi-a făcut altă impresie decât cea de afemeiat șmecher.

— Dar nu e așa ceva, se grăbi Pam să-i ia apărarea. Blair, este unul dintre stâlpii comunității. Are succes în afaceri, e consilier la primărie, membru al comisiei școlare...

— Dumnezeuule! Vrei să zici că are copii?

— Nu, nu. N-a fost căsătorit niciodată, dar îl interesează toate aspectele vieții sociale. În plus, e fermecător și al dracului de arătos la vedere. Să nu-i spui lui Joe, însă aproape că am băgat *Vo/vo*-ul în șanț, într-o zi când l-am văzut lucrând pe un acoperiș, doar cu un șort pe el. Fără cămașă, e...

— O.K., o opri Blair, ridicând mâinile într-un gest de capitulare. E absolut minunat, iar eu am mințile rătăcite că nu-mi dau seama ce noroc am, că m-a făcut total de râs.

Zâmbetul lui Pam se șterse. Întinzând mâna spre Blair, și-o depuse peste a ei.

— Iartă-mă. Știind cum... în fine, cât de căpoasă ești, îmi dau seama de ce te-ai înfuriat că te-a păcălit așa de ușor. Dar, Blair, trebuie să recunoști că e nostim. Unele dintre lucrurile pe care le-ai spus...

Nu-și mai putu stăpâni râsul care i se revărsă bolborosind din gât.

— Mulțumesc mult, zâmbi răutăcioasă Blair. Trădătoareo. Ești sigură că nu te tragi din Benedict Arnold²?

2 - General american (1741-1801), trădător al Revoluției

— Machismo-ul ăsta al lui te irită?
— Al cui? Al lui Benedict? Încercă Blair să evite întrebarea perspicace a lui Pam.

— Al lui Sean.

Blair râse.

— Firește că nu.

— Mă întrebam, doar, continuă Pam, cu vizibilă dezinvoltură; ciufuli părul băiețelului din brațe. Vreau să zic, n-ai mai avut efectiv relații cu niciun bărbat, de la Cole încoace.

Blair privi în altă parte.

— Nu, n-am avut.

Nici Pam și nici altcineva nu cunoștea întreaga poveste a relației sale cu Cole Slater, și nimeni n-avea s-o afle cândva. Printr-o înțelegere tacită, nu discutau niciodată despre asta. Dacă Pam nutrea vreo curiozitate față de acest segment din trecutul lui Blair, îi era îndeajuns de prietenă ca să nu-și bage nasul. Pentru acest lucru, Blair îi era recunoscătoare. Pam nu se băga nici acum. Îi oferea doar o cheie, în cazul că Blair dorea să deschidă o ușă încuiată. N-o făcu.

— Sean Garrett nu e genul meu, atâta tot.

— Dacă ești femeie, râse Pam, e genul tău. Blair își studie prietena care se îngrășase tot mai mult cu fiecare copil succesiv, până când acumulările o aduseseră mult dincolo de a fi agreabil de dolofană.

— Dacă ești atât de vrăjită de Sean Garrett, de ce nu te-ai luat de el, în loc să te iei de Joe? o tachină Blair.

Pam desfăcu larg brațele.

— Fiindcă Joe mă iubește exact așa cum sunt.

Ochii îi scânteiară fericiți.

— Și ce mă mai iubește! adăugă ea, cu un oftat exagerat.

Pielea, pe care avusese atâta minte ca să și-o apere de prea multe zile înșorite la plajă, îi era deschisă la culoare și netedă. Părul, strâns în creștetul capului într-un coc neglijent, însuma toată filosofia ei despre viață. Arata fericită și împlinită complet, iar Blair simți un junghi de invidie.

— Știu că după părerea ta m-am lăsat de izbeliște, continuă Pam, cu onestitatea ei caracteristică. Știu că arăt ca un butoi și nu mai semăn cu dansatoarea zveltă, care se războia cu fiecare uncie de grăsime. Să nu crezi că mă uit la tine și nu mă înverzesc de invidie pentru silueta ta subțirică. Te invidiez! Coapsele tari, burta plată, sânii nelăsați țin de domeniul istoriei, pentru mine. Dar sunt fericită, Blair. Îl am pe Joe și pe copii și îi iubesc. N-aș face schimb de locuri cu nimeni. Nici cu tine n-aș schimba locurile, cariera sau ne-cariera strălucită.

Glasurile stridente, care răsunară din living, indicau că Andrew nu aproba modul în care-și făcea Mandy treaba. Aceasta declară că, dacă Andrew n-o lăsa în pace, avea să-l spună lui mămica. Andrew răcni:

— Pârâcioasa, pârâcioasa!

Cele două femei abia dacă-i auzeau. Blair își studia mâinile, iar Pam o privea neputincioasă, citind pe fața tânără și demnă de invidie a prietenei sale durerea din inimă.

— Nu te-aș condamna că nu vrei să faci schimb de locuri cu o țigancă în vârstă de treizeci de ani, care și-a bulit genunchii, spuse melancolică Blair.

— Genunchii ți se vor vindeca și vei reveni la dans cât ai zice pește.

— Și dacă nu se vindecă? Atunci?

— Atunci, ai să faci altceva.

— Nu știu să fac nimic altceva, Pam

— Bine. Ai să înveți altceva. Pentru Dumnezeu. Blair, ești frumoasă și talentată, iar faptul că ai treizeci de ani poate reprezenta o amendare dacă vrei să fii dansatoare profesionistă, dar mai sunt și altele, pe care le poți face, care încă nici nu ți-au trecut prin minte. Știu că nu ești atât de proastă încât să crezi că ți se va sfârși viața, acum când ai treizeci de ani și e posibil să nu mai poți dansa.

— Cred că viața pe care mi-o *doresc* eu se va sfârși.

— De unde știi ce vrei? Niciodată n-ai cunoscut alt gen de viață, numai dansul. S-ar putea să ți se rezerve ceva minunat, ceva ce nici prin cap nu-ți trece. Crezi că eu m-am rugat, Doamne fă să fiu jefuită în ziua asta-n parc ca să-mi ia declarația un copoi pe nume Delgado cu ochi căprui, frumoși și un răs minunat? Faptul că genunchii îți cedează s-ar putea să fie cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată.

Blair înțelese că era inutil s-o mai contrazică, așa că bătu dosul mâinii dolofane a lui Pam, spunând:

— Poate.

Știa prea bine că nu era cazul.

În următoarea oră, cu ajutorul lui Pam și cu un minimum de haos creat de copii, reușiră să despacheteze majoritatea lucrurilor din cutii. Pam îi trimise pe copiii cei mari jos cu cutiile goale, instruindu-i să le bage în pubelele de gunoi ale lui Sean.

— Putem merge la Sean? o întrebă Mandy, fata cea mai mare.

— Nu. Probabil că e plecat la muncă, pe undeva.

— Camioneta lui a aici. Și mașina, spuse Andrew.

Era primul născut dintre copiii lui Pam, urmând,

să împlinească în curând nouă ani.

Pam oftă.

— Atunci, doar pentru două minute.

În pofida avertismentelor ei de a fi atenți pe scări cu cutiile, copiii o luați la goană.

— Andrew are o slăbiciune teribilă pentru tine, spuse ea. Alaltăieri, m-a întrebat dacă te găsesc drăguță. De obicei, puțin îi pasă de femeile de orice fel.

— Credeam că băieții fac prima pasiune din viața lor pentru învățătoare.

— E vară, îi aminti Pam și râseră.

Când cei doi reveniră țopăind la etaj, sugeau niște Popsicles.

— Sean ni le-a dat. Pe astea le-a trimis pentru ceilalți, explică Andrew, dându-i mamei sale celelalte trei înghețate pe băț.

— Of, hai să plecăm repede de-aici, că altfel îi mânjim lui Blair toate podelele, zise Pam, grăbindu-se să înșface copilul cel mic, poșeta și cheile mașinii.

— A, mda, aproape că uitasem, îi mai spuse Andrew lui Blair, exact când maică-sa îl dădea pe ușă afară. Sean a zis să te îmbraci sport, diseară.

Pam se întrerupse din eforturile grăbite de a-și conduce copiii în jos pe scări, privind peste umăr.

— Diseară? Întrebă ea pe un ton ridicat.

— I-a venit ideea total greșită că voi lua cina cu el, mormăi Blair.

— Și n-o iei?

— Nu!

— Pe pariu? îi făcu Pam cu ochiul, înainte de a se întoarce să-l ajute pe Paul, cel de trei ani, la coborâtul scării.

Când Pam îi pomenise pentru prima oară despre apartamentul de deasupra garajului, Blair o întrebase dacă avea cadă la baie. Unul dintre lucrurile despre

care medicul spusese că aveau să-i ajute genunchii era baia fierbinte, făcută cât mai frecvent. Pam o asigurase că exista cadă. Blair își făcea prima baie relaxantă în cada de modă veche, adâncă și cu gheare, simțindu-se minunat. Tensiunea acumulată, de când îl văzuse pentru prima oară pe Sean Garrett stând în ușa casei începea să se dizolve în apa aburindă. Când apa începu în sfârșit să se răcească, se ridică în picioare, clătinându-se ușor. Fierbințeala o molesise și-și dădu seama că nu mâncase nimic toată ziua. Se șterse, observând că avea pielea fină și înmiresmată de resturile loțiunii cu care o masase Sean. Începând să îmbrace cel mai vechi și mai comod halat al ei, se opri să judece mai bine. Dacă își punea în practică amenințarea de a veni s-o ia, în caz că nu apărea la ora fixată în pragul ușii lui din spate? Înjurându-l pe el și propria ei vinovăție, sacrifică halatul în favoarea unei perechi de blugi și a unui tricou, ambele purtate îndelung, deși nu la fel de plăcute ca halatul pe care intenționase să-l poarte.

Pachetul de fursecuri cu ciocolată fusese devastat aproape complet, dar restul alimentelor aduse de Pam, ca dar de inaugurare a casei, se înșira pe rafturile dulapului și ale frigiderului. Blair tocmai le inspecta, când auzi primul pas pe scări.

— Nu se poate, șopti ea.

Ochii i se repezără spre ceas, iar afișajul digital o anunță că era 08:01.

Pașii grei de pe trepte deveneau din ce în ce mai amenințător de zgomotoși, pe măsură ce se apropiau.

— N-o să mă ia cu forța, își jură Blair, în timp ce străbătea living-ul cu pas militaros. De cum auzi bătaia în ușă, o deschise larg, gata să se ia la bătaie, dacă era musai.

Refuzul usturător de a lua cina cu el i se stinse pe buze. Arăta oricum, numai agresiv nu. Mai degrabă, părea un adolescent prezentându-se la prima întâlnire. Purta cămașă sport și blugi. Cămașa era descheiată până la jumătatea pieptului, dezvăluind un covor de păr auriu, buclat, pe pielea arămie. Podoaba capilară îi era pieptănată, lucind în lumina becului slab, pe care Blair îl aprinsese mai devreme. Obrajii străluceau, proaspăt bărbieriți. Avea o colonie discretă dar intensă, care nu reușea să-i ușureze amețeaua lui Blair, datorată foamei și băii fierbinți. În mână ținea un buchet de margarete împachetate în hârtie verde.

— Salut

— Salut.

Vocea parcă nu era a ei. Cuvântul ieșise cu forța dintr-un gât ce înghițea convulsiv.

— O ofertă de pace pentru ceea ce-am făcut după-amiază. Mă ierți? o întrebă el, pe un ton vinovat

Blair nu răspunse, privind numai florile pe care i le întindea.

— Ar cam trebui puse în apă, spuse Sean cu blândețe.

Făcu un pas înainte și, căzută parcă în transă, Blair se dădu la o parte, lăsându-l să intre în cameră. Brațul lui îi atinse în treacăt sânul.

— Ai o vază?

— În... în bucătărie... cred, se bâlbâi ea, ducându-se la dulapul unde pusese obiectele desperecheate. Acolo, găsi o vază de sticlă transparentă, îngustă, pe care o umplu cu apă și o aduse în living pentru a o pune pe măsuța de cafea.

Sean despachetă florile și le aranjă cu grijă în vază, cu mâini ce păreau prea mari pentru a se apuca de o muncă atât de delicată. Blair însă știa prea bine cât de sensibile puteau fi mâinile acelea.

— Așa. Arată excelent, spuse el, mototolind hârtia verde. Se duse dezinvolt la cămara din bucătărie, deschise ușa și aruncă ghemotocul de hârtie în coșul cu gunoi, căruia îi ghici prezența acolo. Toate se aranjează, adăugă, privind prin cameră. Lumina blândă a lămpii camufla unele zone, de care Blair încă nu apucase să se ocupe, și fu nevoită să încuviințeze că odaia deținea o anume atmosferă intimă.

Pereții erau zugrăviți într-un bej discret, în vreme ce lemnăria ferestrelor, a ușilor, a șipcilor de sub pereți și a ornamentelor din jurul tavanului, erau toate vopsite în alb. Ferestrele, înalte și largi, aveau obloane albe.

— Ai încercat patul? întrebă Sean, arătând spre canapea.

— Nu, clatină Blair din cap. L-am făcut azi după-amiază, dar nu m-am, ăă... culcat în el.

— Sper că e confortabil, continuă el, nemailuându-l în seamă, mutându-și apoi privirea pentru a-i studia gura. Când am cumpărat mobila pentru apartamentul ăsta, am dorit piese simple și comode.

— Totul e perfect.

— Bine.

Se priviră un nesfârșit moment, după care amândoi își mutară ochii, stingheriți.

— Îmi pare nespus de rău pentru azi după-amiază, spuse el, într-un târziu.

Numai când Blair ridică ochii pentru a-i întâmpina din nou privirea, continuă:

— Vreau totuși să înțelegi că nu regret ce s-a întâmplat, sau că te-am văzut așa, nici că te-am atins.

Glasul lui avea vibrațiile joase și trepidante ale unui violoncel acordat fin.

— Îmi pare rău numai că te-ai simțit jenată. Ți-

am jucat o festă mârânească și ai avut tot dreptul să te superi.

Blair încercă să alunge cuvintele despre faptul că o văzuse și o atinsese, concentrându-se numai asupra înșelăciunii lui și a mâniei ei. De ce o abordase în felul acela? Își constituise un arsenal de acuzații, de reproșuri, dar nu le mai putea folosi acum, când Sean devenise atât de spășit. Îi răpise singura armă pe care o avea: furia. Ceea ce era încă un truc josnic.

— Ai dreptate. Am fost furioasă.

— Îți promit că data viitoare când te masez, va fi cu deplinul tău consimțământ.

— N-o...

Nu apucă să-i spună că n-avea să fie nicio dată viitoare.

— Ciudată imagine, o întrerupse Sean, privind peste umărul ei.

Întorcând capul, Blair văzu că se uita la „Mâinile” lui Harvey Edwards.

— O privești dintr-un unghi nepotrivit, spuse ea.

Se duse la fotografia înrămată, care stătea rezemată vertical de perete și o întoarse orizontal. Așa stă. Încă n-am avut timp s-o agăț.

— Aha. Observ, dădu el din cap. Interesantă, nu-i așa?

— Îmi place mult. La fel ca majoritatea lucrărilor lui.

Studiară fotografia care reprezenta torsul arcuit al unei balerine susținute de două mâini bărbătești ce defineau putere, dar sugerând totuși și sensibilitate.

— Fotografiază dansatoare. Și asta-i tot de el, arată ea o altă fotografie, înfățișând o pereche de pantofi cu poante roz-albiți, uzați, pe fundal negru, compact. Se intitulează „Pantofi”.

— Are talent la titluri, nu?

Blair fu intrigată de felul cum i se încrețeau ridurile din jurul ochilor, când zâmbea.

— Ai o pereche de pantofi din aștia?

— Câteva sute, râse ea.

— Cum învățați voi să vă legați panglicile alea peste glezne, fără să vă cadă?

— Practică. Iar panglicile trebuie să fie cusute într-un mod exact.

— Pantofii nu se livrează cu tot cu ele?

— Nu. Trebuie să ni le punem singure și aduce ghinion ca altcineva, în afara unei balerine, să coasă panglicile.

— Nu știam.

În timpul întregului schimb de replici neînsemnate, se purtase o luptă importantă. Ochii li se întreceau reciproc în a vedea ai cui puteau capta și reține mai multe informații despre celălalt într-un interval de timp dat.

Ochii ei observară cat de agreabil, deși rebel îi stătea părul pe cap; felul cum i se arcuia mustața peste buza de sus; cum tăietura din bărbie marca totala masculinitate a chipului, ca un mic semn de exclamare.

Ochi lui înregistrară de câte ori își umezi ea buzele cu limba, nervoasă; modul cum mâinile i se mișcau în propriul lor balet, când gesticula; și cât de lungi avea genele, când le cobora într-o expresie involuntar-seducătoare.

— Ți-e foame?

Întrebarea fu atât de bruscă, încât o smulse din transa inspectării lui, readucând-o la realitatea imediată. Ca și cum ar fi fost catapultată dintr-un tun, Blair avu nevoie de un moment ca să se orienteze, să-și adune mințile îndeajuns pentru a spune:

— Domnule Garrett, nu cred că e o idee bună să

iau cina la dumneata acasă. Îți mulțumesc pentru invitație, dar...

— Nu vrei să le fii îndatorată vecinilor, încheie Sean în locul ei.

— Păi, da. Asta, și...

— Te temi că voi încerca vreo escrocherie ca aceea de azi după-amiază, ca să-mi fac de cap cu tine.

— Nu...

— Te temi, oare, că n-am să-mi fac de cap cu tine?

— Nu! aproape că strigă ea, exasperată. Ochii aceia albaștri și pătrunzători o iritau. Se tot învârteau prin vecinătatea sânilor ei. De ce nu-și pusese sutien sau un alt tricou!?

— Nu pricepi? Nu mă tem de nimic, accentuă ea, dar.....

— Bârfe? Ți-e teamă că o cină luată împreună ne-ar primejdui reputația? Ai dreptate, într-un orașel mic ca ăsta toți știu ce fac ceilalți, dar te asigur că eu am mai mult de pierdut decât tine. Sunt cunoscut aici. Tu, nu. Dacă pe mine nu mă îngrijorează bârfele, nici pe tine n-ar trebui.

— Nu mă îngrijorează, își pierdu în sfârșit Blair controlul asupra nervilor, menținut cu atâta efort. Sunt o femeie matură, domnule Garrett, care a trăit singură ani de zile în New York City. Îmi pot purta de grijă și puțin îmi pasă de părerea codoașelor din orașul ăsta despre mine și despre faptele mele...

Se întrerupse, să-și tragă respirația.

— Atunci, n-ai niciun motiv să nu ieși cina cu mine. Ești gata?

— N-ai auzit niciun cuvânt din ce-am spus?

— Le-am auzit pe toate și nu sunt decât vorbe-n vânt. Ești gata?

Blair își aruncă mâinile în sus, învinsă.

— În regulă! strigă ea. Vin să-ți mănânc cina aia.

— Ei, vezi ce ușor a fost? zâmbi el amiabil. Haide.

Și o împinse spre ușă.

— Stai o clipă. Trebuie să mă pieptăn.

— Ba nu trebuie. Îți stă foarte bine așa.

— Atunci, cel puțin să încalț niște pantofi.

— Niște picioare care au tocit atâtea perechi de pantofi cu poante merită o seară liberă. Vino desculță.

— Foarte bine, cedă Blair. Hai.

— O clipă. Mai e ceva, spuse Sean, când se întoarse spre el, încruntată întrebător. Ai uitat lumina. Eu plătesc curentul, ți-amintești?

Stinse lampa de pe masa din capătul canapelei, cufundând încăperea în întuneric, cu excepția razelor, ce se infiltrau printre obloane, de la becul de-afară. Blair tocmai apucase clanța, când îi simți mâinile depunându-i-se ușurel pe umeri și răsucind-o în loc. Inima începu să-i bată un tam-tam neregulat, care-i afecta și respirația.

— Avem de terminat o treabă, Blair.

— Zău că nu înțeleg ce vrei să spui, domnule Gar...

— La naiba! Dacă-mi mai spui o singură dată domnule Garrett, am să-ți amintesc exact cât de familiari suntem, o preveni el, scoțând un mârâit scăzut.

Întunecimea nu ascundea focul ce-i ardea în ochii albaștri. Fiecare cuvânt accentuat, îi scălda fața în rafalele respirației calde. Degetele îi cuprinsesă brațele, ca niște cătușe de catifea, posesive și puternice, calde și blânde.

Blair înghiți în sec.

— Ce treabă, domnule G... Sean?

- Nu știi?
- Nu cred...
- Asta.

Își coborî mâinile de pe umerii ei, pentru a i le strecura pe la subsuori, împreunându-le la spate. Desfăcând larg degetele, o trase spre el, apăsând-o de trupul său masiv și rigid.

— Dumnezeuule, ești atât de mică, încât, ținându-te așa, mă simt ca un violator de copii, îi murmură el în păr.

Se frecă de ea într-un mod care demonstra o șocantă intuiție a modului cum putea s-o excite. Dar știu că fiecare părticică din tine e de femeie. Aproape că ți-aș putea cuprinde mijlocul în mâini, însă se arcuieste în cele mai feminine șolduri.

Mâinile lui mari lunecară pe movilele zvelte, apreciindu-le tăria.

— Ai sânii mici, dar minunat de rotunzi și plini. Îmi răspund. Le-am văzut răspunsul, iar acum îi simt pe piept.

O privi în față.

Blair știa că ținea ochii larg deschiși, fără să clipească. Știa că buzele îi erau ușor despărțite, neîncrezătoare. Știa că expresia ei arăta cât de stupefiată era că se întâmpla acel lucru, că era ținută în brațele unui bărbat feroce și viril.

Și cel mai uluitor dintre toate era faptul că dorea să fie ținută astfel.

— Ce mică ești! Mă faci să mă simt ca un uriaș greoi. N-am să-ți fac niciun rău, Blair. Îți promit. Ai să-mi spui, nu-i așa, dacă te supără ceva?

Putu numai să dea din cap, amețită. Gura lui o sâcâia pe a ei cu sărutări ușoare, care abia dacă se puteau numi astfel. Niciodată n-o mai sărutase un bărbat cu mustață, iar senzația masculină a acesteia

pe gură era ca un afrodisiac ce-i injecta în trup dorința.

Cum gura lui Sean devenea tot mai posesivă, limba lunecând îndrăzneță peste buzele ei, Blair începu să se opună.

— Blair, șopti el înfierbântat, cu buzele lipite de ale ei, lasă-mă să te gust. Deschide gura.

— Nu! țipă Blair.

— Ba da, se încăpățână Sean, iar de astă dată nu mai stătu la discuții. Gura i se înclină peste a ei, trăgând-o și mai aproape. Spatele ei se arcui spre a-și potrivi feminitatea peste ceea ce se făurise pentru a o completa. Oftaturi de mulțumire armonizate se înălțară în spirală deasupra lor. Măinile, ce făcuseră încercări zadarnice de a se desprinde, se încleștară acum după capul lui Sean. Moliciunea se conformă tăriei.

O cuceră cu mare tandrețe, iar ea cedă. Îi gădilă colțurile buzelor cu vârful limbii, până când gura ei, involuntar, se relaxă. Când se împinse printre buzele ei, limba nu năvăli, ci convinse. Îi fulgeră peste buze, peste dinți, după care trecu ușurel dincolo de acea ultimă stavilă, pentru a explora interiorul. Mângâia cu mișcări drăgăstoase fiecare delicioasă descoperire. Flirtă cu vârful limbii ei, apoi trecu și mai adânc.

Mai mult decât un sărut, era ca un act de dragoste.

Când Sean, în sfârșit, se retrase, Blair se rezemă de el, slăbită. Mâna lui îi netezi părul, dându-i impresia că tremura ușor. Respirația lor era precum aceea a doi oameni care urcaseră până la o mare altitudine.

— Cred că procedăm invers, spuse el; Blair îi simți zâmbetul pe obraz. Luăm desertul înainte de masă.

Capitolul 3

Cuprinsă de jenă datorită reacției sale nereținute față de el, Blair evită ochii lui Sean, în timp ce acesta o însoțea pe scara exterioară. Se îngrozea la gândul de a trebui să-l privească în plină lumină, odată ce ajungeau la el acasă, dincolo de micul gazon verde. În momentul când intră pe ușa din spate, deschisă de Sean, stinghereala fu risipită de farmec. Casa era splendidă.

— Sean, exclamă, ce frumos e!

— Îți place? o întreabă el, vizibil încântat de reacție.

— Dacă-mi place, e puțin spus!

O introdusese într-o verandă dosnică dotată cu plase de țânțari și plină de mobilier din răchită naturală, ghivece cu flori și perne durdulii îngrămădite pe dușumeaua caroiată. Sub plafon se roteau două ventilatoare cu pale de bambus. Pernele de pe fotolii și de pe pardoseală erau imprimate cu modele groase, albastre și cafenii.

— Când am cumpărat casa, avea veranda, dar nu era închisă. M-am gândit că s-ar putea face din ea o frumoasă grădină interioară. Iarna, o pot apăra de frig, punând geamuri în ramele astea.

— E minunată.

— Hai să vezi și restul.

Vizibila lui mândrie față de casă era justificată. Când fu condusă în bucătărie, lui Blair i se opri respirația. În oraș, nu avusese niciodată un apartament cu mai mult de o cameră sau două, și era copleșită de dimensiunile încăperii.

— Am modificat mașina aia veche de gătit, cu lemne, ca să poată funcționa cu gaz.

Instalația autonomă era din fier negru, cu muchii de alamă. Se asorta cu un enorm rastel gătit, din aceleași materiale care acoperea un alt perete. Rafturile acestuia erau pline de ustensile din alamă și cupru, cărți de bucate și plante.

— Singur ai făcut decorațiunile? Întrebă Blair.

— Nu. Eu nu mă ocup decât de structură. Apoi, le predau casele clienților, iar aceștia își angajează singuri decoratorii. La asta, m-a ajutat o cunoștință.

Blair se întrebă care o fi fost identitatea „cunoștinței” cu acele gusturi impecabile, în timp ce Sean o îndruma prin restul parterului. Sufrageria, cu bovindoul ei în patru fațete, conținea o masă rotundă, demnă de numele ei. Living-ul se lăuda cu un șemineu european antic, de marmură. Acum Blair își putea da seama de ce îi observase și-i apreciasse Sean tablourile. Pereții camerei cu plafon înalt erau decorați cu imagini de diferite forme, mărimi și stiluri, toate însă armonizându-se cu culorile și texturile mobilierului, într-un dezinvolt amestec de vechi și nou.

Sub scara de stejar lustruit era înghesuită o mică toaletă pentru femei. Un perete al palierului avea vitralii, iar Blair nu putu decât să-și imagineze cât de fascinant arăta în lumina de afară a soarelui. Covoare restrânse accentuau patina vremii pe parchet.

— La etaj, sunt trei dormitoare și trei băi. Le vom vedea mai târziu. În momentul de față, sunt lihnit spuse el, luând-o de braț și propulsând-o înapoi spre bucătărie.

Blair încă mai medita la afirmația despre vizitarea de mai târziu a dormitoarelor, când intrară în bucătăria luminoasă, iar Sean spuse:

— Sper că-ți place puiul cu pilaf.

— Da. Pot să te-ajut?

— Totul e gata, dar poți să iei salata și s-o aranjezi în farfurii, până torn eu vinul.

— O.K.

Găsi în frigider o enormă salatiară plină și, alegând oțetul și uleiul potrivite de pe rafturile interioare ale ușii, turnă o cantitate generoasă peste verdețuri. Duse bolul în sufragerie, unde masa fusese deja așternută cu porțelanuri simple, șervete de in și lumânări.

— Singur ai făcut totul? îl întrebă ea pe Sean, când acesta aduse cratița și o puse pe un suport de argint.

Sean ridică din umeri.

— Mda. Nu fac în fiecare seară atâtea eforturi, înțelegi. De obicei, mănânc un sandwich cu salam și beau o sticlă cu bere pe verandă, dar asta e o ocazie deosebită.

Blair stătea lângă scaun, nervoasă.

— Deosebită?

— Așa cred.

Îi trase scaunul, iar ea se așeză, mulțumită că avea o scuză pentru a-și lăsa genunchii să se înmoaie sub trup. În loc să se ducă imediat la scaunul lui, Sean o cuprinse de umeri cu brațele, aplecându-se pentru a-și apropia gura de urechea ei.

— M-aș putea obișnui să iau mesele cu tine. Gura lunecă din dreptul urechii până lângă gât, presărând din mers mici mușcăături drăgăstoase. La articulația claviculei, o sărută, scăldând cu limba locul gingaș. Când, în sfârșit, se ridică, își strecură degetul pe sub umărul tricoului și-i mângâie repede pielea, înainte de a se așeza.

Blair, încercând să repună puțină ordine într-o lume care dintr-o dată o luase razna, moșmondi cu

șervetul, întinzându-și-l pe genunchi.

— Am senzația că aș fi dezbrăcată, spuse ea trăgându-și sub scaun picioarele goale.

— Nu ești. Încerc doar să te impresionez.

— M-ai impresionat. Unde ai învățat să primești atât de elegant musafirii?

Sean îi umplu farfuria cu un munte de orez aseasonat și piept de pui fără os.

— Cred că am absorbit-o prin osmoză. Părinții mei primesc destul de des. Tot ce-am învățat, de la mama știu.

— Unde locuiesc părinții tăi?

— În New Jersey.

Blair îi întinse coșul cu pâine caldă unsă cu unt, după ce-și luase și ea din belșug.

— Tatăl tău cu ce se ocupă?

— E pensionar.

Schimbă repede subiectul, întrebând-o despre familia ei și, până la sfârșitul mesei, conversară alene nimicuri.

Când Pam îi vorbise prima oară despre el, Blair își închipuise un semianalfabet care își câștiga existența din lucrări cu ciocanul și ferăstrăul. Întâlnirea îi modificase considerabil această părere. Văzând calitatea restaurărilor casei, opiniile despre cariera lui se ridicaseră și, de-a lungul discuțiilor la cină, află că avea interese numeroase și variate. Era inteligent, citit, dotat cu prezență de spirit.

În tot timpul cât se bucură de compania lui plăcută, căută un defect, ceva care s-o respingă, vreun păcat secret pentru care să fi fost vrednic de dispreț. Nu găsi nimic. Din toate punctele de vedere, era cel mai atractiv bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Însăși atracția lui clătina fundațiile pe care-și clădise viața. Zâmbetul o făcea să-i vină s-o ia la fugă, dar în

același timp jinduia să se desfete în căldura lui aurie. Refuză desertul oferit.

— Nu lucrez șase ore pe zi. Trebuie să-ncep să fiu atentă la calorii.

Acceptă totuși o cafea garnisită cu Kahlúa și un strat gros de frișcă bătută. Sean propuse s-o bea pe verandă, ceea ce Blair primi imediat. Nu aprinse nicio lumină, când se așezară pe pernele moi ale mobilei. O briză dinspre oceanul aflat la doar câteva străzi distanță pătrundea prin paravanele de plasă. Greierii țârâiau în stejari, iar ventilatoarele de deasupra murmurau constant, ca un cântec de leagăn.

Blair se ghemui în colțul micii canapele, strângându-și picioarele sub trup. Sorbi din băutura fierbinte, cu caimac.

— Îți place? o întrebă el.

Surâse, lingându-și din colțul gurii frișca bătută.

— Îmi place.

Sean o privi un moment în tăcere, apoi întrebă încet:

— Când ai început să dansezi?

— La patru ani.

— Patru!

Blair râse.

— Atunci m-a înscris mama la primul curs de balet din viața mea. Pentru primul recital, am fost o tartă roz cu alb.

— Miam-miam.

Era uimită de cum putea să umple o asemenea expresie inocentă cu atâtea implicații sexuale. O deranja faptul că, în penumbra încăperii și a umbrelor mobile ale ventilatoarelor ce se roteau, nu-i putea distinge direcția privirii. Reluă grăbită povestea:

— De-atunci, am dansat tot timpul. E mai mult decât o carieră. E un mod de viață pe care nu-l poate

Înțelege nimeni, ci numai o altă dansatoare. Cu toții mâncăm, dormim și respirăm numai dans. Ne lipsim de locuințe și de mâncare, ca să plătim cursurile. Când nu jucăm într-un spectacol, servim prin localuri, facem orice, ca să ne întreținem. Dar nu sacrificăm niciodată cursurile. Dacă cineva rămâne fără bani, se mută la un coleg, până vin vremuri mai bune. E un mod de viață ca în campanie. Cred că de-asta ni se spune țigani. Ne ducem lucrurile prin saci de prelată, ce conțin maiouri mirositoare, colanți cârpiți, pantofi uzați, jambiere, unguente.

— Dar ai avut succes. Pam mi-a înșirat nenumăratele spectacole care-ți fac cinste.

— Am avut noroc, da.

— Noroc pe dracu'. Ești bună.

Blair îi zâmbi.

— Sunt eu bună, dar mă străduiesc mereu să fiu și mai bună.

— N-ai vrut niciodată să te desprinzi din formație și să ajungi vedetă?

— Dacă mi-ai auzi vocea când cânt, ai ști că ăsta-i un castel în Scama. N-aș putea nici să mă prefac măcar. După ani în șir de lecții la canto și la actorie, mi-am recunoscut neputința de a juca solo. Și, lucru destul de ciudat, nu mă prea interesează. Nu dragostea de aplauze m-a îndemnat, ci mai degrabă dragostea de dans. M-am mulțumit să fiu prima dansatoare din spatele Lizei Minnelli³ care zice „Mamă, e super,” și alte replici la fel de profunde ca asta.

— Ar fi trebuit să-ți aducă un premiu Tony, râse el.

Ochii însă îi erau serioși, privind în fundul ceștii la zațul de cafea, pe care îl învârtea la nesfârșit, într-un

3 - Celebră actriță americană, interpreta rolului Sally Bowles din filmul Cabaret, difuzat și de Televiziunea Română (n.tr.)

vârtej miniatural. Aproape prea nepăsător, o întrebă:

— Și prin toate trambalările astea pe la alții, n-a fost nimeni cu care să stai pentru o perioadă de timp mai prelungită?

Un an - oare l-ar fi considerat o perioadă prelungită? Un an sfâșietor, dar cu momente rare de bucurie și comunicare, care-l făceau să merite orice. Știa ce voise s-o întrebe: trăise vreodată cu un bărbat?

— Da, răspunse ea cu sinceritate. Am trăit o vreme cu un bărbat numit Cole Slater. Acum câțiva ani.

— Și? întrebă Sean, când Blair nu dezvoltă subiectul.

— Și de-atunci înapoi am trăit singură.

— Înțeleg.

Nu înțelegea, dar nici ea n-avea de gând să-l lămurească.

— Te ajut cu vasele, spuse, vioaie.

Ridicându-se din poziția relaxată de pe canapea, luă ceașca și farfuria de pe placa de sticlă a mesei din răchită, unde le pusese.

— Te rog, răspunse Sean jovial, urmând-o în bucătărie.

Conveniră că era mai expeditiv ca ea să clătească vasele și să le pună în spălător, iar el să le așeze în locurile pe care le cunoștea. Împăturea cu grijă un prosop de bucătărie, când Sean veni în spatele ei și o cuprinse cu brațele pe după talie, strângând-o la piept. Ceafa lui Blair simți mângâierea dulce a mustății și a buzelor sale.

— Dacă reputațiile noastre s-au dus deja dracului, nu mai avem nimic de pierdut ca să le dăm un subiect serios de bârfă.

O mușcă ușurel de lobul urechii, bățându-i-l jucăuș cu limba.

Încet, Blair îi șopti numele:

— Sean...

— Hm?

Mâinile lui i se ridicară peste coaste, pentru a poposi deasupra sânilor. Luându-i murmurul neclar drept consimțământ, îi cuprinse ușurel sâni în palme.

— O, Doamne, Blair, ești mai minunată la atingere, decât îmi închipuisem. Atât de moale și de plină, atât de...

Gura i se deschise pe gâtul ei, pentru un sărut în care se implica toată. Degetele iscoditoare mângâiau, iar bumbacul tricoului nu putea ascunde contracția fermă a sfârcurilor.

— Da, da, șopti el răgușit.

Abia în acel moment își dădu seama Blair că-și freca șoldurile de mijlocul lui, iar de altă încurajare nici nu era nevoie. Ereția i se simțea dură, peste carnea moale a posteriorului ei. Șocată de propriul abandon, încercă să se desprindă, dar fu reținută de o mână care o mângâia în jos, pentru a se strecura pe sub tricou. Capsa blugilor nu reprezenta niciun obstacol și fu deschisă agil. Apoi, cu acea mână dintre cele mai îndrăznețe i se depuse peste abdomen, explorându-i perimetrul cu degete nereținute, degete destul de obraznice pentru a coborî și mai mult, jucându-se cu elasticul bikinilor. Când unu se furișă pe sub linia aceea de demarcație, clopotele de alarmă zăngăniră sonor și limpede prin ceața pasiunii care o îneca, iar Blair se smulse, răsucindu-se din fața lui. Avea ochii mari, iar buzele îi tremurau necontrolat, în timp ce-l privea ca o căprioară speriată.

— Nu, Sean.

Părul i se undui în jur, pe când scutura cu tărie din cap.

— De ce?

Pieptul lui Sean palpita, făcând eforturi disperate să-și astâmpere respirația rapidă. Pupilele ochilor i se dilataseră, aproape acoperind irișii albaștri.

— De ce? repetă ea, cu o expirație bruscă. Fiindcă nu ne cunoaștem decât de azi, pe de o parte.

— Și ce are una cu alta? Din clipa când te-am văzut, am știut că te doresc. Și, recunoaște sau nu, mă dorești și tu la fel de mult.

— Ba nu! strigă ea, încheindu-și în grabă blugii și trăgându-și marginea tricoului peste talie. Avu tentația să-și acopere sânii cu mâinile, pentru a-și ascunde de ochii lui avizi sfârcurile întărite. Le impuse să se destindă. Refuzară. Tot trupul care fusese antrenat să se supună fiecărei comenzi a creierului i se revoltase. O trăda cu amintiri pulsânde ale atingerii lui, cu dureroase insistențe că râvnea la ceea ce numai Sean ar putea să-i ofere.

Adunându-și puterile care îi mai rămăseseră, spuse cu aprindere:

— Am spus clar de la bun început că mă aflu aici doar temporar. Nu am nici timpul, nici înclinația să mă încurc cu tine.

— Aha...!

Exclamase încordat, printre dinți. Câteva lungi momente, el stătu cu mâinile în șolduri, privind-o încruntat peste spațiul strâmt care-i despărțea. În acel moment, Blair știu că Sean Garrett, cu toată blândețea lui, avea un temperament care se putea inflama rapid când era provocat în anumite moduri. Ochii lui străluceau cu atât de patimă, cât de furie.

Mânia sa nu făcu decât să i-o sporească pe a ei. Nu i se permitea să spună nu? O credea doar o plastilină în mâinile lui, așteptând să fie modelată cum găsea el de cuviință? O femeie fără șira spinării, gâfâind să-i atragă atenția? După ce o auzise pe o

femeie fericită în căsnicie, ca Pam, lăudându-l sex-appeal-ul, aroganța lui n-ar fi trebuit s-o mai surprindă. Nu putea fi complet nepăsător față de propria-i atracție virilă. Ei bine, acum în mod excepțional, aceasta avea să-i fie refuzată.

Ridicând cu îndărătnicie bărbia, spuse:

— Totul se reduce la un singur lucru. Nu vreau să mă culc cu dumneata, domnule Garrett. Cu această inspirată replică de încheiere, se răsuci brusc pe călcâie și străbătu cu pași mari bucătăria. Sean o prinse din urmă abia la ușa dosnică.

Înainte de a fi apucat să reacționeze, o și culesese în brațe.

— Și ce crezi că faci? întrebă ea înfumurată, în timp ce Sean o scotea prin ușa cu plasă, pornind peste peluză.

— Atâta vreme cât sunt aici, nu ai niciun motiv să urci scările alea. Poate *crezi* că n-ai nevoie de nimeni, și știu că n-ai cere niciodată ajutorul, dar pot cel puțin să-ți scutesc genunchii de efortul ăsta.

Urcă scara cu ea în brațe, fără niciun pic de efort, și o depuse pe treapta de sus. Cu câtă demnitate era în stare să-și adune, Blair spuse:

— Îți mulțumesc pentru cină.

Înainte ca ultimul cuvânt să i se fi desprins complet de pe buze, acestea îi fură sărutate de gura lui fierbinte, dornică. Cercuri de oțel, în formă de brațe, o cuprinsesă, lipind-o de un trup ce iradia energie carnală. Gura ei nu era pregătită pentru atacul gurii lui și nu-și putu găsi niciun dram de putere pentru a-i rezista, când limba i se repezi înăuntru.

Apoi, la fel de brusc pe cât izbucnise, furtuna încetă. Brațele se destinsesă, ținând-o nu mai puțin ferm, dar mai tandru. Limba lui îi foră încet gura, tăindu-i respirația.

Simțindu-i consimțirea, mâna lui Sean reveni de la spatele ei, pentru a-i cuprinde sânul. Își trecu degetul mare de-a lungul curburii de jos, iar Blair își auzi propriul geamăt de pasiune crescândă. În timp ce i cuprindea limba în gura lui, absorbind-o ușurel, cu degetul mare îi întări sfârcul ca o pietricică. Acel chin mai continuă un timp, până când Blair fu inundată de o dorință oarbă, frecându-se pe negândite de trupul lui, în căutarea împlinirii pentru goliciunea din adâncul ei.

Se clătină amețită, când Sean se retrase. Dacă n-o ținea de brațe, s-ar fi rostogolit pe scări. Acum, pe chip nu i se mai vedea niciun zâmbet, numai linii ferme de hotărâre și încăpățânare.

— Pe dracu' nu vrei să te culci cu mine, *domnișoară Simpson*.

*

După două zile de când auzise aceste cuvinte, Blair continua să fiarbă la gândul lor. Evitase să plece din apartament a doua zi, după cina luată cu Sean, de teamă să nu-l întâlnească în curte. Pam îi împrumutase pe timp nelimitat a doua mașină a familiei, dar nu avea unde să se ducă. După ce terminase de aranjat apartamentul pe gustul ei, petrecuse ziua conform recomandărilor medicului pentru majoritatea ocaziilor – culcată cu picioarele ridicate. Citise, privise două filme vechi la televizorul portativ, pe care și-l adusese din oraș. Mâncase când îi era foame și moțăise.

Știu când intră greoi camioneta veche a lui Sean pe aleea dintre apartamentul ei și casa lui, dar refuză să privească măcar pe fereastră, pentru a-l zări. Totuși, spre seară, când Sean plecă la volanul *Mercedes*-ului, nu se putu abține să nu se întrebe unde mergea și cu cine. Faptul că, la vremea când adormi,

încă nu se întorsese, o înfuria inexplicabil; atât contra lui, cât și a sa însăși, pentru că se lăsa afectată.

În cea de-a doua dimineață, se trezise din somn enervată pe sine, pentru că-l lăsase pe un om ca Sean Garrett s-o tulbure. Avea să stea acolo șase luni. În pofida amenințărilor de a se muta, căutându-și altă locuință, știa că n-avea s-o facă. Apartament ca acela era greu de găsit. Și de ce-ar fi lăsat ca problemele cu proprietarul s-o oblige a se muta într-o casă care ar fi detestat-o? Nici ca o fantomă n-avea de gând să trăiască, venind și plecând pe furiș, la ore când nu risca să se ciocnească de el. Avea să ducă e viață de femeie în toată firea, matură și întregă la minte, cum părea să fi uitat că era de când îl întâlnise pe Sean Garrett. Iar *acest* lucru avea să se schimbe cu începere chiar din acea zi.

Își strânse patul sub formă de canapea, apoi trecu în bucătărie și se aplecă să ia un ibric de ceai din dulapul de jos. Fără a face mai multă mișcare decât necesitau aceste două mici treburi, știa că mușchii i se molesiseră și încheieturile se anchilozaseră, după doar o singură zi de inactivitate.

Îmbrăcând o pereche de streci roz, pantofii de balet, un dres negru și două jambiere, se duse în zona de lângă ferestre a camerei mari. Intenționat lăsase liber acel spațiu. Încet, metodic, își începu exercițiile de întindere. Ajunsese la a doua serie de *pliés*-uri, când auzi pe cineva pe scări. Un moment mai târziu, răsună o bătaie în ușă.

Deschise încordată, gata să-l întâmpine pe Sean, dar oftă de ușurare când văzu că era omul de la firma telefonică.

— Domnișoara Simpson?

— Da, poftiți.

Blair se dădu la o parte, iar instalatorul intră

aducând un rulou de cablu și o cutie rectangulară.

— Un aparat aerodinamic de birou, ivoriu, prevăzut cu buton, spuse el, consultându-și comanda pe care o ținea în mână. Era tânăr, abia trecut de douăzeci de ani, cu păr lung și ochi luminoși, zâmbitori.

— Da.

— Unde-l doriți?

Îi arată o masă joasă, așezată la capătul canapelei.

— Acolo, m-am gândit.

Tânărul privi cu un ochi expert zona.

— Ar merge. Îl pot prinde în peretele de sub fereastră, trecând cablul pe sub covor. Așa, n-o să vă împiedicați. Ce ziceți?

— Merge.

Își începu lucrul, făcând câteva drumuri până la mașină și înapoi.

— De ce nu lăsați ușa deschisă? strigă Blair la el. Așa, puteți intra și ieși, chiar și cu mâinile ocupate.

— Mulțumesc.

Fără să se jeneze de ținută, dar știind că nu trebuia să se răcorească prea repede, își puse o cămașă, înnodându-i marginile pe mijloc. O lăsa descheiată și-și suflecă mânecile până la coate. Intră în bucătărie să-și fiarbă un ceai, în timp ce omul de la compania telefonică îi spunea că era student la N.Y.U. Și lucra ca instalator numai vara. Își lua diploma în marketing.

Termină cu instalația în același timp când fu gata și ceaiul.

— Dorești un ceai? întrebă ea, ospitalieră.

Băiatul se eschivă.

— O Coca n-aveți?

— Vine, râse Blair. Umplu un pahar cu cuburi de

gheață și cu Cola și i-l întinse. Tânărul bău pe nerăsuflăte.

— Sunteți un fel de dansatoare? întrebă el, privindu-i pantofii.

— Da. Dansatoare profesionistă.

— Nu, pe bune! Ce-ați zice să-mi arătați și mie câțiva pași?

— Ce-ai zice să faci tu pași? Cele două victime surprinse apărură sub privirea plină de ură a lui Sean, în timp ce întorceau capetele spre glasul ucigător. Tânărul de lângă Blair tresări, cuprins de frică.

— Eu... Eu tocmai plecam, se bâlbâi el.

— Nu vrem să te reținem.

Băiatul puse paharul pe masă, dar acesta se răsturnă, împrăștiind cuburi de gheață peste suprafața lustruită. Îl ridică în grabă, puse gheața la loc înăuntru și-și șterse nervos mâna pe coapsa pantalonului de doc. Se retrase să-și adune echipamentele.

Prea furioasă ca să fi vorbit până acum, Blair îi spuse:

— Mulțumesc pentru telefon.

— N-aveți de ce. Dacă aveți vreo problemă, sunați-m...

Săgeta spre Sean cu o privire prudentă.

— Sunați-ne, se corectă el.

Se strecură pe lângă făptura mătăhăloasă a lui Sean, zbughind-o în jos pe scări, de parcă ar fi fost recunoscător că scăpase cu viață. Sean trânti ușa după el.

Când se întoarse spre ea, Blair îl privea, cu pumnii proptiți în șolduri.

— Ei bine, sper că ești mulțumit de tine. Ai reușit să bruschezi un băiat absolut inofensiv.

— Băiat, la ochi. Și de unde știi că era inofensiv? Nu te-am prevenit să nu primești străini aici

când nu mai e nimeni prin preajmă?

— M-a prevenit mama despre asta, de la vârsta de șase ani. N-am nevoie să mă tot bați la cap. În plus, nu era „străin”. Am știut că venise de la compania telefonică. N-a trebuit decât să mă uit la camionul ăla mare, cu dungi albastre și galbene pe margini.

Striga din răspuțeri, descărcându-și astfel o parte din nervii ce i se adunaseră de când o insultase cu sărutarea aceea toridă, în seara de alaltăieri.

Volumul lui nu era cu nimic mai stăpânit decât al ei.

— Chiar și dacă are un caracter de platină, putea fi ispitit să cadă din grație, după ce te vedea. Te-ai uitat în oglindă? Sau ești atât de obișnuită să te fandosești gătită așa, încât nici nu-ți mai dai seama cât vino-ncoa ai?

Cu adevărat perplexă, Blair se privi. Ridică ochii spre el, spunându-i de sus:

— Întâmplător, astea sunt hainele mele de lucru și nu mă *fandoseam*. Când a venit, tocmai făceam niște exerciții și, da, sunt obișnuită să port dres și colanți.

— Bineînțeles, habar n-ai ce efect au chestiile alea de lână...

— Jambiere.

— ... ce efect au jambierele alea asupra trupului tău, încheie el sarcastic. E o pură coincidență că-ți ajung exact până deasupra genunchilor, atrăgând atenția asupra părți de sus a coapselor tale. Ca să nu mai vorbim că picioarele dresului sunt tăiate atât de sus, încât ai putea la fel de bine nici să nu-ți fi pus nimic peste fundulețul ăla pietros. A, sunt sigur că băiețelul nostru dulce n-a observat nimic din toate astea când i-ai deschis ușa, îmbrăcată așa.

În timp ce vorbea, înainta încet în cameră, până

ajunse la o lungime de brat în fața ei.

— Că tot veni vorba, scrâșni Blair, nu eram îmbrăcată așa când a venit.

Cu degetele tremurând de nervi, trase de nodul cămășii până se desfăcu.

— Nu aveam cămașa asta pe mine.

Și-o scoase și o aruncă în lături, dezvăluind în fața ochilor lui livizi decolteul adânc și bretelele subțiri ale dresului.

Privirea lui Sean se aținti asupra sânilor ei impertinenți, strânși sub materialul negru, care se întindea peste ei ca o a doua piele. Inhală acut. Apoi, brațul i se repezi în sus, încleștându-și mâna la baza gâtului ei. O trase spre el cu o mișcare atât de rapidă și neașteptată, încât impactul o făcu să rămână fără aer.

Începu să-l lovească zadarnic cu pumnii, în timp ce gura lui se cimenta peste a ei. Celălalt braț o cuprinse de talie, ridicând-o lipită de pieptul său pentru a o duce spre canapea. Genunchiul lui Sean se afundă în perne, când o culcă, urmând-o cu propriul său trup. Un picior greu se lăsă peste ale ei, ținându-i-le în loc, pe când cu mâinile îi imobiliza capul și i-l ținea nemișcat, ca s-o sărute.

În tot acest timp, chiar câtă vreme se zvârcolea sub el, luptând din răspuțuri, își respectă promisiunea. Nu-i produse nicio durere.

Când pe Blair începură s-o lase puterile, apăsarea gurii lui se mai îmblânzi, până ajunse să-i soarbă buzele, dezmiardându-le cu limba. Cu un ultim scâncet de protest, Blair cedă în fața propriei sale însetări. Sean nu întârzie să-i săgeteze gura cu limba, luând-o total în stăpânire. Îi cuprinse obrazul într-una din palmele lui mari, pe când cealaltă cobora nereținută spre sânul ei, mângâindu-l cu drag.

— Am devenit un maniac gelos, Blair, spuse el, în gura ei. Nu vreau să te privească niciun alt bărbat.

Își strecură mâna între piele și maioul supraelastic, trăgându-l în jos până când sânul rămase eliberat.

— Nu, gemu Blair în fața deplasatei lui posesivități. Nu tu... spui... cine să...

Apoi gemu iarăși, dintr-un alt motiv. Ce dezamăgire îl aștepta... Dansatoarele aveau în mod tipic pieptul plat și...

— Dumnezeuule, șopti el.

Tonul cutremurat al glasului său o făcu să deschidă ochii. O studia cu nespusă atenție față de detalii.

— Ce culoare extraordinară ai, Blair. Ce delicată...

Capul său blond se rezema de pieptul ei. Un moment, Blair crezu că-și imagina ușoarele mângâieri, până simți aerul răcorindu-i pielea umedă. Apoi, cu nespusă acuitate, îi percepu mângâierile limbii.

— Delicată și atât de dulce, murmură el, cu buzele lipite de pieptul ei.

— Nu, nu, Sean. Te rog...

— De ce? Spune-mi de ce.

Limba lui o mângâia gingaș, până fu înconjurată de capcana fierbinte și dulce ca mierea a gurii sale.

Degetele i se înfipseră în coama deasă a părului blond, ținându-i capul pe loc. Sean o absorbea cu o tandrețe care-o făcea să-i vină să plângă.

— Fiindcă... fiindcă... n-am în viața mea... loc pentru asta. Nu am...

Încet, se ridică puțin deasupra ei, pentru a o străpunge parcă cu razele de laser albastru ale ochilor.

— Vrei ca nimeni și nimic să nu intervină în cariera ta, așa-i?

— Da, răspunse ea cu tărie, fără a ști dacă disperarea i se datora dorinței de a accepta acest fapt sau desprinderii gurii lui de sânul ei.

— Când ți se vindecă picioarele, ai să te întorci și nimic nu te va opri.

— Da.

— Nu vrei să-ți întemeiezi o viață aici.

— Nu.

— Și nu vrei pe nimeni în viața ta. Nu vrei nici asta?

Se mișcă peste ea într-un mod care-i declara în chip flagrant înțelesul. Dresul subțire și colanții n-o protejau cu nimic de sexul lui excitat.

— Nu.

— N-ai nevoie, o apăsă el și mai tare.

— Nu, suspină Blair.

— Și ești o mincinoasă. În clipa asta, ai atâta nevoie de mine, încât te doare.

Genunchiul lui îi îndepărtă ușurel picioarele, apoi se culcă deasupra, cuprinzând-o sub el ca pentru a o apăra de absolut orice rău.

— Te doare, Blair. Lasă-mă să te tămăduiesc, șopti el cu patimă. Contrar protestelor ei, trupul i potrivi sub al lui cu stăruință tăcută, rămânând strâns lipiți unul de altul.

În acel moment, auziră un ciocănit rapid în ușă.

— Șșșș, îi șuieră Sean la ureche. Te rog, nu răspunde.

Închise strâns ochii, parcă pentru a alunga intruziunea. Avea o expresie chinuită.

— Tanti Blair, eu sunt, Andrew! strigă un glas subțire, ascuțit. Tanti Blair, ești acasă?

Capitolul 4

Capul lui Sean căzu în piept, ca și cum i-ar fi cedat o balama la ceafă. Respirația i se revărsă printre dinți, într-un oftat prelung și scăzut. Încet, se îndepărtă de Blair.

— Tanti Bl...

— Vin, Andrew! strigă ea cu voce tremurată, în timp ce-și ridică pe dibuite breteaua dresului.

Refuză să-l privească pe Sean în ochi, când își dădu jos picioarele de pe canapea și se grăbi spre ușă.

— Salut! îl întâmpină pe băiat cu falsă voioșie, deschizând.

— Erai la baie sau ce? întrebă Andrew, cu candoare copilărească.

— Ăă, nu. Sean și cu mine încercam noul telefon. Amintește-mi să-ți dau numărul, să i-l duci mamei.

Auzind numele eroului său, ochii negri ai lui Andrew cercetară camera.

— Ura, Sean, salută el vesel, repezindu-se înăuntru, pe lângă Blair.

— Hai salut, îi întinse Sean palma, iar Andrew i-o plesni cu degetele.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Blair.

— Am venit pe jos, răspunse Andrew mândru. Știu o scurtătură. Mami m-a trimis să vă spun la amândoi că diseară dă o petrecere. Ei, nu-i chiar o petrecere, doar niște oameni care vin la o friptură, știi? Oricum, trebuie să fiți la noi la opt. A zis că puteți veni amândoi cu mașina, ca să faceți economie de benzină.

— Grozav, comentă Sean.

— Nu știu, spuse și Blair în același timp.

Îi venea să-l îmbrățișeze pe băiat, de recunoștință că împiedicase să se întâmple o catastrofă. Ce-o fi apucat-o, de lăsase lucrurile să ajungă atât de departe? Mâinile lui Sean, buzele lui, o seduseseră spre un tărâm unde nici măcar nu se recunoștea pe sine însăși. Atingerea lui era letală și totuși îi răspundea de fiecare dată, cu toate că jurase să n-o facă. Lipsa de autocontrol, ori de câte ori se găsea el prin apropiere o înspăimânta.

Prima oară când o sărutase, fusese șocată de potența sărutului său și de efectul copleșitor pe care-l avea asupra ei. Ispititoare a putere a buzelor lui, intruziunea limbii în gura ei, toate fuseseră noi pentru ea. Fusese sărutată de multe ori, da, dar nicicând atât de dominator. Înainte, rămăsese întotdeauna detașată, cel mult tolerând bărbatul ce-i potolea o dorință pe care n-o putea înțelege. Acum, înțelegea. Căci ceea ce cu doar câteva zile în urmă fusese de neconceput, îi devenise familiar. Nuanțele gurii lui Sean începeau să-i creeze dependență. Știind că erau periculoase, ucigătoare chiar, tânjea după cantități mereu crescânde și doze tot mai frecvente. De fiecare dată când o săruta, Sean îi isca o nevoie devoratoare care putea foarte bine să-i distrugă toate planurile de viață.

Și mai alarmantă decât propria ei susceptibilitate fizică era atitudinea lui posesivă față de ea. Cine-i dăduse dreptul s-o vegheze, să spună pe cine putea și pe cine nu putea să-l încite în propriul ei apartament, ce să poarte și ce nu? Trăise treizeci de ani fără protecția lui și considera că cel puțin încă treizeci de-atunci înainte nu avea nevoie de așa ceva.

După dezlănțuirea din urmă cu câteva momente, nici nu se putea pune problema să petreacă seara cu el.

— Sunt îngrozitor de obosită, Andrew. Toată

dimineața m-au durut picioarele și-s sigură că n-o să mi se simtă lipsa.

Andrew se întoarse spre ea, privind-o pe sub bretonul ce avea nevoie de o tunsoare.

— Tre' să vii, tanti Blair. Mami zice că dacă petrecerea ca să te prezinte la lume.

— Mda, Blair. Tre' să vii, confirmă și Sean, sâcâitor.

Îi citi provocarea în ochi. Zâmbetul îi era deocheat, sfidător. Dacă refuza invitația, Sean ar fi considerat-o o lașitate și ar fi avut perfectă dreptate. Îl blagoslovi cu o privire pârjolitoare.

— O.K., Andrew, răspunse ea printre buzele strânse. Spune-i lui mami că voi veni.

— Excelent. A zis că Mandy și eu putem sta treji până la opt jumate, dacă promitem să nu deranjăm.

— Mandy și cu mine, îl corectă Sean. Auzi, mi-ar prinde bine o mână de ajutor, azi. Lucrez la o casă de pe plajă. Te-ar interesa să câștigi un dolar, doi?

— Mamă, Sean, ce mișto ar fi!

Sean surâse.

— Du-te să-i telefonezi mamei tale și spune-i unde-ai să fii. Ușa din spate e deschisă. Ne vedem în bucătărie. Avem nevoie de puțină apă rece, într-o zi fierbinte ca asta.

— O.K. Ne vedem diseară, tanti Blair! mai strigă Andrew, în timp ce se repezea pe ușă și cobora scara, emoționat.

De cum băiatul nu-l mai putu auzi, Sean se întoarse către Blair.

— Chiar te dor picioarele?

Pregătită să-i tragă o săpuneală pentru felul cum o lua de sus, Blair fu iarăși dezarmată de gentilețea lui. Ridică din umeri, indiferentă.

— Puțin.

— Poate-ar trebui să consulți medicul.

— Nu! se răsti ea. Apoi, considerând că părise prea defensivă, spuse: Ieri nu m-am prea mișcat. Am nevoie doar să-mi alung niște cârcei, făcând un exercițiu fizic.

— Eu cred c-ar trebui să ți le odihnești.

— Ei, nu te-am întrebat ce crezi, așa-i? Și oricum nu mă interesează părerile tale.

— Nu?

— Nu.

Sânii i se ridicau și i se coborau, cu iritare crescândă. Era furioasă pe el, pentru că avea cam întotdeauna dreptate, și pe sine însăși, pentru că trecea mereu în defensivă.

— Ceea ce s-a întâmplat aici, arată ea canapeaua, cu un gest nervos, a fost o greșeală care nu se va mai repeta. Și, cu siguranță, nu-ți dă nici dreptul să-ți bagi nasul în viața mea.

— Nu mi-l băgăm. Îmi exprimam doar îngrijorarea.

— Ei bine, n-am nevoie de îngrijorarea ta.

— Mda, știu. De nimeni n-ai nevoie.

— Mă bucur că, în sfârșit, ai priceput mesajul. Acum, în sfârșit, poți înceta să mă mai pisezi tot timpul.

— Nu-ți place compania mea?

— Nu în mod deosebit. Ești dominator. Nu-mi plac oamenii agresivi.

— Nu-ți place când te sărut?!

— Nu.

— Nu-ți place când te mângâi?

— Nu! țipă ea, sperând ca sunetul strident al vocii să înece întrebările pe care i le punea pe tonul acela liniștitor.

— Când îți ating și-ți sărut sânii?!

— Nu!

— Iar minți, Blair.

Avea dreptate. Chiar în acel moment, trupul îi tremura în amintirea îmbrățișărilor lui. Jinduia să simtă iarăși mângâierea mătăsoasă a mustății pe piele. A dracului să fie însă dacă i-o va spune cu voce tare. Alungându-și din minte gândurile senzuale, se întoarse cu fața spre el, plesnind de furie din tot trupul. Din nou, fu prea rapid pentru ea.

— Liniștește-te, Blair. Niciodată nu m-am impus cu forța nici unei femei. Dacă mângâierile mele te dezgustă, atunci n-am să te mai ating niciodată ca amant. Oricum, nu văd niciun motiv pentru care n-am putea fi prieteni. Vin să te iau înainte de ora opt. Între timp, ca *prieten*, îți recomand să-ți odihnești picioarele.

Și plecă, înainte ca Blair să fi putut obiecta măcar cu o vorbă.

*

Sunetele de conversație zgomotoasă și râsete le ajunseră la urechi, în timp ce se apropiau de casa Delgado, pe trotuar.

— Cred că petrecerea e deja în plin avânt, spuse Sean.

— Așa se pare.

Ajunsese la ușa ei exact cum spusese, la opt fără câteva minute. Blair era gata, cu excepția bijuteriilor. Sean o așteptase dincoace de prag, în timp ce-și punea în urechi cerceii cu perle și se parfuma.

Nu i-ar fi putut critica niciun manierele. Erau mai presus de orice reproș. Privindu-l pe furiș în oglindă, văzuse că nu se uita la ea, umblând în schimb la clanța de alamă. Frazele „Asta-i slăbită. Amintește-mi s-o repar,” și „Frumoasă rochie,” fuseseră rostite

toate cu același grad de emoție.

— Mulțumesc.

Rochia albă, cu ochiuri și inel pe gât, avea corsajul și talia strânse, pentru a se lărgi înfoiată imediat sub genunchi. Mai purta o pereche de sandale cu barete aurii înfășurate împrejurul gleznelor. Atât tivul rochiei, cât și curelele sandalelor de pe glezne îi accentuau formele perfecte ale pulpelor.

Dacă o atinsese cu degetele pe spatele gol, în timp ce coborau scara, era convinsă că o făcuse numai în numele curtoaziei. O ajutase să urce în *Mercedes*, lansându-se apoi într-o povestire despre cum alergase Andrew pe plajă, cu un sac de cuie. Se împiedicase în nisipul adânc, astfel că toate cuiele zburaseră. Iar el și Andrew prefiraseră o jumătate de oră tot nisipul, ca să vadă dacă le adunaseră pe toate.

— Sper să nu ne fi scăpat vreunul și să ni-l găsească altcineva, cu călcâiul, spuse el.

Blair râdea, când răspunse:

— Și eu sper asta. A meritat dolarul pe care i l-ai plătit?

— A trebuit să-i dau doi dolari pungașului ăluia mic. Inflația.

Când opriră în fața casei lui Pam, Blair se simțea destul de relaxată. Părea că Sean se ținea de cuvânt. Se purta ca un prieten bun, nu ca un posibil amant.

Pam îi întâmpină cu îmbrățișări cordiale, pline de efuziune.

— A sosit invitata de onoare, îi anunță ea pe ceilalți oaspeți care forfoteau prin jurul platourilor cu aperitive, dispuse strategic pe marginile camerei aglomerate.

Fură asaltați de cei ce doreau să o cunoască pe prietena lui Pam, cea pe care mulți dintre ei o considerau o celebritate. Blair îi aruncă lui Pam o

privire în sensul de nu-mi-vine-să-cred, când își dădu seama că prietena ei îi colorase cariera de succes astfel încât să pară mult mai grandioasă decât era. Mai observă că și Sean era salutat cu tot atâta entuziasm ca ea. Femeile se sclifoseau, bărbații vorbeau cu deferență.

În toiul harababurii, Blair se aplecă să-i sărute pe toți micii Delgado împijamați, înainte ca aceștia să fie îndreptați în direcția dormitoarelor, cu ordinul strict de a se duce la culcare.

— Copiii ăștia! exclamă Pam, când ultimul fu văzut dispărând în hol. Sunt de-ajuns ca să mă apuce dorul de abstenență.

Chiar atunci, Joe Delgado, cu perpetuul său zâmbet și cu un șorț de bucătar, pe care scria. „Acest bucătar știe să le sfârâie”, veni la ei și-și încercui soția cu brațele, imediat pe sub sâni.

— Mă rog, nu tocmai abstenență... îi spuse Pam sugestiv lui Blair, făcându-i desfrânat cu ochiul. Râseră amândouă.

— Mi-a scăpat ceva? întrebă bine dispus Joe, salutând-o pe Blair cu un sărut pe obraz, iar pe Sean strângându-i voinicește mâna; era la fel de slab și vânos, pe cât de trușă și moale era soția lui. Camera iese extraordinar, Sean. Abia așteptăm.

— Care cameră? întrebă Blair, acum simțind că într-adevăr îi scăpase ceva.

— Sean adaugă o cameră de jocuri în spatele casei, îi explică Pam. Am uitat să-ți spun? Da, spuse Blair, furând o privire spre Sean care stătea cât putea de aproape, fără s-o atingă efectiv.

— A, murim de nerăbdare să fie gata. Ți-o arăt eu, mai încolo. Deocamdată, vreo duzină de persoane vor să te cunoască.

În următoarele câteva minute, Blair înfruntă

miriadele de întrebări azvârlite spre ea. Dansase vreodată cu Barîşnikov? O fetiță de zece ani era prea mică pentru a începe *pointe*? Respecta vreo dietă anume, ca să rămână atât de subțirică? Și-n fond, cât cântărea? Era adevărat că ea și Pam urmaseră cândva cursuri cu Juliet Prowse? Avea unghiile adevărate sau false? S-ar fi gândit eventual să-i examineze pe interpreții spectacolului în beneficiul P.T.A?⁴

La această întrebare, bâlbâi politicoasă o promisiune de a se gândi. Aproape tresări, când o pereche de mâini mari îi cuprinseră umerii.

— Ce-ai vrea să bei?

Subconștient, și numai pentru un moment infimezimal, se rezemă de trupul înalt și puternic din spatele ei. Pielea dezgolită a spatelui i se atinse de textura sacoului sport, de vară, bleumarin, și netezimea răcoroasă a cămășii de bumbac bleu-pal. Nici măcar nu-și dădu seama că înclinase capul într-o parte, pentru a-i simți mai bine buzele și mustața pe ureche.

— Vin alb cu gheață, șopti, încercând fără succes s-o asculte pe doamna de la P.T.A., care explica valențele spectacolului de binefacere. Sean o strânse ușor de umeri, înainte de a se îndepărta.

Peste câteva minute, reveni cu un pahar de vin scânteietor, rece ca gheața. Trăncăneala neconținută a femeii nu ezitase nicio clipă.

— Blair, cred că Pam te caută. E la bucătărie.

— Mă scuzați, spuse cu eleganță Blair, înainte de a-l lăsa pe Sean s-o conducă mai departe. Mulțumesc, îi aruncă ea, din colțul gurii.

— Boarfa aia ar fi în stare să plictisească și-o statuie, se aplecă el să-i șoptească la ureche. Aceeași figură mi-a făcut-o și mie, acum câțiva ani.

4 - *Parent-Teachers Association* = Asociația Profesorilor (n.tr.)

Întrucât sunt irlandez, a considerat că ar fi foarte drăguț să cânt „Danny Boy” în spectacolul lor.

Aproape că se înecă sorbind din vin. Ochii i se umplură cu lacrimi de veselie.

— Glumești, râse ea.

— Aș vrea eu.

— Și ai cântat „Danny Boy”?

Sean se încruntă sumbru, coborându-și sprâncenele stufoase peste ochii strălucitori.

— Mi-am cumpărat scutirea cu un cec de-o sută de dolari.

Râzând, intrară în haosul din bucătărie. Pam scotea din frigider castroane cu salată de cartofi și varză tăiată.

— O, cât mă bucur că ați venit aici. Sean, du-o pe Blair să-i arăți camera cea nouă.

— N-ai nevoie de ajutor? o întrebă Blair.

— În clipa asta, nu. Mergeți. Distrăți-vă.

Leșiră prin ușa glisantă a glasvandului care dădea în curtea interioară. Aroma cărnii fripte pe jărat ic plutea spre ei. Joe întorcea pe grătar fleici mari.

— Se vede că știi ce faci, îl tachină Sean.

— În sânge, medii, bine fripte, enumeră Joe, arătând cu furculița lungă diversele zone ale grătarului, după care mai luă o înghițitură de bere.

— Mai lasă berea, până-i gata friptura mea, spuse Sean.

Joe îl salută cu furculița. Râseră, apoi Sean și Blair porniră spre celălalt capăt al curții.

— Fii atentă pe unde calci. O conduse prin scheletica structură de lemn a noii încăperi.

— Asta va fi o cameră de jocuri? întrebă Blair, privind fundația de ciment gol.

— Da. Acolo o să fie un șemineu. Aici, rafturi de cărți și un birou încastrat în zid, dacă vreunul dintre

copii va simți vreodată înclinația spre studiu, adăugă el, zâmbind. Vom instala chiar și un mic frigider, și un televizor.

— Pare extraordinar.

— Am să-i fac un luminator, continuă Sean, ridicând privirea spre grinzele neacoperite de deasupra. Așa, au să poată să economisească electricitatea, fiindcă nu cred că ăia micii vor fi atât de conștiincioși, încât să stingă luminile. Voi folosi...

Se întrerupse deodată, întorcându-se repede spre ea.

— Chiar te interesează, nu?

— Da.

Așa era. Descoperise că-i plăcea entuziasmul din glasul lui, când vorbea despre ceea ce lucra. Mâinile, gesticulând descriptiv, îi erau foarte elocvente. Le simțise atât de calde pe umerii ei. Liniștitoare. Încurajatoare.

— Copiii au să se dea în vânt după ea.

— Cred că și Pam și Joe. Teoretic, cu toți copiii îngrămădiți aici, vor avea și ei parte de câteva momente private.

— Pot să-mi închipui că momentele lor private sunt puține și rare.

Sean râse.

— Nu se poate să le fie prea greu, altfel, n-ar avea atâtea copii.

Râse și ea, privindu-l, și dintr-o dată, în același timp, râsul li se întrerupse. Momentul dobândise o intensă intimitate. Lumina lunii năvălea printre grinzi, reliefându-i chipul cu umbre adânci, în timp ce o privea. Blair nu-i putu distinge expresia, știind numai că o studia.

Razele de lună care-i încununau părul blond scăldau fața ei într-o aură argintie. Sean jinduia să-și

treacă degetele peste şuvițele lucioase ale părului ei strâns la spate, într-un clasic coc de balerină. Avea buzele hămesite după gustul gurii ei, umedă și trandafirie în lumina nesigură. Tânjeau să-i cuture urechea delicată, cu perla aceea ispititoare care aproape că-i reda luminiscenta pielii. Ochii lui urmaș calea razei de lună, până când aceasta dispăru în șanțul umbrat dintre sâni ei mici. Imaginația îi depuse acolo limba și aproape simți gustul căldurii, pe care știa că ar găsi-o.

Capul i se umplea de fantezii. Îi vedea din nou curba roz-sidefie a sânelui. Simțea din nou pe limbă textura de boboc catifelat. Auzea iarăși torsul gutural de plăcere, când se lăsase pradă foamei de gustul ei.

Nu-și amintea să mai fi dorit vreodată o femeie, de-a lungul anilor, atât de mult pe cât o dorise pe Blair din prima clipă când privirea lui o întâlnise pe a ei. De-atunci, visele sale cu ochii deschiși nu mai merseseră decât pe o singură cale. Simțea în tot trupul dorul de ea. Și nu avea absolut niciun sens. Nu era genul lui preferat. Datorită propriilor sale proporții, în general avusese legături cu femei mai înalte, mai generoase la siluetă. Pentru el, Blair părea o păpușă. Dar o păpușă vie, care respira, se mișca și era capabilă să-i potolească focul din pântec, care-și râdea de el încontinuu.

Totul era pe dos și o știa. Cândva, făcuse grave erori de judecată care-l costaseră peste măsură de scump. Rămăsese cu o intuiție mai sănătoasă a priorităților vieții și reușise să se refacă. Acum avea succese în toate privințele. În afara de una singură. Nu avea cu cine să-și împărtășească reușita. Până-n prezent, nu găsise nicio femeie cu care să riște a-și împărți viața. Iubirea depindea atât de des de corectitudinea lucrurilor. Când se dereglă ceva...

Blair Simpson avea de înfruntat propriile ei probleme. Trecea printr-o criză căreia trebuia să-i facă față. Nu avea nevoie de ea în viața lui. N-ar fi făcut decât să complice lucrurile. Iar Blair susținea că nici ea nu avea nevoie de el.

Și totuși, acum, stând acolo în lumina lunii, dorința îi galopa prin trup. Nu dorea nimic mai mult decât să-i ștergă cu zeci de sărutări pro testele nesincere, s-o strângă la piept și să se îngroape adânc în ea, implorând-o să-l elibereze de acel chin.

Ferocitatea acestor meditații i se citea pesemne, în planele colțuroase ale feței, căci Blair îi rosti numele, cu voce nesigură. Sean scutură din cap, ca să și-l limpezească, apoi dădu pe gât cocktail-ul din pahar.

— Mda, cred, ăă, că ar trebui să ne întoarcem la ceilalți.

Blair luase doar câteva înghițituri de vin. Avea degetele înțepenite de frig. Și le încleștase pe pahar, ca și cum ar fi fost ultimul ei contact cu rațiunea Sean făcu un pas lateral, începând s-o conducă înapoi prin curte. Joe era tot la grătar, adâncit în discuții cu un avocat al apărării, despre crimele comise pe străzi.

În bucătărie se dezlănțuise vacarmul. Pam își asculta mai întâi o odraslă, apoi pe alta, în timp ce-și prezentau depozițiile contradictorii despre o bătaie cu perne. O a treia se văicărea, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Pam pescuia știuleți de porumb fierți dintr-o oală cu apă în clocot și-i depunea pe un platou.

În ciuda evidentei neascultări a copiilor și a neliniștii lui Pam, Sean și Blair izbucniră în râs.

— Ce se întâmplă? întrebă el. Cred că-s prea surescitați ca să se culce, privi Pam copiii, amenințătoare. Îl chem pe tăticul și o să se înfurie.

Acordară și acestui avertisment tot atâta credit

ca și celorlalte.

— Ce-ar fi să mă lași pe mine să-i culc? se offeri Blair.

— Dar ești musafiră, protestă Pam.

— Îți sunt prietenă, iar tu nu-ți mai vezi capul de treburi. Haideți, copii, ajunge, spuse ea destul de categoric ca să le atragă atenția. Andrew, înainte *marș*, ordonă, arătând cu un deget poruncitor în directă dormitorului. Haide, Mandy.

— Pe-ăsta îl iau eu, spuse Sean, luându-l pe micul Paul și cocoțându-și-l pe umeri, călare peste ceafă. Paul chiui încântat, apucându-l de părul blond.

— Nu m-am oferit și în numele tău, spuse Blair în timp ce ieșeau buluc din bucătărie, luând-o pe holul din spate care ducea la cele două dormitoare ale copiilor.

— Nu te puteam lăsa să preiei tot regimentul.

Întrucât cele două dormitoare comunicau printr-o ușă, Blair și Sean reușiră să-i vâre pe toți în paturile lor, atenți totodată și la cei ajunși în așternut. Cel mai mic era singurul care adormise deja. Încă mai avea regim de leagăn. Cele două fete dormeau într-un pat dublu, din aceeași cameră cu leagănul. Băieții cei mari aveau paturi suprapuse, în odaia alăturată. Întrucât Andrew era cel mai mare, îi revenea locul de sus.

— Dă-i un exemplu bun surorii tale mai mici și dormi acum, îi șopti Blair lui Mandy. Lasă-i pe mămica și tatăcul să se simtă bine la petrecere. O.K.?

— O.K., răspunse fetița, căscând; Angela, care avea cam patru ani, dacă Blair își amintea corect, picotea deja. Lași lampa aprinsă?

— Mandy bebelușu', Mandy bebelușu', cântă Andrew din patul său.

— Gura, Andrew, îl admonestă sever Sean.

— Păi, este, insistă băiatul, arțăgos. Trebuie să

doarmă cu Angela. Eu n-am chef să mă frece nimeni când dorm.

— Mămica și tăticul dorm în același pat, protestă Mandy.

— Cu ei nu se mai cu nimeni și noi n-avem voie să mergem noaptea în camera lor decât dacă tună și fulgeră, contribui somnoroasă Angela.

Blair întâlnește ochii amuzați ai lui Sean, de cealaltă parte a camerei, apoi reveni spre fete.

— Și nici sâmbăta dimineața nu e voie la ei, până nu se termină „Călărețul singuratic”, adăugă și Paul, ridicându-se în capul oaselor să-și dea importanta veste.

Sean izbucni în râs, dar și-l camuflă cu o tuse, în timp ce-l împingea pe Paul la loc.

— Patul lor e mare de tot, Blair, spuse Mandy, pe ton de conversație.

— Așa e? întrebă ea, cu vocea cam ascuțită, începând să acorde tăbliei patului o atenție nefiresc de mare.

— Și Sean are unul la fel de mare, nu, Sean? întrebă Andrew. L-am văzut.

— Tu ai văzut patul lui Sean? o întrebă Angela pe Blair.

— N... nu. Gata, noapte bună.

— Ai și tu un pat mare ca al lui Sean? se interesă Mandy

— Nu, proasto, replică Andrew. N-ai văzut canapeaua aia pe care trebuie să doarmă?

Fața în Mandy se înnegură de compătimire.

— Poate că, dacă-i ceri voie lui Sean, te lasă să te culci cu el, în patul lui. Nu locuiește departe de tine.

— Tăticul nostru nu se supără că mămica se culcă cu el, adăugă Angela.

Obrajii lui Blair se înroșiră ca focul, și nu-și

amintea să mai fi roșit niciodată în viața ei.

— O.K., asta-i tot, interveni Sean, cu glas autoritar. Somn ușor.

Se asigură că toate cele patru perechi de ochi erau închise, înainte de a se răsuci să plece. După o privire în treacăt spre bebelușul adormit, care din fericire, nu putuse contribui a conversație, Blair îl urmă pe hol. Încercă să treacă pe lângă el, însă Sean îi tăie calea.

— Ai cumva să-mi ceri vreun favor? o întrebă cu o luminiță în ochi săi albaștri.

— Nu.

Încă își mai simțea petele inflamate pe obraji.

Sean râse drăcește. Punându-i o mână pe ceafă, spuse:

— Hai undeva să mâncăm.

Cina lui Pam, cu toate diversiunile din timpul pregătirii, era delicioasă, la fel ca fripturile lui Joe. Oaspeții își umplură cu vârf farfuriile, de la bufet, și-și aleseră locuri unde să se așeze, fie în *living-room*, fie în curte.

Blair observă că ea și Sean făceau subiectul multor priviri furișe, speculative. El nu era afectuos în mod vădit, dar nici nu se îndepărta vreun moment de ea. Participa la conversațiile din jur și totuși îi murmură încontinuu comentarii private la ureche. Când Blair vorbea cu altcineva, îi simțea ochii îndreptați spre ea, mereu atenți.

De vreme ce o servise și-i adusese de toate de-a lungul cinei, Blair insistă să ducă ea farfuriile în bucătărie, când terminară. Răzui resturile în cutia mare de plastic pentru gunoi, aflată în colț, și puse vasele în chiuvetă, să le spele. Tocmai se ștergea pe mâini cu un prosop de hârtie, când unul dintre musafiri intră în spatele ei.

— Ce mai potol, spuse, mângâindu-și burdihanul.

Îi amintea de „genul pipăitor”, unul dintre acei indivizi plictisitori care cred că e imposibil să poarte o conversație cu o femeie, fără să o palpeze.. Bărbații de acest soi o înfuriaseră întotdeauna. Ce anume le dădea impresia că dorea sau îi plăcea să le simtă palmele umede pe ea? Din clipa când îi fusese prezentată, îl evitase. Omul spusese: „Puteam să ghicesc ca ești dansatoare, cu picioarele astea.” Își socotise remarca amuzantă. Blair o găsea, la fel ca pe el, respingătoare.

— Da, a fost o masă delicioasă.

Individul se postase deliberat între ea și ușă.

— Te duci des în oraș?

— M-am mutat aici abia de câteva zile, domnule...

— Stan Collier. Zi-mi Stan. Toți prietenii mei îmi zic așa, preciză el. Cu un glas unsuros.

— Încă n-am avut ocazia să mă întorc în oraș.

— Eu, unul, trebuie să fac naveta zilnic, cu împușitul ăla de tren. Normal că uneori, dacă treburile mă rețin în oraș pentru câte o cină de afaceri, rămân în apartamentul firmei. E un cuibușor drăguț, intim.

Lui Blair nu-l venea să creadă. Dacă n-ar fi fost de dezgustător, l-ar fi găsit demn de milă. Cum o fi ajuns să fie invitat de familia Delgado? Cu siguranța, Pam și Joe nu-i treceau cu vederea libidinoșenia.

— Sunt convinsă că e foarte drăguț. Acum dacă mă scuzați...

— Oricum, ce mă gândeam eu, poate că dacă vii în oraș și te pomenești ca ești liberă să luam prânzul împreună, ai putea...

— Cântă la altă masă, Collier. Pe domnișoara Simpson n-o interesează.

Trupeșul Stan se răsuci în loc cu uimitoare

agilitate, când cuvintele lui Sean scrâșniră amenințător prin încăpere. Blair se rezemă de bufet ușurată. Nu se temuse de bufonul acela supraponderal. Ci doar evitase să provoace o scenă la petrecerea lui Pam.

— Hai, Garrett, calm, calm, replică Stan Collier, cu falsă bărbăție; fruntea sa porcină asuda din belșug. Glumeam și eu cu ea. Nu mai știi de glumă?

— Mda, știi de glumă, răspunse Sean, fără o undă de zâmbet pe chipul rigid. Numai că nu am auzit nimic comic. Blair?

Întinse mâna, iar Blair se repezi să i-o apuce, ca pe o funie de salvare. Sean o cuprinse, mai mult cu adresă la celălalt, decât pentru ea. Totuși, Blair se lipi mai strâns de el, bucuroasă de senzația de siguranță pe care i-o oferea trupul lui puternic.

leșiră din bucătărie.

— Sper c-ai vrut să fii salvată. Poate că-l găseai atrăgător pe Stan, îi murmură Sean la ureche, aplecându-și spre ea capul blond.

— Of, te rog, se înfioră Blair lângă el. Pam și Joe știu de ce se ține?

— Toată lumea din Tideland s'îl cunoaște, cu crailăcurile lui cu tot. Sau, cel puțin, cu pretențiile lui de crai. Nu-s sigur dacă nu cumva cuceririle cu care se laudă sunt numai dorințe neîmplinite.

— De ce l-or fi invitat Pam și Joe aici?

— Soția lui este o femeie fermecătoare. Toți o adoră și din cauza ei îl înghit și pe Stan. N-a pus ochii anume pe tine. Face aceleași figuri răsuflăte cu oricine poartă fustă.

— Și eu care mă credeam aparte, se îmbufnă ea exagerat.

Sean râse, după care redeveni serios, privind-o.

— Ești aparte, dar mă îndoiesc că cineva cu gusturile fără discernământ ale lui Stan și-ar da seama

exact cât de aparte.

Se aplecă și mai aproape, mângâindu-i cu vârful degetului arătător mica perlă din ureche.

— Eu am foarte mult discernământ.

Blair nu putu scoate o vorbă. Mușchii gâtului îi blocau coardele vocale. Rostirea replicii acide cu care știa că ar fi trebuit să riposteze era interzisă. Așa că rămase mută, pierzându-se în adâncurile ochilor lui albaștri.

— Vrei o cafea?

Dac-ar fi spus „Vrei să facem dragoste?”, n-ar fi putut suna mai asemănător cu o invitație la intimitate.

Zi-i că poți să-ți iei singură cafeaua, Blair, urlă mintea ei. În schimb, buzele articulară cuvintele:

— Da, te rog. Fără zahăr, numai cu un strop de frișcă.

Sean se retrase încet, continuând să-i scruteze fața din priviri.

Amețită, Blair căută un scaun și se așează. Simulă că asculta, când una dintre doamne începu să se plângă cât de deplorabilă era școala de dans din orașel, dar gândurile i se frământau tumultuoase. Inima nu reuși să-și încetinească bătăile, cu toate că Blair încerca să-și impună acest lucru. Vââitului din urechi acoperea complet tirada celeilalte femei. Sean se ținuse de cuvânt. Nu făcuse spre ea nici o mișcare care ar fi putut să fie criticată și să contravină înțelegerii că erau doar prieteni.

Atunci, de ce tot gravita ca un kamikaze spre el?

Nu voia să admită cât de plăcut era să fie îngrijită, răsfățată. Mereu independentă, acum descoperea că se delecta cu stăpânirea masculinității lui protectoare. Dacă ar fi acostat-o unul ca Stan cu luni în urmă, l-ar fi înlăturat cu o insultă biciuitoare,

care să-l amuțească de uimire, lăsându-i urechile fripte și amorul propriu călcat în picioare.

Nu voia să consimtă cât de minunat fusese să lase lupta în seama lui Sean. Plăcerea pe care o găsea în a fi ocrotită de forța sa virilă era la fel de seducătoare ca sărutările lui.

— Excelentă idee! exclamă Pam, smulgând-o pe Blair din visare. Ce părere ai, Blair?

— Ăă, eu... se bâlbâi ea, încurcată. Luând farfuria, pe care i-o oferea Sean, își dădu seama că fusese subiectul central al conversației neauzite ce se desfășura în jurul ei. Nu știu, spuse, plouată. *Despre ce vorbeau?*

Pam o lămuri:

— Școala de dans de-aici e groaznică. Voiam s-o dau pe Mandy la balet dar mă temeam că arunc bani pe fereastră. Și, cum bine știi, dacă un copil nu e învățat corect de la bun început, mușchii pot suferi vătămări ireparabile. Crezi că ți-ar plăcea să ții niște cursuri, cât timp stai la noi?

— Păi...

— Eu, una, știu că mor să iau lecții de balet, îi țin ușa la o doamnă. Nimic istovitor, înțelegeți, doar exerciții de întindere ca să-mi mai rad niște cocoloașe.

Alte câteva femei i se alăturară, entuziasmate.

— Vreți să predau eu cursuri de balet? întrebă Blair, pricepând în sfârșit sensul conversației.

— Da! De ce nu?

Capitolul 5

Blair privi spre chipurile ce o înconjurau, în așteptare, și râse stânjenită.

— Păi, pe de o parte, nu sunt profesoară.

— Dar ești dansatoare. Cea mai bună pe care am văzut-o vreodată. Ia nu mai fi așa modestă, se repezi Pam, când văzu că Blair era pe cale să obiecteze. Îți place să dansezi și, din moment ce pentru un timp n-o poți face pe scenă, s-ar putea ca asta să fie cea mai bună soluție.

Ceilalți dădură din capete, a încuviințare.

— Ți-ar provoca dureri la picioare?

Blair se întoarse spre glasul calm și scăzut, care-i vorbise la ureche, și privi în ochii pătrunzători ai lui Sean.

— Nu cred. Doctorul a spus că un minimum de exerciții regulate le-ar face bine, ajutându-le să-și păstreze forța. Astfel, revenirea după șase luni de inactivitate nu-mi va mai fi atât de dificilă.

— Deci, s-a aranjat! radie fericită Pam.

— Stai, stai, Pam. Ne trebuie un studiou, să știi.

Fruntea lui Pam se încreți, consternată.

— A, da.

— Îți trebuie o încăpere spațioasă, cu lemn pe jos? se interesă Sean.

— Da, reveni Blair spre el.

— Am cumpărat acum câteva luni o sală de sport școlară, veche, cu intenția s-o transform în club de sănătate. Are o asemenea cameră. Ai putea s-o folosești. Fac eu orice reamenajări sunt necesare.

— Excelent! bătu Pam din palme.

— Dar nu vreau să mă apuc de meserie, protestă Blair. Se simțea purtată de un curent pe care nu putea să-l înfrunte.

— Nu-ți cer bani pe chiria clădirii și nici tu n-ai să-ți taxezi elevii. Îl vom considera un proiect de

utilitate publică. Sean sondă în tăcere opinia celorlalți, văzând ca toți erau de acord.

— Dar îmi vor trebui discuri și un aparat care să cânte și...

— Am cumpărat eu un pick-up luna trecută, la o licitație a poliției, interveni Joe. Ți-l donez.

— Amândouă la un loc, avem discuri cu muzică de dans o grămadă, adăugă Pam. Vezi deci Blair, n-ai nicio problemă.

Blair își roase buza de jos, îngândurată. Dacă o săptămână de trai acolo o învățase ceva, era faptul că în Tideland s timpul nu curgea la fel de repede ca la New York. Avea să petreacă acolo șase luni îndelungate. Dacă nu se ocupa cu ceva, avea șanse să-și piardă mințile. Acesta era răspunsul?

— Le-aș putea preda baletul clasic unor elevi în vârstă de cel mult doisprezece ani, spuse ea rar. Pentru voi, femeile, pot coordona cursuri de condiție fizică, dar nu voi putea face nicio gimnastică istovitoare.

— Pe-asta o putem face de capul nostru, preciză una dintre femei.

Pam o apucă pe Blair de ambele mâini.

— Deci, spui da? Te rog, Blair. O să-ți facă bine și ție. Dacă nu eram de părerea asta, nu ți-aș fi propus-o.

Ochii lui Blair se îndreptară spre Sean. O privea într-un mod tulburător, fără însă să-i încurajeze sau să-i descurajeze decizia. Reveni către Pam, ridică din umeri și spuse:

— Vorba ta, de ce nu?

*

Toți invitații plecaseră, în afară de Sean și Blair,

care insista s-o ajute pe Pam la strânsul vaselor.

— Speli și ferestre? Întrebă glumeață Pam, în timp ce Blair îngrămădea ultimele farfurii în spălătorul de vase.

— Numai când nu mai văd prin ele, replică ea, trăgând zăvorul ușii și pornind aparatul care începu să găfâie ca în chinurile morții. Chestia asta o să le termine pe toate? Întrebă ea.

— Doamne, sper că da. Doar n-o să mă lase tocmai în seara asta. Nu poate fi atât de crudă. Apropo, am apucat să va mulțumesc, ție și lui Sean, pentru că mi i-ați dus la culcare pe drăcușorii ăia mici?

— A fost plăcerea noastră, răspunse Sean, intrând din curte, unde el și Joe savuraseră o ultimă ceașcă de cafea. Îi făcu cu ochiul lui Blair care se chinui să-și stăpânească un zâmbet.

Pam nu le observă amuzamentul mergând spre Joe pentru a se prăbuși în brațele lui deschise.

— Grozavă petrecere, scumpi, o îmbrățișă el strâns. Poți să fii mândră.

— Mulțumesc, da-s frântă.

— Atunci, noi vă spunem noapte bună, zise Sean, luând-o pe Blair de mână și conducând-o prin living spre ușa din față.

— N-am vrut să vă dau afară, spuse Pam în timp ce îi urma la ușă împreună cu Joe.

— Cred că și Blair e obosită. Iar acum are multe la care să se gândească.

— Chiar am acceptat să mă apuc de ore de balet la copii și gospodine? Întrebă ea abătută.

— Mai mult ca sigur, răspunse voioasă Pam.

— Cu condiția să înțelegeți că nu-i decât temporar. Numai atâta timp cât stau aici.

Zâmbetul lui Pam se șterse.

— Prefer să nu mă gândesc la asta. Deja m-am

obișnuit cu prezența ta în oraș.

Tăcură cu toții un moment, după care Sean spuse:

— Va sta la noi cel puțin șase luni. Nu scutesc prea ușor chiriașii de plată.

Râseră, mulțumiți că risipise tensiunea momentană.

— Dacă reușesc să-mi îndes grăsimile astea într-un dres vechi, voi fi prima când începi cursurile de condiție fizică, spuse Pam.,

— Să nu dai jos prea multe tone de pe tine. M-am atașat mult de ele, spuse Joe din spatele ei, îmbrățișându-și soția și mângâind-o cu buzele pe ceafă.

— Cred că ăsta-i semnalul nostru, observă sec Sean.

Somn ușor și vă mulțumim pentru petrecere, salută Blair, în timp ce Sean o îndepărta de ușă.

— Somn ușor, răspunseră Pam și Joe într-un glas.

— Joe, trebuie să vorbim despre genul de acoperiș pe care-l vrei, dar cum mâine e sâmbătă, n-am să te sun dimineață decât după „Călărețul singuratic”, îl tachină Sean.

Auziră micul țipăt de surpriză al lui Pam și râsul cu poftă ai lui Joe, înainte de a închide ușa.

Sean și Blair încă mai râdeau, când *Mercedes*-ul frână lin pe aleea casei.

— O cafea? Un păhărel înainte de culcare? întrebă el, oprind motorul.

— Nu. Ceea ce-ai spus e adevărat. Am un milion de gânduri pe cap. Să concep programele, să aleg muzica.

Oftă dramatic.

— Ce-am *făcut*?

Sean râse, deschizând portiera și ocolind apoi pentru a i-o deschide și pe a ei. Nici nu coborâse din mașină, că și fu ridicată în brațele lui.

— Acum trebuie s-avem mai multă grijă ca oricând de genunchii ăștia, spuse el. S-ar putea să fii ultima mare speranță a femeilor din Tiderlands, ajunse în pragul obezității.

Își scosese mai devreme sacoul și-și suflecuse mânecile cămășii. Brațul său părea o bară de fier, infuzată cu viață și căldură, în timp ce-i sprijinea spatele. Pentru a stăvili dorința pe care o simte activându-se în ea, îl întrebă:

— Crezi că va interesa într-adevăr pe cineva să vină la cursuri?

— Sunt convins că vor veni. Toate aspiră să arate ca tine. E imposibil, desigur, dar le dai speranțe.

Pe ultima treaptă, se aplecă scurt pentru a-i depune un sărut cast pe frunte.

— Noapte bună, dragă prietenă. Îți mulțumesc că ai venit cu mine la petrecere. M-am simțit minunat.

O lăsa jos din brațe, dar sărutul, oricât de scurt și impersonal fusese, o moleșise atât de mult, încât nu mai era pregătită să se sprijine pe propriile-i picioare. Greutatea i se lăsa pe un genunchi, oblic, și simți tendoanele agresate cedând.

— Au! țipă ea, când durerea li străpunse rotula, ca un cuțit.

— Ce? Vai, Doamne, ce s-a-ntâmplat, Blair?

Sean căzu în genunchi, să i-l inspecteze atent pe al ei, în timp ce Blair se apleca să-și maseze articulația lovită.

— Nu... nu-i nimic, răspunse ea nesigură, încercând să alunge valul de amețeală ce însoțea durerea. Am căzut prost, atâta tot. Mă doare ca dracu'.

— Doamne, ce rău îmi pare, spuse el cu glas

chinuit, înainte de a-i ridica fusta pentru a-și depune mâinile pe genunchiul ei.

— Nu e vina ta, Sean. Se întâmplă mereu. Cel puțin, de data asta a fost în fața ușii. Ultima oară când a cedat, îmi făceam cumpărăturile de sâmbătă în Bloomingdale, nici mai mult, nici mai puțin.

Încercă să alunge cu hazul neliniștea lui și durerea ei, dar chipul lui Sean era sumbru când se ridică, rezemând-o de el, și deschise ușa. O luă din nou în brațe și o duse în apartamentul întunecat, așezând-o într-un fotoliu.

— Sean...

— Nu te mișca de-aici, o instrui, plecând să aprindă lampa de pe un gheridon. Ai ceva medicamente de luat pentru așa ceva?

Blair clătină din cap.

— Nu mi-am onorat rețeta de analgezice. Nu voiam să mă apuc de așa ceva.

— Aspirină?

— Da, aș lua vreo două.

— Unde-s?

Întinsese canapeaua, transformând-o în pat. Blair avu o senzație tulburător de intimă, văzându-i cum mânuia lenjeria pe care dormise ea în noaptea trecută.

— În baie. În dulăpiorul de deasupra lavaboului. Dar, zău...

Vorbea cu pereții, căci Sean dispăruse deja în baie. Auzi bâjbâieli prin dulăpior, o înjurătură înceată, apa curgând. Apoi, Sean reveni cu un pahar plin cu apă și cu două aspirine care arătau ca o pereche de puncte albe în palma lui masivă.

— N-ar trebui să ți-l freci cu ceva? Un unguent sau...?

Blair înghiți aspirinele.

— Nu. Îmi ridic doar piciorul, cât dorm. Nu-ți face griji. Până dimineată, o să-mi treacă.

— Ce s-a întâmplat? Îngenunche în fața fotoliului și, înainte ca Blair să-l fi putut opri, începu să dezlege curelușele subțiri din jurul gleznelor, scoțându-i sandalele aurii.

— Mi s-a răsucit unul din tendoane sau ligamente, sau ce-or mai fi, când m-am lăsat pe el. Sunt slăbite și nu pot suporta anumite tipuri de efort.

Sean ridică ochii spre ea, din poziția sa îngenuncheată.

— Trebuie să te duci la baie, înainte să te bag în pat?

Întrebarea o buimăci, după care își dădu seama cât de ridicolă era acea senzație.

— Ăă, probabil că ar fi mai bine, răspunse ea, fără a-l privi în față.

O luă din nou în brațe și o duse la ușă. Când o lăsă jos, se asigură că se sprijinea pe genunchiul nevătămat.

— Restul drumului, fă-l sărind într-un picior.

— Exagerezi.

— Cineva trebuie să trateze cu cap loviturile astea, pentru că tu, mai mult ca sigur, n-o faci.

Blair se încruntă la el, apoi îi închise ușa în nas.

— Hop, hop! strigă ea din baie.

Când termină, Sean o aștepta în fata ușii, fără să se fi clintit de la post.

— Ce-ți pui când dormi?

— Sean, scrâșni ea.

— O.K., dacă preferi să dormi la nuda' gol, n-am...

— Sunt niște tricouri în sertarul de sus al biroului, îl întrerupse ea, resemnată. Îi intrase în cap numărul lui Clara Barton, iar ei nu-i rămânea decât să-i

facă jocul.

Sean reveni, aducând un tricou cu inscripția *42nd Street*.

— Ai jucat în spectacolul ăsta?

— Da. L-ai văzut?

— Da.

— Atunci, îți amintești cu siguranță de mine. Eram aia cu pantofi de step.

— Ce-am mai râs, replică el sec.

Respectivele nimicuri aveau rolul de a le distrage atenția de la momentul adevărului care tocmai se pogorâse asupra lor. Blair trebuia să-și scoată rochia.

— Asta sa scoate pe sus sau pe jos? Întrebă el, cu glas șoptit.

— Mă descurc.

— Pe sus sau pe jos?

Hotărârea aceea care-i făcuse ochii duri și tăioși ca diamantele era de neînvins. Blair nu-și putea aduna destulă voință ca să încerce.

— Pe jos, murmură ea, coborând ochii spre covor.

Poziția aplecată a capului său îl ajută pe Sean să-i descheie nasturii de la ceafă, ținându-i gulerul. Când fură desfăcuți, îi coborî încet corsajul. Blair îi văzu mâinile mișcându-se nervoase, nehotărâte, în timp ce-i potriveau materialul pe talie.

— E un nasture aici, îngăimă ea.

Cu un gest pe care-l credea iritat, dibui pe lângă mâinile lui, ca să găsească nasturele de la mijloc. Însă, căutând pe bâjbâite prin țesătură, dosurile mâinilor se atinseră de ale lui, transformându-se în mângâiere. Mișcările ei i le ridicau, până ajunseră cu vârfurile degetelor la doar câțiva centimetri de sâni. Amândoi regretară când nasturele fu găsit și descheiat.

Rochia căzu pe podea, în jurul picioarelor, iar Blair rămase în fața lui, având pe ea doar o minusculă pereche de chiloți.

— O iau eu mai târziu, spuse Sean, vorbind despre rochie.

Respirația lui îi scălda fața, gâtul și pieptul. Atât de caldă. Adună tricoul în mâini și i-l trase cap, ajutând-o să-și scoată brațele prin mâneci. Îl trase în jos, abia acoperind tivul chiloților.

— Gata.

Părea ușurat.

O luă iarăși în brațe și o duse spre pat, depunând-o cu grija unei mame față de copilul ei nou-născut. Se întoarse repede în loc, pe când Blair se grăbea să se acopere cu cearceaful.

— Pe-asta o bag în debara? întrebă el, rămânând cu spatele, în timp ce lua rochia de jos.

— Da. Mulțumesc, răspunse încet Blair, închizând un moment ochii în calea dorinței de a-l vedea culcându-se alături.

Sean aranjă cu grijă rochia pe un umerăș și îl agăță în debara.

— Altceva mai vrei? Un ceai? Vin?

Blair clătină din cap. Părul pe care tocmai și-l eliberase din agrafe i se unduia în jurul umerilor.

— Nu-mi trebuie nimic.

Sean se așeză pe marginea salteiei, privind-o un lung răstimp. Dacă atunci o lua în brațe, avea Blair să recunoască mai târziu, n-ar fi rezistat. Nu dorea nimic mai mult decât să-i simtă atingerea buzelor pe ale ei, tari și stăruitoare, alungându-i prudența. Îi dorea mâinile liniștitoare pe trup, chemând-o spre răspunsuri care știa că se ascundeau imediat sub suprafața pielii, răspunsuri prea îndelung negate și arzând să aibă o șansă de a trăi. Dorea să-l audă turnându-i în ureche

vorbe, cuvinte de dragoste, îndrăznețe, stimulative, pe care niciunui alt bărbat nu-i îngăduise să le rostească. Indiferent dacă erau sincere sau nu, tânjea să le audă ieșind din gura lui frumoasă, infiltrate prin acea senzuală mustață.

Sean însă n-o luă în brațe. Întrebă, doar, încet:

— N-ai nevoie de o pernă sub genunchi?

— Ba da, probabil.

Luă a doua pernă, cea care nu era binecuvântată cu perdeaua părului ei negru răsfirat deasupra, și ridică cearceaful. Dinții i se încleștară, pentru a-l împiedica să geamă la vederea picioarelor dezgolite din așternutul neted. Sâni ei se turtiseră pe piept, numai vârfurile sfârcurilor distingându-se să-l inflameze. Avea abdomenul concav sub cușca toracică, iar fâșia de piele dintre tivul tricoului și marginea dantelată a chiloților îl ispitea seducător.

Chinuindu-se să rămână obiectiv, îi potrivea perna sub genunchi și i-l îndoi ușurel peste sprijinul moale. Nu se putu abține însă să nu-și coboare mâna peste gamba ei, cuprinzându-i apoi mușchiul tare al pulpei. Ochii ei refuzau să rămână deschiși și oftă, când genele i se depuseră pe obraz.

Când îi simți apoi atingerea, degetul lui Sean luneca peste catifelata panglică a pântecului care-l intrigase atât de mult

— Blair, te rog, uită-te la mine.

Încet Blair își ridică voalul genelor negre. Lumina lămpii îi contura o parte a chipului, în timp ce cealaltă rămânea cufundată în umbră densă. Brazda din bărbie părea mai adâncă, mai masculină și mai aspră ca oricând. Părul îi strălucea în lumina aurie.

— Te doresc, spuse el, cu profundă intensitate. O știi. N-am făcut niciun secret din asta.

Dosurile degetelor sale îi omagiau finețea

obrazului.

— Și când te gândești ce prieteni buni suntem, zâmbi el ușor. Am să te sărut aici.

Arătătorul îi contură buzele cu o atingere infimă, care în cele din urmă se prelinse în josul gâtului, spre piept.

— Și aici.

Îi mângâie sfârcul prin bumbacul moale al tricoului, fiind răsplătit cu un răspuns ferm.

— Aici, continuă el, masându-i hipnotic ombilicul cu degetul.

Coborî mâna și mai mult, atingând-o iarăși.

— Aici, spuse, cu glas îngroșat. Peste tot.

Spatele și gâtul ei se arcuiră instinctiv, iar de pe buze îi scăpă un mic țipăt de neputință. Fața îi fu capturată între mâinile lui, iar degetele mari, mângâietoare îi adorară structura osoasă a obrazilor.

— Sean, oftă ea.

— Noapte bună.

Se aplecă s-o sărute delicat pe buze, cu mustața nu mai mult decât o adiere peste gura ei.

Grăbit, stinse lumina, trecu prin cameră și ieși pe ușă. Blair îi urmări pașii până se estompară în tăcere. Auzi ușa din dos a casei lui închizându-se.

Rămăsese singură în întuneric. Singură cu amprente de degete pe pielea orîșie. Singură cu imaginația întipăririi în minte fantezii erotice. Singură cu hăul tot mai larg dinlăuntrul ei, care râvnea dureros să fie umplut.

*

Sorbea din cea de-a doua ceașcă cu ceai, la masa din bucătărie, rulându-și, cu titlu de încercare, genunchiul, când îl auzi urcând scara. Ciocăni încet la

ușă.

— Intră, strigă Blair.

Își pusese o pereche de pantaloni scurți și un maiou elastic fără bretele, imediat ce se dăduse din pat și-și verificase rezistența genunchiului. Din fericire, putea circula fără nicio jenă.

Sean deschise ușa, pe care ea o descuiase mai devreme, și intră, încruntându-se:

— Ce faci jos din pat?

— Beau ceai, replică Blair, declarând ceea ce se vedea și cu ochiul liber.

— Te dai deșteaptă. Nu te doare genunchiul?

— Aș putea să fiu șmecheră și să zic ceva în genul: „Numai când râd,” sau „Numai când respir,” dar nu m-aș coborî niciodată la asemenea banalități.

— Deci, te doare.

Blair râse de cuta adâncă pe care îngrijorarea i-o săpa între sprâncene.

— Ai de gând să te liniștești? Nu, nu mă doare. Probabil că nu-i în stare de-un rol în *A Chorus Line*⁵, sau să alerge maratonul din Boston, dar pot să umblu. Vrei un ceai?

— Nu pot să sufăr ceaiul.

— Serious? Credeam că toți irlandezii sunt îndrăgostiți de ceai. Ce-ai zice de-un refren din „Danny Boy”? Îl tachină ea.

— Se vede că te simți mai bine. Ți s-a ascuțit pe loc limba. Dacă nu erai deja bătută, aș fi fost tentat să-ți pedepsesc obrăznicia?

— Cum? Dându-mi o binemeritată bătaie la fund?

Ochii îi parcurseră în sus și-n jos toată lungimea trupului, poposind asupra materialului strâns întins

5 - „Formația de balet”, celebră piesă muzical-coregrafică de pe Broadway (n.tr.)

peste sâni.

— Mai există și alte mijloace, mai plăcute, de aplicare a disciplinei.

Nu era nevoie să recurgă la o demonstrație fizică. Simpla sugestie și tensiunea subtilă din glasul lui făcuseră acea limbă pe care o numise ascuțită să se lipească de cerul gurii.

— Am trecut în dimineața asta să aflu dacă vrei să vii să-ți vezi noul studiou.

Blair spera că-și făcuse bine numărul. Remarcile ei ironice constituiseră o cale de apărare contra palpitațiilor inimii și a nădușelii abundente care-i scăldase palmele, auzindu-i pașii pe scară. Toate visele din timpul nopții i se învârtiseră în jurul lui. Cât fusese noaptea de lungă, o bântuiseră amintiri de sărutări trecute și chinuri ale fanteziilor cu sărutări viitoare.

În repetate rânduri, se asigurase că insomnia se datora durerilor de la genunchi și a poziției incomode în care zăcea pe spate, dar spre ivirea zorilor încă nu reușise să se convingă. Speră numai ca machiajul să-i fi acoperit cu succes slabele cearcăne vineții de sub ochi.

O speria preocuparea aceea față de un om pe care abia îl cunoștea. Toate se întâmplau prea repede și nu părea capabilă să-și apuce hățurile propriei vieți. Când anume îi scăpaseră printre degete, nu-și mai amintea, dar bănuia că fusese cam prin perioada când îi deschisese ușa unui masor și-l văzuse pe Sean Garrett.

Își mai dădea seama și că nu exista un punct intermediar în care să se poată întâlni amândoi. Nu puteau fi niciodată numai prieteni, iar faptul de a spune că puteau, era doar un joc. O știau amândoi. Sean îi mărturisise, fără menajamente, dorința de a-i deveni amant. Către acel punct culminant, Blair părea

să zboare, știind tot timpul că-i era imposibil să se încurce cu vreun bărbat, mai ales cu unul cu care nu avea absolut nimic în comun.

Nu-i mai rămânea decât să se abțină de a-l întâlni prea des. Nevăzut, scos din gânduri. Să limiteze ispita – aceasta fusese hotărârea ei, dimineață când se dăduse jos din pat. Iar acum, îi era pusă la încercare.

— Pot merge singură cu mașina, dacă-mi indică drumul. Sunt convinsă că ai alte treburi.

Ridicându-se de la masă, se duse la chiuvetă să-și spele ceașca. Nu-i păsa dacă era curată sau nu, dar îi oferea o scuză plauzibilă de a-i întoarce spatele. Îl găsea prea al dracului de atractiv. Blugii îi stăteau prea strâmți pe șolduri, coapsele și sexul i se defineau prea clar. Bluza sport se conforma cu îngustarea taliei, de la liniile sculpturale ale umerilor largi și ale pieptului bombat.

— Azi e sâmbătă. De obicei, nu lucrez sâmbăta.

— Ei. Atunci nu e cazul să mă duci până acolo, fiindcă asta ar însemna să lucrezi. Merg singură, azi sau mâine.

— Dar nu vei putea intra în clădire, fiindcă... Vârî mâna în buzunarul blugilor, lucru pe care ar fi preferat să nu-l facă, fiindcă întindea materialul și mai strâns peste masculinitatea lui.

— Fiindcă eu am singura cheie.

Ușurarea că terminase cu buzunarul, fu înlocuită de iritare. Sean legăna singura cheie, pe inelul de alamă, la câțiva centimetri în fața ochilor ei.

— Cred că ar însemna prea mult să sper că mi-ai preda pur și simplu cheia.

Mustața i se lăsă în jos, parodiind o expresie compătimitoare.

— Regret.

Ochii scânteietori spuneau cu totul altceva.

— M-hmm. Sunt convinsă că mori de-atâta regret.

La asta, mustața se întinse peste un enorm zâmbet alb.

— Haide. Să mergem. Ai luat micul dejun? Ce-ai zice să cumpărăm o duzină de gogoși din drum?

— Gogoși! exclamă Blair. Dacă mănânc cât de cât micul dejun, acesta constă dintr-un borcan de iaurt simplu.

Sean ridică din umeri.

— Pot spune că ispitirea ta de pe calea cea dreaptă și îngustă spre o viață de păcat și depravare, ar cere oarece efort. Haide.

Abia dându-i timp să-și ia poșeta, o scoase pe sus din apartament, coborî scara cu ea în brațe și o depuse pe locul din față al vechii sale camionete.

— Nu-i nevoie să-ncerci să mă impresionezi, spuse Blair sarcastică, privind tapiseria de vinilin crăpat, cu smocuri albe de vată răsărind ca niște muguri. Podeaua simplă, de metal, era plină de schițe de mult folosite și uitate, precum și de diverse scule, dintre care pe unele Blair nu le putea identifica.

Sean se mulțumi să zâmbească, în timp ce ambreia și ieșea de pe alee, cu motorul tușind.

— Cine mă iubește pe mine, îmi iubește și mașina.

Neluându-i în seamă protestele, opri la o brutărie, să cumpere o pungă plină cu gogoși. O puse pe locul dintre ei, iar stomacul lui Blair începu să chiorăie, când aroma de drojdie umplu cabina mașinii. Sean hohoti de râs. Se opri la o alimentară și cumpără un sfert de litru de lapte, după care porniră, hurducându-se pe străzi cu camioneta rablagită, spre clădirea vacantă pe care i-o dona lui Blair ca s-o

folosească drept care studiou.

Lăsând micul dejun pe mai târziu, ocoli s-o coboare din cabină și s-o ducă în brațe spre ușa clădirii.

— Nu e necesar, Sean, spuse Blair, în timp ce el o purta de-a lungul trotuarului, în loc s-o ia pe cărarea bătătorită din iarba uscată.

— Rămâne de văzut, după durerea pe care ți-am citit-o pe față aseară, dar în orice caz îmi dă posibilitatea să-mi pun mâinile pe tine.

Blair nu dorise să recunoască nerăbdarea cu care așteptase s-o țină în brațe. Îi plăcea să-i simtă pieptul tare pe trup. Brațele ei îi încercuiseră foarte firesc gâtul, pentru a se împreuna chiar sub șuvițele de păr, care-i coborau până pe guler. Atingerea brațului său gol pe pielea picioarelor îi străbătea tot trupul cu curenți electrici. Mâna, aparținând brațului care o ținea, îi cuprindea coasta, spre a-i atinge ușurel marginea sânelui cu degetele.

— În plus, ce contează o mică familiaritate între prieteni? îi șopti el la ureche.

Blair își coborî imediat brațele, fiind extrem de nemulțumită când el nu făcu decât să râdă. O depuse încetișor jos, asigurându-se că piciorul nu ceda, așa cum făcuse în seara trecută. Introduse cheia în broască și spuse, prevenitor:

— Nu arată prea grozav, dar nu intra în panică. Lasă-mă o săptămână și o pun la punct, lux.

Avusese dreptate s-o avertizeze. Altminteri, exclamația de oroare ar fi putut să fie și mai puternică. Locul era un dezastru. Podeaua abia se mai vedea, datorită cherestelei aruncate și a resturilor care o acopereau. Din tavan căzuseră bucăți mari de tencuială. Pereții erau zgâriați și găuriți, din motive pe care Blair nu putea decât să le ghicească. Toată sala

arăta de parcă ar fi fost devastată de un gigant turbat și lăsată mărturie a nervilor lui.

Întoarse spre Sean o privire neajutorată, cu deznădejdea întipărită în fiecare trăsătură și cu ochii verzi încețoșați de uimire. El o cuprinse liniștitor cu brațul de umăr.

— Fruntea sus. Ți-am spus să nu intri în panică.

— Dar e... e imposibil.

Niciodată să nu spui imposibil. Ar trebui să vezi unele dintre fotografiile „dinainte” ale caselor pe care le-am restaurat. Avuseseră la dispoziție un secol și chiar mai bine, ca să se deterioreze. Clădirea asta n-a stat așa decât vreo patruzeci de ani.

Râse de stupefacția ei.

— Luni dimineață, la prima oră, aduc o echipă de la demolări să care de-aici tot ce nu-i bătut în cuie. Va veni un zidar să facă toate reparațiile, altul se va ocupa de plafon, etc. Pardoseala ți se pare bună?

Împinse în lături un morman de lemnărie viermănoasă pentru a o lăsa să vadă podelele de dedesubt. Blair îngenunche.

— Da, așa cred.

— Va veni cineva s-o lustruiască. Luminatorul pare intact și etanș, dar am să-l verific.

Acum, când șocul inițial trecuse. Blair începu să recunoască unele dintre meritele sălii. Privi luminatorul care străbătea tavanul pe toată lungimea.

— Îmi place ăsta, spuse ea. Nimic nu e mai rău decât un studiou deprimant.

— De ce-o să ai nevoie, Blair? Îmi mărturisesc deplina ignoranță cu privire la cum trebuie să arate un studiou de dans.

— Un perete trebuie să fie acoperit cu oglinzi.

În timp ce o asculta, Sean începu să rețină în minte cele necesare.

— O *barre*, desigur. Cred că-ți pot spune unde ai posibilitatea să găsești lucrări de genul ăsta, în oraș.

— O.K. Altceva?

— Cred că ne-ar trebui un soi de vestiar.

— E o cameră spațioasă în spate, cu toalete și dușuri. Voi lua măsuri să fie renovată și în bună stare. Mai există și un mic birou, pe care-l poți folosi. Poate vrei să-ți încui pick-up-ul, discurile și tot ce mai folosești. Ți-l pun la punct.

— Sean, spuse ea îngrijorată. Regret enorm că te bagi în asemenea cheltuieli. Și știu că te va costa o grămadă de bani. Cred c-ar trebui să-i spun lui Pam că n-o să meargă. Tu...

— Lasă-mi mie grija cheltuielilor. Eu am oferit clădirea. Nu-i folosește nimănui dacă stă aici degeaba și putrezește. E un spin în ochi. Ar putea foarte bine să fie un studiu pentru orele de dans.

— Dar numai temporar! țipă ea.

— Oare?

Ochii lui Sean părură s-o sfredelească în creier.

Un moment, privirea lui pătrunzătoare o amuți.

— Da. De îndată ce pot, îmi reiau cariera în oraș, spuse Blair, încăpățânată.

— Atunci, n-ar trebui să te preocupe ceea ce fac între timp, replică el rece. Ți-am spus aseară, că am cumpărat clădirea asta cu intenția de a o transforma cândva în club de sănătate. Acum îi voi face prima și singura renovare. O consider o investiție!

Înțepată de cuvintele lui acide și de atitudinea ostilă, Blair se întoarse în altă parte, croindu-și drum printre gunoaiile de pe jos. Trebuia să lase o anume distanță între ei. Spațiu. Aer. În apropierea lui, nu putea gândi limpede. Preț de-o secundă, când o îmboldise, nu mai fusese sigură că reluarea muncii era ceea ce dorea. *Ba sigur că era!* Numai pentru asta

trăia. Incidentul însă nu făcea decât să-i indice cum îi periclita senzualitatea lui judecata ei rațională.

Cu cât explora mai mult sala, cu atât mai imposibilă i se părea sarcina de a o preface în ceva, și cu atât mai puțin într-un loc unde să se predea dansul. Sean porni în propria lui expediție, bătând periodic cu pumnul în pereți pentru a găsi grinzile și a localiza golurile.

Blair ajunse la ușa micului birou pe care-l menționase Sean și, după ce împinse cu putere, aceasta se deschise. Privise prin geamul prăfuit din partea de sus a ușii, văzând ca începerea era la fel de răvășită și murdară ca și restul clădirii, așa că nu se miră de mirosul muced ce-i asaltă nările.

Cea la care nu se așteptase, fu familia de șoareci care se împrăștiară în toate direcțiile, când îi sperie deschiderea ușii. Numai zbieretul ascuțit al lui Blair îl opri pe unul să-i fugă peste picioarele încălțate în sandale. Continuă să țipe, în timp ce șoarecele, înfricoșat, schimba direcția, sfichiind cu coada în urmă, pentru a dispărea sub dulapul de metal verde, cazon, din colț.

— Blair? strigă Sean alarmat, grăbindu-se spre ea peste maldărele de rămășițe.

La rândul ei, Blair aproape că zbură peste podelele nesigure, fără să-i pese de pericolul față de vătămrile ei.

— Ai grijă, Blair, o preveni Sean. Nu mai... Așteaptă

I se repezi la piept, încleștându-și brațele pe după gâtul lui, cuprinzându-l peste mijloc cu picioarele, în clipa când o prinse. Își îngropă fața în umărul său. Grăbit, Sean o duse spre locul mai degajat de lângă ușă. Îi mângâie părul cu o mână, susținând-o de fund cu cealaltă. Blair tremura. Respirația ei, întretăiată ca

un șir de sughițuri, îi scalda pielea gâtului.

— Șșșș. Nu-i nimic. Te-am prins, îi murmură Sean în păr, ținând-o strâns. Ce-a fost? Șarpe? Păianjen? Șobolan?

Blair ridică spre el o față albă precum creta. Ochii ei verzi se dilataseră de groază.

— Șobolani? Dumnezeuule. Am crezut că erau șoareci. Șobolani?

Se cutremură și, închizând strâns ochii, își lipi din nou fața de coloana puternică a gâtului său.

— Poate că n-au fost decât niște șoareci și fac prinsoare că s-au speriat de tine tot atât ca și tu de ei.

Blair clătină din cap.

— Nu pot suferi așa ceva. Vietăți mici, cu ochii ca boabele, care o zbughesc pe furiș. Cum sunt în stare unii să-și dorească șoareci albi, hamsteri sau altceva la fel, ca să-i crească, n-am reușit niciodată să înțeleg.

— Îți promit că n-am să-ți fac niciodată cadou ceva mai mic decât un St. Bernard.

Blair își dădu seama că-i vorbea direct la ureche. Că gura lui îi împinsese părul la o parte și-i lăsa pe piele aburi umezi. Mustața îi mângâia gâtul, iar dinții o zgâriau ușurel.

Înălță capul și se îndepărtă de el cât putu de mult.

— Mă simt ca o proastă, să mă port în halul ăsta, să mă reped așa la tine.

— Te asigur că nu m-am supărat.

În ochi îi sclipeau luminițe tachinatoare și ținea gura arcuită într-un zâmbet pieziș, de automulțumire.

Blair deveni conștientă de poziția în care se aflau. Mâinile lui Sean îi cuprindeau în căușul palmelor fesele, ținând-o lipită de el. Gleznele i se încleștaseră la spatele lui, pe mijloc. Roși aprins de inevitabila

juxtapunere a trupurilor.

— A... Acum mi-e bine. Poți să mă lași jos.

— Nu mă deranjează. Serios, îi răspunse el sincer.

— Sean, făcu Blair amenințătoare, stârnindu-i un hohot de râs.

— Cel puțin, lasă-mă să te scot de-aici.

O duse astfel până dincolo de prag. Blair încerca să-i evite ochii ce priveau drept într-ai ei. Fiecare mișcare, fiecare șoc, fiecare frecare între trupurile lor, îl încânta. Odată ieșiți pe ușă, o coborî cu regret pe asfalt și se întoarse să încuie la loc. Când termină, Blair era deja la jumătatea distanței spre mașină.

— Era vorba să te duc în brațe! strigă Sean în urma ei.

— Ți-am spus, n-am nimic. Dacă nu-mi exersezi picioarele astea, au să-nțepenească.

I se păru că-l auzea mormăind o înjurătură spurcată, dar se urcă în cabina camionetei și trânti în urma ei portiera scârțâitoare. Dacă o mai atingea o dată, ar fi explodat și s-ar fi dezintegrat fără a mai putea redeveni niciodată Blair Simpson. Fragmentele ei se puteau asambla sub o altă formă, dar dacă-l lăsa s-o mai atingă așa cum fiecare celulă din trup cerea să fie atinsă, niciodată n-avea să-și mai aparțină sieși. Urma să fie pierdută.

Sean porni motorul, spunând pe ton de conversație:

— Nu-ți face griji cu restaurarea. Peste câteva zile, n-ai s-o mai recunoști.

— Sper, replică Blair arțagoasă.

Cum putea fi nepăsător, când ea tremura toată pe dinăuntru? Era obișnuit să țină femeile în brațe, să le simtă topindu-se peste el, fără nici o considerație

față de buna-cuviință, moralitate sau decență? Și pleca nepăsător în treburile lui, după fiecare îmbrățișare, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Iar primul lucru pe care-l fac, va fi să pun niște curse, ca s-o golesc complet de șoareci.

— Mulțumesc, spuse ea scurt.

— Mai ți-e foame, ori frica ți-a tăiat pofta de mâncare, la fel ca buna dispoziție? o întrebă Sean, înscriind mașina pe aleea dintre micul parc municipal al orașelului.

Blair nu-i luă în seamă ironia, rămânând ca o stană de piatră lângă el, în timp ce parca sub coroana întinsă a unui stejar și oprea motorul înecat al camionetei.

— Gustarea e servită, Madame, declară Sean, pe tonul sec și inflexibil al unui majordom scortos.

— Du-te dracului, răspunse Blair, dar colțurile gurii îi tresăreau deja în nevoia de a râde.

— Țț, țț, ce limbaj neelegant. S-ar putea să nu te mai respect. Iar dacă încetez vreodată să te respect, păzea!

Degetul său îi urcă pe partea inferioară a coapsei, de la genunchi în sus. Blair îl apucă de mână chiar înainte de a ajunge la marginea șortului.

Își dori ca vocea să-i fi exprimat mai multă convingere, să nu tremure atât, când spuse:

— Ei bine, eu nu te-am respectat niciodată.

Trebuî să împingă portiera cu umărul ca s-o deschidă, după care, când aceasta cedă, aproape căzu din camionetă, cu capul înainte. Sean încă mai râdea, când i se alătură la masa de picnic, aducând cutia cu lapte și punga cu gogoși.

— Grațios pas a mai fost. La bisuri ce ne oferi?

Blair se bâlbâi în căutarea unei riposte. Constată cu tristețe că nu putea articula niciuna și râse

împreună cu el, în timp ce se cocoța pe masa din lemn de sequoia. Sean vârî mâna în pungă scoțând la iveală o gogoasă glasată.

— Pentru tine.

Când văzu că era pe punctul să-l refuze, se încruntă la ea amenințător.

— Poate doar jumătate, acceptă Blair.

— Nu, nu. Când terminăm cu astea, vom fi plini de frișcă bavareză pe dinăuntru și acoperiți cu ciocolată pe dinafară, spuse el, tăind în două o gogoasă cu dinții săi albi și puternici.

Blair reuși să mănânce două, lingându-și de pe degete frișca bavareză, spre marea lui încântare. După ce le sfârșiră, Sean aruncă firimiturile pe jos.

— N-ai aversiune față de păsări, nu? Au ochi ca boabele.

— Dar nu aleargă pe jos.

— Adevărat, zâmbi el, scuturându-și mâinile de firimituri.

Priviră cum un stol de vrăbii atacau lacome ospățul neașteptat

— Ești gata pentru puțin lapte? întrebă, deschizând cutia.

— Doar o sorbitură. Avem cești?

— Cești? întrebă el, chipurile stupefiat. Care mai e distracția mâncatului în aer liber, dacă folosești simboluri convenționale ale civilizației, ca de pildă ceștile?

Și îi întinse cutia.

Blair privi prudentă deschizătura în formă de V.

— Nu cred că se potrivește cu gura mea, dar, poftim.

Luă o înghițitură, înainte de a simți două pârlăieșe de lapte prelingându-se pe la colțurile gurii, spre bărbie. Coborând cutia, râse și încercă să se

șteargă de lapte cu mâinile.

Încheieturile îi fură încătușate de degete puternice. Sean sări de pe masă, oprindu-se în fața ei.

— Dă-mi voie.

Privi fascinat cum cele două fire de lapte se contopeau într-unul singur, scurgându-se pe pieptul ei, pentru a forma un strop gras pe curbura superioară a sânilor.

Rămase mult timp cu ochii spre acea picătură, înainte de a coborî capul s-o culeagă cu limba de pe pielea lui Blair. Îi auzi oftatul scurt, de plăcere și zâmbi cu buzele lipite de pieptul ei. Alene, îi șterse cu sărutări ultimele resturi de lapte, folosindu-și limba pentru a o spăla de tot ce mai rămăsese. Urcă în susul pieptului, până la gât, trăgând de timp la nesfârșit, cu mult mai multă sârguință decât era necesară.

Ajungând la gura ei, după numeroase minute, îi linse ușurel buzele, torturând-o prin faptul că nu făcea mai mult de-atât. Când se retrase puțin, îi auzi geamătul de protest.

— Curat peste tot, anunță, aproape fără glas.

Blair se simțea suspendată cu fire subțiri deasupra unui cazan de dorință în fierbere. Simțise, unul câte unul, firele rupându-se, în timp ce gura lui Sean îi ațâțase toate instinctele feminine din trup, trezindu-i simțurile cu acuitate. Acum, simțea ca o predestinare căderea în acel abis clocotitor, absorbită de el.

— Nu chiar peste tot, șopti, aplecându-se înainte. Un cristal din zahărul glazurii de pe gogoasă rămăsese agățat în mustață. Se dizolvă pe vârful limbii ei. Încurajată de propria-i îndrăzneală, îi trecu limba pe sub mustață, hărțuindu-i buza de sus cu mișcări săgetătoare.

Degetele din jurul încheieturilor ei se flexară, iar

pieptul lui Sean i-l apăsă pe al său, în timp ce Sean mârâia:

— Domnișoară Simpson. Dacă n-ai tendința să faci dragoste pe mese de picnic publice, propun să încetezi imediat și să fii cuminte.

Capul ei sări în sus, scurt. Sean îi făcu cu ochiul, o sărută apăsător și zgomotos pe gura întredeschisă de mirare și spuse:

— În plus, avem multă treabă de făcut.

Capitolul 6

Amândoi au avut multe treburi de făcut, iar săptămâna următoare a trecut ca fulgerul. Sean își împărțea timpul între camera adăugată casei Delgado, la care lucra în prezent, și studioul de dans. Angajase specialiști din toate domeniile pentru a face operațiunile necesare, dar după-amiaza îi controla, pentru a fi sigur că respectau întru totul standardele lui de exigență. Când Blair nu putea să-l însoțească, îi raporta progresele realizate. Aceste rapoarte erau de obicei predate în timpul cinei, fie la el acasă, fie în apartamentul ei, sau în câte unul dintre restaurantele rafinate ce se înșirau pe plajă. Dacă Blair se simțea stingherită de enormele intervale de timp pe care le petreceau unul în compania celuilalt, le justifica spunându-și că o făcea în interes profesional.

Într-o seară, în prag i-au apărut Pam și Joe, cu pick-up-ul promis.

— Ne gândeam că poate ai nevoie de câteva zile ca să te obișnuiești cu modul de funcționare, spuse

Joe, aducând aparatul înăuntru și punându-l pe masa din bucătărie.

— Unde-s copiii? Întrebă Blair.

— Acasă, în grija lui Andrew. Domnește ca un despot, în lipsa noastră, așa că trebuie să ne întoarcem până nu-i asasinează. Mandy s-a înscris la clasa ta de luni și miercuri.

— Cred că toate fetițele din oraș s-au înscris, răspunse Blair.

Începu să le relateze cum telefonul nu i se mai oprea din sunat, de când apăruse un anunț în ziarul local. Transmiterea veștii din gură-n gură contribuia și ea la publicitatea de care beneficiau cursurile de dans.

— Se umple și clasa de exerciții pentru femei. Va trebui să limitez numărul de locuri, altfel nu vom mai avea loc să ne mișcăm.

— Am știut eu că ideea e inspirată, se bucură Pam. Mai ai trei zile, doar, și începi. Clădirea va fi gata?

— Sean jură că da. Se conturează mult mai bine decât îndrăznisem să sper.

— Nimeni, numai Sean, ar fi putut-o termina într-un timp atât de scurt. E ca un stăpân de sclavi, dar oamenii care lucrează pentru el s-ar rezezi și-n foc, dacă le-ar cere-o, adăugă Joe.

— Pari în formă destul de bună, o privi Pam atentă pe Blair. Cum îți rezistă genunchii?

— Tot mai puternici, cu fiecare zi ce trece. Exersase cu prudență dimineața și-și odihnise picioarele în fiecare după-amiază, tratându-le cu băi calde și stând cu ele ridicate câteva ore zilnic.

— Mai vrei să mă ajuți la elaborarea programelor ăloră de gimnastică? Dacă-ți arăt pașii, poți conduce tu clasa?

— Abia aștept să încalț din nou pantofii de dans!

Chiar în acel moment, Sean deschise ușa și vârî capul înăuntru.

— N-am decât doi cheeseburgeri, două porții de cartofi prăjiți, două malțuri – unul cu ciocolată și unul cu vanilie –, dar suntem dispuși să le împărțim. Nu-i așa? o întrebă el pe Blair, răutăcios.

Blair se repezi să-l scape de pachetele cu mâncare, iar Sean dădu mâna cu Joe.

— Tocmai plecam, iar Pam a lăsat în cuptor un pui la ceaun.

— Pui la ceaun, repetă Sean, lingându-și buzele.

— Vă dau o porție de pui la ceaun cu cinci copii garnitură, în schimbul unui cheeseburger mâncat în liniște, se oferă Pam; Sean și Blair refuzară, politicoși. Nu pot spune că vă condamn.

Soții Delgado plecară curând, dar nu înainte ca Pam să-i fi făcut lui Blair cu ochiul, conspirativ. Nu încăpea nicio îndoială cu privire la sensul mesajului. Știa că ea și Sean făceau să se înalțe sprâncenele prin tot orașul, iar inimile romantice ciripeau de încântare.

Le aștepta o mare dezamăgire, dacă aflau adevărata stare de lucruri. De la picnicul cu gogoși, Sean n-o mai atinsese decât atunci când politețea o impunea. Nu făcea nicio aluzie sexuală, nu instiga nicio conversație personală, nu iniția scene romantice. O trata ca pe o prietenă admirată sau o apropiată parteneră de afaceri.

În fiecare seară, când se despărțeau, fie o săruta, fie nu, ușor, pe obraz, cu detașarea unei rude afectuoase, dar nu aveau loc repetări ale îmbrățișărilor sufocante, pe care le împărtășiseră înainte. Blair își spunea că se bucura de respectarea dorințelor ei, în sfârșit, dar se întreba de ce-i venea greu să se concentreze asupra celor mai simple sarcini; de ce se devota cu trup și suflet exercițiilor ei moderate, de

parcă ar fi încercat să se descotorosească de un parazit persistent; de ce avea în ea o neliniște ce nu prea putea fi definită.

Conform promisiunii, Sean a terminat studioul la timp pentru deschiderea cursurilor. În seara dinaintea zilei celei mari, a luat-o pe Blair la o ultimă inspecție. Peretele cu oglinzi reflecta expresia ei, uluită de o asemenea transformare. Podeaua fusese sablată și tratată, conform necesităților unui studiou de dans; bara, comandată de la New York, era poziționată de-a lungul peretelui, în conformitate cu precizările lui Blair. Faianța dușurilor de lângă vestiar strălucea, cabinetul era echipat cu un mc birou, un fotoliu, un dulap nou pentru acte și un telefon.

— Sută la sută deratizat, spuse Sean, când deschise ușa.

Blair își învinse uimirea, pentru a răspunde:

— Sean, este... e prea mult. Voiam ceva acceptabil, dar ăsta e un lux. În Manhattan, n-am lucrat niciodată într-un studiou atât de frumos.

— Cum ți-am mai spus, e o investiție, ridică el din umeri. Nu fac decât planuri egoiste pentru viitor.

Nu-l credea, dar nici nu-i contrazise. Dacă urmărise să-i insuflă entuziasm pentru noul ei proiect, își atinsese scopul. Abia aștepta primul curs, de a doua zi dimineață.

Când ora se sfârși, perspectiva entuziastă se modificase drastic și era aproape gata să arunce prosopul. Trebuise să facă față cu douăzeci și cinci de fete emoționate și douăzeci și cinci de mame toxice.

— Glumești, pesemne, îi spuse ea lui prăbușindu-se în fotoliul confortabil din cabinet. Tăcută, îi mulțumi lui Sean pentru a fi avut prevederea de a instala și un alt fotoliu în afara celui de la birou.

Pam râse, în timp ce o posta pe Mandy în fața ei

ca să-i îndeplinească la loc părul.

— Așteaptă numai pân-o să ai treizeci și cinci de gospodine diforme și supraponderale, care vor să aibă un trup ca al tău, în două-trei săptămâni. Vor dansa de mama focului, după care se vor duce acasă, la ascunzătoarea secretă de M&M-uri.

Se chinui să-i pună lui Mandy elasticul în capătul cozii.

— Ce faci acolo?

— Un anunț, răspunse Blair, așternând o ultimă înfloritură cu Magic Marker-ul pe un carton alb. Apoi își ridică opera în dreptul pieptului, pentru ca Pam s-o citească.

— „Mamele sunt invitate să asiste la primul curs din fiecare lună. La celelalte, vă rog să vă conduceți copiii până la ușă. Vă mulțumesc. Blair.” citi Pam. Înveți repede, puștiu’.

Într-adevăr, în următoarele două săptămâni a învățat o mulțime. A învățat că femeilor în toată firea trebuia să li se aducă aminte că nu puteau să bârfească și în același timp să facă exerciții grele. A învățat că fetițele nu trebuie să danseze niciodată cu gumă de mestecat în gură, ca să nu plece acasă cu ea înțeleasă în păr. A învățat să șteargă băltoacele accidentale, când copiii nu își calculau timp destul ca să alerge la toaletă și să se descurce cu dresul și colanții. A învățat că femeile pot deveni ostile când li se spune să nu-și aducă pe platoul de dans cești cu cafea.

Și totuși, în fiecare seară după cină, pe care printr-o înțelegere tacită o luau împreună, îi povestea aceste evenimente lui Sean, cu o strălucire vie în ochi și cu gesturi animate. Nu-și dădea seama cât arăta de fericită, cât de rar vorbea despre genunchii ei, care-i creau foarte puține probleme, dacă era atentă când

demonstra pașii. Noaptea, căzând pe patul-canapea, dormea somnul celor drepti, extenuată, dar mereu nerăbdătoare să se trezească și să înfrunte provocările de a doua zi.

În timp ce încuia ușa după ultimul curs, într-o vineri spre seară, Sean o aștepta în *Mercedes*-ul său, parcat la bordură. Îi făcu semn cu mâna, mergând conștiincioasă pe trotuar, nu pe iarba care, grație stopirii zilnice de către Sean, făcea eforturi să supraviețuiască.

— De ce-ai întârziat atât? strigă el pe geamul mașinii. Toți au plecat de mult.

Blair era sigură și de faptul că toți observaseră, la plecare, că Sean o aștepta.

— Am lucrat un timp. Apoi am făcut un duș.

— Îți place șampania?

— Numai când e frapată la perfecție! răcni și ea.

— Atunci, ai noroc. A stat la gheață toată ziua. Coborî din mașină, abătând-o pe Blair dinspre mașina împrumutată, cu care continua să circule, și o împinse către locul din dreapta al *Mercedes*-ului.

— Pam a spus că-l pune pe Joe s-o aducă pe-aici și-ți duce ea mașina înapoi acasă. În seara asta, sărbătorim cu un picnic pe plajă.

— Cărui fapt îi datorez onoarea asta îndoielnică?

— Faptului că ai mintea rezonabil de întreagă după două săptămâni de cursuri cu doamnele și fetele din Tideland, o tachină el, pornind motorul și ieșind din parcare. Purta șort și tricou. Lumina soarelui în asfințit îi contura picioarele, aurind părul ce-i spunea pielea.

— Se impune o sărbătorire, dar te deranjează că partenera ta s-a îmbrăcat astfel?

Își pusese un dres curat și-și înfășurase o fustă de doc pe talie, după ce terminase dușul. Avea părul încă umed, despărțit în mijloc și lăsat să se usuce de la sine, adică absolut drept.

Sean o studie cu coada ochiului.

— Cred că merge.

Când Blair îl privi cu intenții criminale în ochi, râse.

— Știi că întotdeauna te găsesc frumoasă.

Întinzând mâna și-o strecură sub fusta ei, punându-i-o pe genunchi. Șocul lansat prin trupurile amândurora li se înfipse drept în inimi. Era pentru prima oară, după câteva săptămâni, când o atingea altfel decât cu camaraderie amicală, făcând să se declanșeze toate tensiunile și patimile acumulate, pe care amândoi încercaseră cu disperare să le stăvilească.

— Ce-ți fac picioarele? întrebă el încet.

— Bine, răspunse Blair cu voce voalată, după care își drese glasul. Am vorbit ieri cu medicul. A spus să continui ce fac. Vrea să mă vadă peste o lună.

Degetele din jurul genunchiului ei se încordară scurt, înainte de a luneca îndepărtându-se cu regret. Sean opri mașina pe alea unei case cu vedere la mare. Era de construcție victoriană, cu verandă înconjurătoare, cupole în toate colțurile etajului și cu lemnărie filigranată conturând copertina verandei.

— Asta e una dintre casele pe care le-am restaurat pentru niște clienți. Au în proprietate o fâșie de plajă, dar mi-au dat permisiunea s-o folosesc, când ei nu sunt aici. Întâmplător, știu ca au plecat în Europa, așa că avem discreția garantată.

Intensitatea de la baza cuvintelor lui îi făcu inima să sară peste câteva bătaii, înainte de a porni din nou, într-un tempo accelerat, haotic. Asfințitul vopsea

în indigo întreaga atmosferă. O briză oceanică îi răcori obrajii când deschise portiera mașinii și coborî.

— Nu așa de repede, îi spuse Sean, în timp Blair împingea poarta proprietății. Nu pot să duc singur toate astea.

— Ce Dumnezeu ai de cărat?

Sean luă da pa bancheta din spate o pătură, un coș de picnic în toată regula și un răcitor din styrofoam.

— Poți duce tu pătura și coșul. Țsta-i cam greu, spune el despre răcitor.

— Styrofoamul?

— Nu, răspunse sec Sean. Conținutul. Două sticle cu șampanie.

— Două?

— Da. Intenționez să te înmoi cu băutura și pe urmă să profit de tine în mod lasciv.

Blair râse ușurel, în timp ce intra cu pași elastici pe poartă. Ocoliră casa și porniră prin iarba înaltă, spre plajă. Sean întinse pătura, iar Blair se prăbuși pe ea, întinzându-și picioarele înainte. Punând încărcătura la îndemână, inspirară amândoi adânc aerul marin.

— Ah, Mama Natură, nimic nu se compară cu ea! oftă Sean.

Aprecierea sa față de natură merse și mai departe de-atât. Își scoase tricoul peste cap și sări alternativ în câte un picior, pe când se debarasa de teniși. Apoi, spre totala descumpănire a lui Blair, își descheie capsă șortului, care îi căzu pe glezne, lăsându-l...

Complet gol! Blair nici măcar nu avu suflu să exclame, să-l certe. Respirația îi fusese absorbită din plămâni, la vederea frumoasei lui bărbății, atât de nonșalant înfățișată.

Paralizată pe locul unde stătea, îi privi mâna

întinsă spre ea

— Mă însoțești?

Clătină din cap, încă năucită. Sean nu insistă. În schimb, se întoarce, pornind spre valuri. Blair spuse, cu voce astmatică, spre spatele care se îndepărta:

— Încă nu.

Sean intră în apa scânteietoare, cu pasul arogant al unui zeu maritim. Valurile dantelate îi lingeau gleznele și pulpele, parcă dăruindu-le sărutări de adorație. Execută un plonjon orizontal într-un val care-l îmbrățișă ca o amantă. Când Blair îl văzu din nou, brațele lui puternice se arcuiau peste suprafața apei, îndepărtându-se de mal. Apoi reveni, destins, lăsându-se purtat de curent.

Se ridică în picioare, își puse mâinile pâlnie la gură și-i strigă:

— Hai în apă! E superbă! Blair clătină, din cap, găsindu-și atâta forță ca să strige și ea:

— E prea rece.

Mai târziu, avea să-și aducă aminte că nici măcar nu-i privise fața. Ochii i se ațintiseră asupra ispititoareii săgeți de păr ce-i cobora în josul abdomenului, spre ceea ce se ascundea chiar sub suprafața apei. În lumina tot mai scăzută, acea parte din trupul lui se dezvăluia numai după capriciile valurilor ce-l scăldau într-un ritm calculat, anume ca să o sâcăie.

Când Sean ieși în fugă din apă, Blair își feri capul, murmurând niște fleacuri despre splendoarea apusului de soare. Respirația lui era îngreunată de efort, iar a ei nu mai puțin. I se ușură însă când văzu cu coada ochiului că îmbrăca șortul. Expiră cu recunoștință, auzind capsă închizându-se la loc.

— Phiii! exclamă el, frecându-și cu mâinile părul umed. A fost extraordinar. Acuma, știu că mi-e foame.

Ție?

Foame? Clocotea toată pe dinăuntru, dar nu de foamea la care se referea el. Niciodată, nici de-ajungea la o mie de ani, n-avea să uite cum arăta Sean cu trupul aurit profund de razele soarelui la apus. Luminându-l și umbrindu-l într-un mod care ar fi făcut să se înalțe până la cer spiritele artistice. Îmbrăcat, era răpitor. Gol, întruchipa bărbăția în forma sa cea mai desăvârșită.

Pentru a-și acoperi jena, Blair întrebă cochetă:

— Ce-avem la cină?

Privea pe lângă umărul lui, nu tocmai gata să-i întâlnească perspicacii ochi albaștri.

— Salată de homari, ouă umplute picante, pâine franțuzească, garnituri asortate și tarte cu fragi.

— Ăsta-i un festin! Să nu-mi spui că tu ai pregătit totul.

— Aș vrea să-mi asum creditul, dar, nu, i-am cerut bucătarului-șef de la *Farul* să-mi pregătească tot coșul.

Scoțând din răcitor prima sticlă cu șampanie și curățând-o de cristalele de gheață rămase agățate de ea, adăugă:

— Să începem cu începutul.

Dibaci, desprinse staniolul, lărgi sârma și scoase dopul sticlei. Vaporii aromatici ai șampaniei fermentate se răspândiră din sticlă, întețindu-le setea de vin acid, înțepător. Luând din coș două cupe cu picior, Sean turnă în fiecare câte o cantitate generoasă, înainte de a pune sticla la loc în răcitor.

Ridică paharul, ciocnindu-l de al ei.

— Pentru cea mai grațioasă, cea mai frumoasă, cea mai... sexy profesoară de dans pe care am cunoscut-o în viața mea.

Blair râse, dar mulțumi complimentelor cu o

înclinare regală a capului. Sorbiră amândoi, oftând încântați de răceala plăcută a vinului. Apoi, aplecându-se, Sean își lipi buzele de ale ei.

— Felicitări, ai făcut o treabă minunată.

— Mulțumesc.

Sărutul era lipsit de pasiune, dar plin de o tandrețe care-o făcu pe Blair s-o doară sâni. Se sfârși prea curând pentru gustul ei. Îl ajută să descarce coșul și atacă delicioasele mâncăruri ca doi lupi flămânzi. Prima sticlă cu șampanie se goli în câteva minute. O începuseră de câțva timp pe a doua, când Blair își linse de pe degete ultimele firimituri ale tartei cu fragi, căzând cu spatele pe pătură, complet sătulă.

— Cred că plesnesc, spuse ea, frecându-și abdomenul.

— Perfect, răspunse calm Sean. Adunând resturile în coș și punându-l deoparte, se întinse lângă ea.

Blair întoarse capul într-o parte, privind-l.

— A fost delicios. Îți mulțumesc. E minunat aici.

— Tu ești minunată, replică el senzual. Arăți minunat. Te-auzi minunat. Ai un gust minunat.

Centimetrii dintre ei se împuținară, până când gura i-o pecetlui pe a ei cu un sărut grăitor. Un apetit se potolise poate, dar celălalt continua să roadă goliciunea dinlăuntrul amândurora.

Sean se înfruptă din gura ei, ca și cum ar fi fost un fruct delicios, conceput și creat numai pentru el. Degetele lui Blair se afundară în bogăția de păr blond-argintiu, ținându-l cu gura pe loc, în timp ce ea i-o degusta cu meticulozitatea unei cunoscătoare.

Când se despărțiră, amândoi gâfâiau sufocați, încercând să se concentreze reciproc asupra ochilor lor tulburați de patimă.

— Am vrut s-o fac în fiecare moment petrecut

cu tine, din ultimele săptămâni. Doamne, a fost iadul pe pământ, să-mi țin departe de tine.

În timp ce vorbea, îi mușca ușurel vârfurile degetelor, pe rând, dezmierdându-le papilele cu o limbă arzătoare.

— Și de ce n-ai tăcut-o?

— Ca să-ți acord spațiu. Înainte, n-ai fost gata.

— Și crezi că acum sunt gata?

Vocea ei se topi în neființă, când limba lui Sean se strecură seducător între două degete, la baza acestora.

— Dacă nu, fie-ți milă, Blair. Mor după tine.

O sărută din nou, iar mâna care-o mângâia pe-o parte a trupului i-l străbătu pe tot cu un fior de nerăbdare.

— Ți-e frig?

— Puțin.

— Ridică-te.

O săltă în capul oaselor, așezată între genunchii lui îndoiți, rezemându-și-o de pieptul gol. Îi înveli umerii cu tricoul lui și o cuprinse cu mâinile pe sub brațe, împreunându-și-le pe pântecul ei.

— Te simt atât de mică, încă, șopti el; cu simbolic erotism, limba lui îi sondă caverna mică a urechii. Dacă te iubesc, ai să te spargi?

— Nu vom ști până n-o faci, nu-i așa? Îi luă Blair mâna între ale ei, ridicând-o să-și acopere sânul cu ea. Atinge-mă. Sean.

De unde-i venise acel curaj, n-avea să știe niciodată. Nicicând n-avea să afle încotro îi pierise prudența menținută cu atâta grijă. Și nu știa nici când începuse prima oară să i se fărâmițeze zidul de apărare. Trecutul ei nu mai însemna nimic. Timpul trăit cu Cole putea foarte bine nici să nu fi existat, atât de puțin efect avea asupra acestui moment cu Sean. În

acel punct din timp, nu voia să i se aducă aminte cine era, ce era, sau ce direcții opuse aveau viețile lor. Dintr-o dată, devenise esențial ca Sean s-o atingă, ca dorul ce-o chinase, de când îl văzuse prima oară, să fie, în sfârșit, satisfăcut.

Cealaltă mână a lui Sean se ridică să i se alăture perechii ei și, după ce și le închise peste sânii ei, acceptându-i gingaș darul, începu să i-i mângâie cu mișcări ușoare.

— Ești neprețuită. Neprețuită!

Degetele mari i se opriră de-o parte și de alta a ei, în timp ce cu celelalte cuprindea fețele inferioare ale sânilor. Blair putea nici să nu fi purtat nimic, căci subțirimea dresului nu o masca deloc. Sean i-o ridică încet, sărutându-i gâtul și dezmiardându-o în voie.

— Vreau să te văd iar, spuse, în vreme ce cu degetele mari îi încerca sfârcurile într-o repetare gotică. Când te-am dezbrăcat, în acea seară, le aveai pline și erectate. Pentru că eram acolo, privindu-te?

Blair dădu din cap, apoi și-l lăsă pe umărul lui, permițându-i s-o vadă mai bine în josul gâtului.

— Vreau să le văd crescând astfel în timp ce le ating. Vreau să le sărut, să le gust, să le simt cu limba, în gură, pe față.

Blair gemu, când o mână i se strecură pe sub maiou, pentru a-și însuși ceea ce cuvintele lui evocatoare pregătiseră pentru posesiunea lui. Palma lui fripse pielea rece a sânelor. Sfârcul înflori între degetele ce-l adora cu atâta eleganță. Trăgându-și bărbia și mai înapoi, Blair îi căută și-i găsi gura aplecată spre a ei, la fel de avidă și fierbinte. Limbile se încăierară într-o luptă pătimașă, în care actoria le aparținea amândurora. Și, tot timpul, mâna lui o răsfăța cu o lăcomie temperată de grijă.

Pe măsură ce sărutul devenea tot mai profund,

Sean se culcă pe spate, trăgând-o după el și întorcând-o până o culcă deasupra. Schimbă o plăcere pe alta. Își încurcă o mână în părul ei, pe când cu cealaltă îi netezea colantul pe sub fustă. Blair își ținu respirația, când degetele lui ajunseră la marginea dresului, după care oftă extaziată, simțind că nu-și lăsa mângâierile stăvilite de acesta. Degetele puternice se strecurară pe sub materialul întins, pentru a-i frământa mușchiul rotunjit și neted al fesei.

Desprinzându-și gura de buzele lui lacome, întrebă:

— Sean, de ce ți-ai scos toate hainele?

Respirația lui devenise dezordonată.

— Ca să-ți provoc o reacție. Să te șochez până-mi răspundeai cumva. Să văd dacă te atrag cât de cât. Te atrag?

Blair își cuibări capul în pădurea de păr a pieptului său. Vulnerabilitatea lui era înduioșătoare.

— Da, da, șopti, cu buzele pe pielea sărată la gust. Ești frumos. Întotdeauna am fost de părerea asta.

— Știi cât de mult te doresc, Blair? Știi că trupul meu nu mi-a mai dat pace o clipă, de când te-am văzut prima oară?

Își schimbă ușor poziția, întrebând răgușit:

— Știi cât de mult vreau să intru în tine, în clipa asta?

Cu mâna lui pe fesa goală, strângând-o lângă el, cum i-ar fi putut contrazice dovada dorinței ce pulsa în leagănul feminității ei?

Blair se potrivea ea însăși, tăindu-i respirația.

— Cred că da.

O îndruma instinctul. Se legănă încetișor peste el.

— Dulce...

Capul lui Sean se lăsă pe spate, scobind un

crater în nisipul moale de sub pătură, cu ochii strâns închiși și dinții dezgoliți într-o grimasă fie de intens extaz, fie de durere sfâșietoare.

— Blair, pentru Dumnezeu, nu face asta. Vreau să fac dragoste cu tine, dar nu aici. Hai să mergem.

O dădu jos de pe el și începu să strângă resturile picnicului, cu mișcări repezi, smucite. Blair abia dacă putu ține pasul cu el, în timp ce mergea întins spre mașină. Vântul îi biciuia părul, răcoarea serii îi înfrigura pieptul gol, dar era imun față de elementele naturii, apropiindu-se de mașină numai cu un singur gând.

De cum puseră totul în spate, Sean ambală motorul, cu un vuiet. Blair se așeză ghemuită lângă el, refuzând să se mute pe fotoliul alăturat. Își rezemă capul pe umărul lui și mâna pe coapsă îi strângea și-l mângâia alternativ, tot mai îndrăzneță cu fiecare răspântie de care treceau.

— Ar fi mai bine să încetezi, o preveni el. Când frână la un stop.

— Sau, ce? Îl provocă Blair, cu o infimă șoaptă.

O apucă de mână și i-o apăsă pe locul acela, care nu lăsa nici umbră de îndoială asupra precarității controlului.

— Dacă vrei să dezmierzi ceva, ia-o pe-asta. Cerșește.

Un moment, Blair îngheță, covârșită de fapta lui. Dar, când șocul inițial trecu, constată că nu avea niciun motiv convingător de a-și retrage mâna. Degetele ei cercetătoare începeau să-i amenințe lui Sean facultățile mintale.

— Eu și ideile mele bune, gemu el, chinuit. Slava Domnului c-am ajuns acasă.

Coti pe alee. Imaginea care-i întâmpină, când frână scrâșnind, era total neașteptată și nedorită. În

fața scării spre apartamentul lui Blair erau parcate două mașini, cu mai mulți pasageri. Pe mașini stăteau tolănite în diverse poziții trupuri de ambele sexe. Câțiva se cocoțaseră pe scări și pe balustradă. Prin aerul serii răsunau sporovăieli și râsete. Părea că o bandă de țigani își întemeiasse tabăra la ușa ei.

Și exact asta se întâmplase.

*

Înjurătura lui Sean pârjoli capota mașinii.

— Ce naiba-i asta?

Blair se smulse din buimăceala surprizei de-un moment, repezindu-se în partea dreaptă a mașinii.

— Niște prieteni de-ai mei, spuse ea sufocată și, ferindu-se de privirea lui feroce, deschise portiera și strigă câteva cuvinte de salut tunător, în contrast direct cu starea de spirit.

Fu ridicată într-o priză adagio deasupra capului unuia dintre tineri, apoi aruncată de la un prieten la altul, pentru a fi îmbrățișată cu putere. La un loc, trebuia să fi venit s-o vadă între doisprezece și cincisprezece prieteni, deși nu apucă să le numere corect capetele, căci niciunul nu stătea locului suficient timp.

— Unde ai fost?

— Te așteptăm de câteva ore.

— Țsta de pe pantofi e nisip?

— Sperăm ca nu te-am întrerupt de la ceva.

Întrebările și glumele o bombardau cu o repeziciune de mitralieră.

— Țăă, își împinse ea degetele prin părul încâlcit, am fost cu Sean la un picnic, după ore, ca să sărbătorim... A, el o Sean Garrett, proprie... prietenul meu.

Arătă spre bărbatul înalt și blond, cu o expresie încordată pe chip, care stătea rezemat de *Mercedes* cu falsă nonșalanță. Vreo duzină de perechi de ochi se îndreptară spre el și răsunară strigăte de salut. Sean răspunse cu un „Bună” nu tocmai entuziast.

— Ei bine, petrecerea pe care-ați început-o voi doi pe plajă o să continue, spuse unul dintre tineri. Înainte, și în sus.

O apucă pe Blair de mână și, proptindu-i-o pe cealaltă drept în fund, o împinse spre etaj. Cu câteva săptămâni în urmă, Blair nici nu i-ar fi observat gestul acela dezinvolt. Acum, se înroși la față, sperând că Sean nu observa. La ușă, abia reuși să bâjbâie după cheie.

După ce intrară toți în șir, cu exclamații aprobatoare la adresa apartamentului, privi paste umăr, pentru a vedea ca Sean nu-i urmase.

— Sean, te rog, urcă și tu.

— N-aș vrea să vă deranjez.

De ce avea glasul atât de înghețat, când cu doar câteva momente în urmă găfâise efectiv, de dorință arzătoare?

— Nu ne deranjezi. Te rog.

— O.K.

Înainte de a fi putut să răspundă sau să-l aștepte, fu smucită înăuntru pe ușă de cineva care întreba unde ținea paharele. Sticle mari de vin, deja deschise și degustate, după cum indica veselie grupului, treceau din mână în mână alături de brânzeturi, cutii de crochete și conserve cu stridii afumate.

— Deci, cum e viață aici, la cucurigu? întrebă cineva, peste urletele stației stereo, pe care altcineva nu pierduse timpul s-o pună în funcțiune pe un post de rock acid.

— E ca lumea! strigă și Blair, zâmbind.

Unde era Sean? A, acolo, încruntându-se disprețuitor spre tipul cu tunsoare punk, maiou și pantaloni roșii, de prelată. *E un dansator extraordinar, serios*, ar fi vrut ea să-l informeze pe Sean.

— Predau niște cursuri, aici.

Aceste cuvinte stârniră un hohot general de râs necuviincios.

— Cui? Unor gospodine grăasane și fătucilor lor scumpe?

Comentariul provocă încă un val de hohote.

— Ei bine, da, la gospodine și la copii, răspunse Blair, oarecum în defensivă. Zău că-i foarte amuzant. Le place tuturor. Unele...

— O, Doamnei ți-pă una dintre fete, trântindu-și palmele peste obraji rujați exagerat. A devenit învățătoare în toată regula.

Toți se cocoșară de râs. Blair simțea zâmbetul pe care și-l lipise pe față începând să se fisureze.

— Orice-ai face, Blair, nu poate fi mai grozav decât cariera ta din oraș, să știi, declară înțelept unul dintre băieți. Îți intră în sânge, să știi. Eu, când n-am să mai pot dansa, am să mă sinucid, să știi.

Blair aruncă o privire spre Sean care stătea rezemat cu umărul de tocul ferestrei. Ochii lui feroci exprimau dorința catârnărul care făcuse acel sumbru comentariu să-și pună în aplicare cât mai curând intențiile.

— N-ar trebui să mai dureze mult, spuse ea, desprinzându-și ochii de la chipul împietrit al lui Sean. Doctorul a spus...

— Ce naiba mai știi și ăștia?

— Mda, ce, au dansat vreodată? Au zăcut vreodată șase luni împluțite în șir și pe urmă să-ncerce să-și revină în formă?

— Ca să nu mai vorbim că, între timp, de-o carieră ca a lui Blair se alege praful, interveni altcineva. Cât de lungă crezi că au memoria producătorii ăia? Șase luni? Las-o baltă. În șase luni, au să spună: „Care Blair?”

— Ei, stați o clipă, se ridică unul dintre tinerii mai puțin vorbăreți, venind s-o îmbrățișeze pe Blair. Sunt invidioși ca toți dracii, Blair. Asta-i tot, adăugă el, arătând spre ceilalți. Peste câteva luni, te vei întoarce, dansând mai bine ca oricând.

Blair se întinse și-l sărută pe obraz.

— Mulțumesc. Și eu sper.

— Știam eu.

Taifasul se întrerupse un moment, fiind clar că nimeni altul nu mai ținea să confirme. Blair, înghițindu-și un nod de neliniște, spuse cu veselie forțată:

— Ei, puneți-mă la curent cu noutățile.

În următoarea jumătate de oră, conversația fu mai puțin mohorâtă, pe când îi relatau întâmplările curente și-și aminteau de experiențe comune din trecut. Blair se întreba de ce nu se mai simțea ca o membră a societății lor. Acel grup, din care făcuse parte integrantă, părea acum incredibil de tânăr, imatur și superficial. Erau de un egocentrism fără cusur, paranoizi și plictisitori. Nu vorbeau decât despre un singur lucru – dansul.

Sean nu era luat în seamă și se străduia să rămână astfel. De câteva ori, trebui să facă eforturi conștiente pentru a-și relaxa maxilarele, de teamă că aveau să-i crape dinții de extrema presiune internă la care-i supunea. Aproape tot timpul strângea pumnii lângă trup. Îi venea să măture camera dintr-o singură mișcare; și să șteargă, în același timp, expresia înfricoșată, hăituită și îndurerată de pe fața lui Blair.

Când, în sfârșit, cineva îi aminti altcuiva că

trebuia să pornească înapoi spre oraș, petrecerea începu să se spargă. Cățiva o îmbrățișară pe Blair, îi urară vindecare rapidă și-i cerură să-i caute, pentru prânz sau pentru cină, dacă trecea prin oraș. Alții, mai puțin scrupuloși, coborâră în fugă scara, luându-se la întrecere pentru a prinde cele mai bune locuri în mașini. Ieșiră de pe alee, urlând din claxoane și aruncând propuneri dezmațate ca Blair și Sean să-și reia petrecerea de unde o întrerupseseră.

Când se întoarse de la ușă, Blair văzu că, la un moment dat, neobservat, plecase și Sean, lăsând-o singură. Se potrivea. În viața ei nu se simțise mai singură. Câteva minute, umblă prin apartament, fără țintă, fără niciun gând conștient, fără scop. Fără rost. La fel cum era și viața ei.

Nu avea pe nimeni. Nu avea nimic. Acea pseudoviață, pe care și-o făurise în Tideland, exact asta era – o imitație. Nu făcea parte din viața de-acolo. Niciodată n-ar fi putut. Nu avea decât un singur lucru. Doar un singur lucru din viața ei rămăsese constant,

Dintr-o dată, plină de hotărâre, își smulse poșeta și ieși din apartament, coborând scara în fugă. Mașina fusese adusă înapoi, așa cum îi promisese Pam lui Sean. Blair ambală motorul și pomi cu viteză spre studiou. Nici nu stătu să-și spună că putea fi imprudent să intre singură în clădirea pustie, la ora aceea din noapte.

Ajunse poticnită la ușă și o descuie. Cu ușurință familiară, merse la birou și băgă în priză pick-up-ul de pe masă. Îmbracă o pereche de strece, pe care-i ținea la îndemână într-un sertar, și-și legă peste glezne panglicile unei perechi de pantofi cu poante. Scoțându-și fusta, se duse la *barre* și făcu o încălzire preliminară. Numai lumina din birou se întindea în evantai peste întinderea podelei goale.

Trupul ei era scaldat într-o peliculă de transpirație. Alese un disc și îl puse pe platan. Luându-și poziția în fața peretelui cu oglinzi, începu să se miște în acordurile bântuitoare ale muzicii. La început ritmul fu lent și măsurat, apoi se acceleră treptat până când Blair ajunse să se învâртеască prin sală cu un frenetic abandon de sine.

— Și ce naiba faci aici? bubui în întuneric un glas.

Blair nu se opri și nici mișcările îndelung exersate nu-i șovăiră. Fără un cuvânt de scuză sau explicații, răspunse la întrebarea furioasă a lui Sean:

— Ceea ce m-am născut să fac.

Capitolul 7

Sean, alarmat s-o vadă dansând cu atâta entuziasm, se repezi la pick-up și-i ridică brațul, făcând muzica să înceteze brusc. Tăcerea ce se lăsă era aproape la fel de asurzitoare.

Blair, ieșind dintr-o serie de piruete, încetini ca balerina de pe o cutie cu muzică, treptat, treptat, până se opri complet. Câteva momente, stătu nemișcată, cu umerii căzuți, capul în piept, pradă unei deznădejdi cumplite. Când înălță capul, Sean văzu lacrimile ce-i șiroiau pe față, ca două pârlăiașe gemene de argint, în arcul de lumină care ieșea din birou.

— Nu mă opri, îl imploră ea, cu ultimele vestigii de mândrie risipite. Trebuie să dansez. Acum. În clipa asta. Te rog.

— O să-ți facă rău.

Blair își împreună brațele peste abdomen, apăsând cu putere.

— Acum mi-e rău, se plânse ea.

Sean o privea, cu sentimente amestecate. I se părea că niciodată nu arătase mai frumoasă. Părul îi învăluia capul și umerii ca un voal de satin. Ochii, din care curgeau lacrimi, semănau cu ai unui copil deziluzionat, iscându-i un val de milă. Încerca atât de disperată să înlăture un fapt incontestabil.

O clipă, îl umplu un val de furie, pentru că lăsase o tagmă de idioți să-i strice fericirea pe care și-o construia cu atâta grijă; și-i veni s-o zgâlțâie până-și dădea seama că opinia acelora nu conta. În clipa următoare, fu plin de atâta iubire și nevoie de a o ocroti, încât începu să tremure ca un paralytic. Puterea lui nu însemna nimic, dacă nu putea fi puternic pentru ea. Se simțea înfiorător de slab.

— Ce vrei să fac? Întrebă el, într-o șoaptă răgușită.

— Pune acul la începutul celei de-a treia melodii și ajută-mă...

— Să te ajut...

— Dansează cu mine.

În oricare alt moment, ar fi hohotit de râs. Căci, oricum arăta, numai a dansator nu putea să semene. Tăietor de lemne, docher, țăran, fotbalist, luptător, dar nu dansator. Sunetul jalnic al vocii ei însă îi risipi orice intenție de râs din gând. Nu simțea decât o cutremurătoare tristețe față de faptul că numai așa ceva nu putea face pentru ea.

— Blair, nu pot N-aș ști nici primii...

— Te învăț eu. Serios, nu trebuie decât să mă ții și să mă ridici.

Sean își șterse de șort mâinile, dintr-o dată umezite.

— S-ar putea să te scap.

— Nu, clătină ea din cap. N-ai să mă scapi. Știu că nu. Te rog.

Chemarea ei, atât de profund rostită, tăia orice refuz.

— Bine, își auzi el propriul glas răspunzând.

Se întoarse să potrivească brațul pick-up-ului la sfârșitul melodiei a doua, pentru a avea timp să meargă până la Blair.

Stătea în poziția a cincea, când Sean ajunse.

— Treci în spatele meu. În primele câteva minute, eu conduc dansul. Întoarce-te numai în direcția mea. Te anunț când va trebui să mă ridici.

Acordurile penetrante ale lui Rahmaninov umplură sala, iar Blair se îndepărtă, învărtindu-se. Luneca în jurul lui, cu personalitatea transformată într-a personajului portretizat. Întruchipa o femeie îndrăgostită – senzuală, provocatoare, dansând: pentru iubitul ei. Fiecare mișcare era splendid cronometrată și executată.

— De data asta, când mă apropii, cuprinde-mi talia cu brațul și lasă-mă să mă aplec până jos.

Sean își ținu respirația, de teamă să nu facă vreo greșală, dar fu uimit când mâna lui uriașă o prinse de mijloc și se aplecă odată cu ea până când, cu picioarele drepte, capul lui Blair aproape atinse podeaua. Instinctiv, păru a ști când s-o ajute să se ridice. Blair se îndepărtă din nou de el, în dans.

— Când revin, pune-ți mâinile pe bazinul meu și ridică-mă deasupra capului, îl instrui ea, în timp ce se îndepărta rotindu-se.

Sean fu aproape luat pe nepregătite, când Blair veni spre el în fugă și aproape zbură peste capul lui, prinsă de planul neted al pelvisului și ridicată.

— Acum, mergi încet în cerc, spuse ea, cu

vocea veselă.

Sean înălță capul, pentru a-i vedea spatele arcuit, brațele desfăcute larg, ca silueta unei păsări în zbor. Nici nu era mai grea decât o pasăre.

— Coboară-mă ușurel, își propti Blair mâinile pe umerii lui.

Fu șocat, când genunchii ei i se rezemară pe piept și lunecă senzual de-a lungul trupului său, până atinse podeaua cu poantele pantofilor.

Îl conduse până la sfârșitul dansului. În timp ce muzica se înălța în crescendo, se răsuci spre el.

— Lasă-te într-un genunchi, spuse, pe o gâfâială.

Muzica se termină, cu note triluitoare, pe când Blair executa o curajoasă arcuire înapoi peste umărul lui, ținându-i pe coapsă poantele. Finale.

Mult timp, după ce muzica încetase, rămaseră în aceeași poziție. Apoi, Blair se mișcă și, ca prin miracol, se ridică de pe umărul lui Sean. Mâna lui i se rezemă de abdomen, pentru a o sprijini mai bine. Ea se opri în picioare, cu spatele spre el. Îngenuncheat pe podea, Sean o întoarse încet cu fața.

Avea obraji uzi de lacrimi, dar nu mai erau de durere, ci de fericire.

— Îți mulțumesc. A fost... minunat.

— Tu ești minunată.

Mâinile lui îi parcurseră trupul, ca să se asigure că era din carne și oase, nu vreo făptură de basm, trimisă din cer ca să-l farmece. Cu palmele întinse la baza coloanei vertebrale, o apropie și-și rezemă capul de pântecul ei.

Era o îngreunare binevenită, iar Blair îl strânse și mai tare, răsfirându-și degetele prin părul lui blond. Sean întoarse ușor capul, până când Blair îi simți umezeala respirației infiltrându-se prin dres, pe piele.

Atunci, buzele începură să i se plimbe peste ea, presărând la întâmplare sărutări peste abdomen și, apoi mai în jos, spre coapse.

— Sean! ți-pă ea slab, fără a reuși să emită niciun sunet

Se prăbuși peste el. Sean o cuprinse în poală, o aplecă peste coapsă și prinse s-o sărute cu o sete sălbatică. Limba lui îi prăda gura ce i se lăsa – cu prea multă bunăvoie victimă. Mâinile i se mișcau prin păr, peste pielea capului, în jos pe gât, apucându-i umerii și brațele. Singurul lucru care-l împiedica s-o atacă fără milă era faptul că Blair se lăsa complet în voia sa și era într-un fel de flămândă după el. Cu brațele înfășurate pe după gâtul lui, o coborî spre nepriceputa fervoare a gurii sale.

Când se ridică să respire, Sean scrâșni:

— Să mergem de-aici.

În câteva minute, se îndepărtau de studioul cu mașina lui, abandonând pentru a doua oară microbuzul împrumutat de la familia Delgado. Nu aveau nicio posibilitate să meargă în apartamentul lui Blair. „Petrecerea” care avusese loc acolo era prea recentă și Sean nu voia ca rănilor să se redeschidă.

O duse în casa lui, prin ușa cu plasă, care lui Blair îi plăcea atât de mult, și prin camerele de la parter, până la scara largă, arcuită. Ea își rezemă capul de pieptul lui, cu încredere deplină. Când o depuse în dormitorul mare, îl privi sfioasă.

— Trebuie să fac duș.

Sean zâmbi dulce.

— Și eu. Pe-aici.

Îi indică o ușă în partea opusă a camerei, iar Blair porni într-acolo. Încă încălțată cu pantofii cu poante ce păreau greoi pe picioare, când nu baleta. Sean, urmând-o îndeaproape, nu aprinse plafoniera

puternică, ci numai o lampă slabă, care răspândi în încăperea o aură portocalie, caldă.

Deschise ușa de sticlă a dușului și răsuci robinetele. În timp ce boxa se umplea cu aburi, se dezbrăcarea încet, fără a-și desprinde un moment ochii unul de celălalt. Șortul și bluza lui fură lepădate cu ușurință, precum și pantofii. Avu privilegiul de a o privi pe Blair în timp ce-și scotea maioul de balet și colanții, peste șoldurile suple și picioarele frumoase. Le aruncă neglijentă peste pantofii cu poante.

Îndrăzneț, cu timiditatea dinainte dispărută, îi studie splendoarea trupului. Sean îi făcu pe plac, fără să se miște, în timp ce ochii ei îl petreceau pe toată lungimea, revenind apoi să-i cerceteze flagrantă masculinitate. Degete feciorelnice învinseră spațiul ce-i despărțea. Șovăind preț de-un încărcat moment, îl atinse.

Dacă i-ar fi privit chipul, în loc de ceea ce mângâia cu atâta sfială, poate că s-ar fi speriat de scântele luminoase ce-i scăpărară în ochi, prelungindu-se spre infinit ca niște raze laser. Maxilarele tari ca otelul reacționară încordându-se, iar pumnii strânși, cu degetele albite, poate ar fi intimidat-o. În schimb, Blair nu simți decât freamătul imediat al excitației și-și retrase repede mâna. Ochii i se repeziră spre ai lui.

— Nu-ți fac niciun rău, Blair, promise el, cu aprigă sinceritate.

Blair zâmbi tremurător.

— Știu.

Aplecându-se, Sean îi mângâie buzele cu ale lui.

Păși sub duș și o trase după el. Lăsă ca stropii fini să-i ude pe amândoi complet, înainte de a-și săpuni mâinile și a începe s-o frece vioi pe spate. I le trecu peste posterior. Îndrăgostit de senzația mătăsoasă a

pielii ei pe palmele lui înăsprite de lucru. Blair gemu de voluptate, când Sean își coborî mâinile peste partea dinapoi a coapselor și a genunchilor ei.

O întoarse cu fața și-i dădu săpunul. Blair nu rămase datoare, frecându-i spatele, ridicându-se pe vârfuri pentru a-l spăla peste umerii lați. Privi cum i se prelingea apa peste adâncitura taliei, prin curbura de la baza spatelui, peste mușchii duri ai feselor. Nu-și prea putu aduna curajul de a-l atinge din nou.

Când ajunseră iarăși față în față, Sean îi spălă sânii, strângându-i delicat între degetele săpunite. Îi depuse spumă pe sfârcuri, râzând încântat când aceasta se revărsă în cascade peste vârfurile trandafirii. Mâinile îi coborâră pe coastele ei, pe abdomen, spre delta ce-o definea ca femeie. Cea mai mare parte a pufului negru fusese tunsă cu grijă.

Își arcui întrebător o sprânceană, iar Blair răspunse rușinată:

— Costumele...

Sean dădu din cap a înțelegere. Ea închise ochii, recunoscătoare că-i satisfăcuse atât de ușor curiozitatea. I se deschiseră însă brusc, când îi simți mâna cuprinzând-o în căușul palmei. Ochii lui erau orbitor de albaștri, chiar și în lumina aceea stranie.

— Ia-mă cu brațele pe după gât, Blair, spuse el.

Se conformă și-și îngropă fața în părul des de pe pieptul lui. Mâna sa o mângâie. Blair gemu, când prin ea se unduiră senzații după senzații, în ritmul mișcărilor ațâțătoare ale degetelor lui. Sorbi din apa caldă ce-i șiroia pe piept.

Apoi, Sean își retrase mâna și o lipi de el, de la piept până la genunchi, poziționându-se între coapsele ei.

— Sean, suflă Blair, arcuindu-se instinctiv spre el, când îi cunosc puterea dorinței. Sean.

El se desprinsese din îmbrățișare și opri apa. O ajută să iasă de la duș, la câteva clipe după ce-i rostise atât de rugător numele, și o înfășură într-un prosop pufos, absorbant, apoi o tamponă, uscând-o. Se șterse și el, în grabă.

Cuprinzând-o în brațe, o duse în camera luminată de lună și, ținând-o cu un braț, aruncă cu celălalt în lături cuvertura de pe pat. O depuse pe cearceafurile fine și răcoroase, înainte de a o urma cu propriu-i trup. Se întoarse pe o parte, cu fața spre ea.

— Încă mă mai tem să nu te strivesc, spuse, strângând-o la piept.

Buzele i se contopiră cu ale ei, unindu-le gurile și pecetluindu-le cu fierbințeală. Limba sa îi hărțuia partea interioară a buzelor.

— Fă-mi-o, îi ceru el, dornic.

Blair se supuse, fiind răsplătită cu un profund mârâit animalic, din pieptul lui. Lauda dă curaj. Când li se întâlniră din nou buzele, limba ei fu aceea care săgeta în gura lui, mișcare fugară, cochetă, care-l scoase din minți.

— Blair, Blair, Doamne, ești minunată!

Buzele lui îi găsiră urechea, binecuvântând-o cu arzătoare tandrețe. Dinții albi, puternici, începură să-i muncească lobul. După ce i-l răsfăță cu limba, mustața îl șterse.

— Te rog, Sean, întoarse Blair capul spre gura lui. Îi cunosc dorința încă înainte de a i-o fi spus. Sean îi linse buzele cu mișcări încete, în voie. Mustața era o mângâiere în sine, cum oscila peste gura ei lucioasă, culegând ceea ce-i depusese.

— E așa de bine, așa de bine!

Blair își apăsă sâni peste covorul sârmos al pieptului lui. Îi gâdila și-i întărâta sfârcurile, până jinduiră dureros după o atingere mai puternică.

Strângându-și un sân cu mâna, îl împinse spre pieptul lui. Găsindu-i sfârcul și frecându-l cu al ei.

De pe buzele lui surprinse scăpă un țipăt ascuțit și o strivi la piept. Gura îi porni într-o goană dezordonată peste pieptul ei, spre sâni. O bătea în sfârcuri cu limba precum aripile unui fluture. Apoi, unul fu cuprins între buze și supt. Blair avu senzația că-i absorbea însuși sufletul, dar i-l lăasă cu bucurie.

Acțiunea pulsândă a gurii sale reproducea palpațiile din partea de jos a trupului ei. Ca la un semnal, mâna lui Sean i se strecură între coapse. Degete blânde și cunoscătoare începură a mângâia, a pipăi, a căuta și a găsi cu atâta pricepere, încât Blair își auzi propria respirație trudită, ca și cum s-ar fi sufocat.

Mâna ei îi lunecă alene pe-o parte a trupului, spre a-i găsi șoldul gol. Pe neștiute, degetele îl apucară și îl traseră și mai aproape de acea parte a ei, care cerea să nu fie lăsată neîmplinită.

— lubește-mă, Sean.

— Te iubesc, șopti el, explorând tărâmul care ascundea toate secretele trupului ei. Te iubesc toată. Simte cum te iubesc.

Binecuvântata tortură continuă la nesfârșit, până când Blair fu cuprinsă într-o plasă fină și senzuală, din care nu mai exista scăpare. Trupul i se lăasă complet în voia lui. Când se agăță de el, cu suspine tăcute, când trupul începu să i se unduiască în nevoia de împlinire, Sean o răsuci pe spate.

Mutându-și repede greutatea, îngenunche să sărute ce iubise, iar Blair îi rosti numele pe ton plângăreț, agățându-l de păr cu mâini înnebunită și trăgându-l în sus, s-o acopere.

Sean își impuse să fie delicat, știind că Blair nu mai fusese cu nimeni, de când apăruse în viața lui. Se introduse în trupul ei cu o apăsare nesigură. Când îl

acceptă într-atâta, apăsă mai mult. Îi privea fața și văzu dinți încleștându-i-se peste buza de jos, pentru a-și da seama, în același moment, că întâlnise o membrană care-i opunea rezistență.

— Blair!

Îi rostise numele într-o exclamație uluită, îngrozită.

— Nu e cu putință!

Ochii ei se deschiseră.

— Nu te opri.

— Dar...

— Te rog, Sean, dacă mă iubești cât de cât.

Îi cercetă fața, încă neîncrezător, dar nesfârșit de tandru și plin de emoție.

— Dumnezeuule, da, te iubesc. Nu știai că despre asta e vorba.

— Atunci, te rog.

Măinile ei stăruiră, apăsându-l înapoia coapselor.

Cel mai greu lucru pe care-l avusese vreodată de făcut în viața lui fusese acela de a-și înfrâna propriile pasiuni pustiitoare, dar o iubea prea mult ca s-o sperie sau s-o rănească. Cu meticuloasă grijă și nețărmurită sensibilitate, încet, chinuitor, se cufundă în hruba aceea castă. Anii de condiționare corporală îi ușurară sarcina mai mult decât se temuse că va fi și totuși rămase nemișcat până când îi simți mușchii că se relaxau, iar tensiunea se risipea.

Ridicând capul de pe pernă, unde zăcea lângă al ei, o sărută încetșor pe gură. Pleoapele lui Blair se deschiseră, tremurătoare.

— Te doare?

Ea clătină din cap.

— Nu.

Mai mult formase cuvântul cu buzele, decât să-l

fi rostit. Gândul îmbătător a ceea ce se întâmpla între ei, uimirea și minunarea faptei, o lăsau prea slăbită ca să vorbească.

— Ești sigură?

Încuviință.

— De ce nu mi-ai spus, Blair?

— Chiar vrei să vorbim acum despre asta? întrebă ea, cu vocea întretăiată.

Sean își simți abdomenul scuturându-se într-un râs tăcut.

— Prefer s-o aduc la o încheiere reciproc avantajoasă.

Se aplecă să-i depună un sărut apăsător la baza gâtului. Limba lui se afundă în triunghiul delicat din susul pieptului.

Blair își arcui spatele.

— Crezi că poți? oftă ea, în timp ce o ciugulea cu buzele de sfârcuri.

— *Putem*. Împreună.

*

— Nu credeam că se poate întâmpla de prima oară, spuse Blair, abia mișcându-și buzele pe pielea caldă a umărului lui Sean.

— Foarte rar, sunt convins.

Arătătorul său îi urmărea fragilitatea claviculei.

— Și numai dacă bărbatul are atâta noroc să inițieze o dinamită sexuală ca tine.

Ea îi aplică o palmă răsunătoare la fund. Sean îi mușcă jucăuș urechea și-i gâdilă pielea sensibilă din spatele acesteia, cu mustața.

— Ah, Sean Garrett, într-o singură seară, ai i făcut din mine o ființă omenească depravată. Sărută-mă, îl imploră ea, prinzându-i capul între mâinile sale

mici și trăgându-l spre gură.

Încă îi mai mozolea buzele, când Sean se retrase, întrebând cu glas răgușit:

— Blair, cine-a fost Cole?

Capul ei căzu la loc pe pernă, privindu-l cu ochi mari. După ce-și regăsiseră puterile, Sean se dusesse la baie să-i aducă un prosop umed, ca să se simtă mai comod. Aprinsese veioza care acum, le scălda într-o lumină blândă trupurile inflamate. La întrebarea lui, fața lui Blair păli vizibil. Îi putu distinge oglinzirile perfecte ale lămpii în amândoi ochii verzi, dilatați.

— Ți-am spus că a fost un bărbat cu care am trăit o vreme.

— Iartă-mă că-ți atrag atenția, dar n-ați trăit împreună în sensul obișnuit al cuvântului.

Ochii i se închiseră, în dureroasă amintire.

— Nu. N-am făcut-o.

Cuprins deodată de remușcări că răpise acea animație strălucitoare, pe care dragostea cu el i-o adusese pe față, Sean continuă:

— Dacă e dureros, nu-mi spune.

— Ba nu, răspunse ea, apucându-i strâns mâna. Vreau să știi.

Îi lăasă timp să-și adune gândurile. Degetele lui îi masară ușurel fruntea, în timp ce-i privea frumoasa față.

— Cole a sosit la New York când eu mă aflam acolo de câțiva ani. Eram mai vârstnică decât el. Tocmai terminase anul doi la colegiu. Venirea la New York fusese de fapt o atitudine rebelă împotriva tatălui său, care era antrenor sportiv la liceul din orașul lor natal. Antrenorul Slater nu-și putea imagina ceva mai rău decât a avea un fiu balerin, deși Cole era la fel de athletic și, cu siguranță, mai abil decât majoritatea fotbaliștilor, din echipa tatălui său.

Oftă, luând mâna lui Sean și punându-și-o pe abdomen, după care îi netezi absentă firele de păr blond ce-i creșteau pe dosul degetelor.

— Cole suferise acasă maximum suportabil de presiuni, așa că a venit la New York și aproape c-a murit de foame, până a găsit un post de ospătar ca să-și plătească orele de dans. L-am plăcut, mi-a părut rău pentru el și l-am chemat să stea cu mine până-și făcea un rost.

Ne-am atașat tot mai mult unul de altul. Cu afecțiune. Toată lumea a început să ne considere „un cuplu”. Era fascinat să telefoneze acasă și să-i spună tatălui său că locuia cu o femeie, și îndeosebi una mai mare ca el. Înțelege, singurul lucru pe care Cole dorea să i-l dovedească tatălui său era acela că, în pofida faptului de a fi devenit dansator, era și bărbat.

— Și? o încuraja Sean, când Blair tăcu.

— Și, în tot anul și jumătate cât am trăit împreună, n-a reușit niciodată s-o dovedească.

Păru să se facă mai mică. Iar Sean o trase spre el, îmbrățișând-o strâns, ca pentru a o împiedica să se micșoreze până la dispariție. Acum știa de ce fusese atât de neșcolită în îmbrățișările amoroase. Îi găsise naivitatea fermecătoare și unică, dar nedumeritoare, la o femeie de vârsta ei. O crezuse afectată, iar acum știa că era autentică.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, depunându-și buzele pe fruntea ei.

— Într-o zi, Cole a ajuns la concluzia că nu mai putea trăi cu un asemenea conflict în viața lui și s-a aruncat în fața metroului.

— La dracu', oftă Sean, închizând strâns ochii, cu aceeași presiune care o ținea lipită la pieptul lui; știa ce durere zdrobitoare îi va fi provocat acea tragedie și, de-ar fi putut, ar fi preluat-o el. L-ai iubit? o

Întrebă, intuitiv, după o lungă tăcere.

— Da, deși acum știu că n-a fost o iubire de gen romantic. Cred că mi-a fost milă de el și am regretat neînțelegerile cu părinții lui. În oarecare măsură, am suferit și eu același soi de neînțelegeri toată viața, deci le puteam înțelege. Avea nevoie de mine ca să crească mai mult în proprii lui ochi. Iar eu, aveam nevoie de el ca să-mi spună cât de bună eram. Nu e o bază prea solidă pentru niciun fel de relație. Niciodată n-am mai avut șansa să iubesc pe altcineva. Dansul a fost singura dragoste din viața mea.

Inima lui Sean făcu o tumbă.

— A fost?

Blair îl privi, mângâindu-i mustața cu vârful degetului.

— Nu mă grăbi să-mi iau vreun angajament, încă. Știu numai că, până acum o oră, credeam că găsesc sentimentul suprem numai dansând cât de perfect sunt capabilă. Acum, știu că există și alte nivele de emoție, pe care nu le-am bănuțit niciodată.

— Mă bucur că te-am putut îndrepta spre ele, declară el cu o solemnitate pe care o contrazicea licărul din ochi.

Înclinând capul într-o parte, Blair îl privi bănuitoare.

— Nu mi-ai spus niciodată cum ai ajuns atât de talentat în arta amorului. Pe lângă anii de practică, a mai fost în trecutul tău și cineva care te-a dăscălit.

Zâmbetul lui rămase pe buze, dar ochii i se înnourară un moment.

— Într-o vreme, am crezut că ar fi putut să existe o doamnă Sean Garrett, dar nu s-a legat.

— Aha...

Această veste o zdrobea, și-și dori să nu fi abordat subiectul. Poate că era mai bine să nu știe.

Risca să nu se ridice niciodată la înălțimea acelei identități necunoscute.

Sean li șterse cutele de pe frunte.

— Blair, nu ai de găsit nimic tragic în declarația asta. Eu am luat hotărârea. Nu țin lumânarea după nimeni. Rareori mă mai gândesc la ea, iar atunci, cu totală indiferență. Și, într-o bună zi, poate am să-ți spun toată povestea aia lungă și plicticoasă, dar nu acum. Nu când zaci lângă mine, goală și superbă.

— Și tu ești superb, îi admiră Blair din nou trupul prelung și solid, de la umeri până la picioarele bine formate. Și nu dansezi deloc rău.

Răutăcioasă, îl ciupi de părul de pe piept.

Sean gemu, acoperindu-și fața cu ambele mâini.

— Aș fi murit, dacă se aventura cineva înăuntru și mă vedea. Sunt sigur că arătam ca un prostănac stângaci, jucându-se cu Zâna-Zânelor.

— N-a fost așa, se indignă Blair, ridicându-se în capul oaselor. Tot timpul te-ai mișcat grațios Și...

Își feri ochii.

— Ce anume, Blair? Întrebă el, trăgând-o din nou alături.

— Ai fost prezent când aveam nevoie de tine. Îți mulțumesc.

Ochii îi străluceau iarăși în lacrimi abia stăpânite.

Sean i-i șterse.

— Nu-mi mulțumi, șopti el grăbit. Și tu ești exact cea de care aveam nevoie.

*

A doua zi dimineață, când se trezi în patul cel larg, Blair era singură. Ridicându-se în șezut și întinzându-se alene, privi prin dormitorul pe care, în

seara trecută, nici nu-l observase. Îi plăcu ceea ce vedea. Andrew Delgado îi spusese că patul lui Sean era mare, și avea proporții absolut regale, fiind acoperit cu o cuvertură cadrilată. Odaia era decorată în tonuri ruginii și bleumarin contrastând fermecător cu pereții crem din restul casei. Obloanele mari cu șipci acopereau ferestrele, lăsând să intre printre jaluzelele închise doar o geană din lumina strălucitoare a soarelui. Era o cameră masculină, dar departe de fi austeră.

Parchetul îi răcori tălpile, când coborî tiptil din pat să deschidă ușa. Ascultând orice sunet, se furișă pe culoar, privind pe furiș peste balustrada galeriei. Tresări surprinsă, când auzi ușa din spate trântindu-se. În timp ce stătea pe palier, Sean intră în living pe ușa bucătăriei și o văzu.

Amândoi fură surprinși. Ea, fiindcă Sean arăta atât de minunat, numai într-o pereche de blugi decolorați și roși, încheiați cu vreo palmă sub vârtejul de păr al ombilicului. El, fiindcă niciodată nu mai intrase în propria-i casă pentru a vedea o femeie frumoasă și goală în capătul scării, cu părul în seducătoare neorânduială, cu gura bosumflată de prea multe sărutări și sâni trandafirii, calzi, plini, după somn. Soarele ce strălucea prin fereastra cu vitraliu îi transforma pielea goală într-un curcubeu însuflețit.

Blair coborî două trepte, dar intensitatea ochilor lui, arzându-i pe ai ei, îi reteză orice altă mișcare. Cu pasul unui animal de pradă, Sean porni spre scară, lăsând să cadă pe podea articolele de îmbrăcăminte pe care le adusese.

Urcă treaptă cu treaptă, fără a atinge nicio clipă balustrada, fără a privi un moment măcar unde punea piciorul. Parcă ar fi fost un somnambul, apărat contra accidentelor de silueta miraculoasă care-l atrăgea ca

un magnet.

Când ajunse cu câteva trepte mai jos de ea, se opri. Pieptul i se ridica și se lăsa într-o respirație ușoară. Coborî ochii din absorbirea alor ei, pentru a-i privi gura. Părea cam maltratată, iar Sean se dojeni în sinea lui pentru ardoarea sărutărilor. Privirea sa îi petrecu panta blândă a umerilor – în poziția adânc fixată ce devenise un aspect esențial al artei ei – și sâni umflați gingași, cu delicatele lor coroane trandafirii.

Cu ochii la nivelul lor, îi adoră din priviri, iubindu-i atât de intens, încât reacționară și se întăriră. O infimă undă de surâs îi săltă colțul mustății, înainte de a întinde mâna să-l dezmiere drăgăstos pe unul, apoi pe celălalt. Se aplecă s-o mângâie cu nasul și mustața, după care îi sărută sâni pe rând. Umplându-și mâna cu unul din ei, își aduse peste el gura. Cu nespusă dragoste, limba începu să încercuiască, să mângâie și să frece până o simți pe Blair clătinându-se nesigură pe picioare și o cuprinse cu brațele.

Încă rămas cu o treaptă mai jos, mâinile lui îi frământară șoldurile, în vreme ce gura îi săruta abdomenul ca într-o hartă erotică. Blair cunoscuse dulcea atingere a limbii lui, caldă și umedă, pe pielea sa răcoroasă. Sean coborî cu o treaptă. Mâinile îi lunecară până înapoia coapselor ei, flexându-și degetele împrejur.

Gura lui, mai grăbită de-acum, îi potopi cu sărutări partea de sus a coapselor, genunchii, gambele. Îngenunche și-i sărută picioarele, degetele cu bățături. Când urcă înapoi, Blair îl apucă de păr cu putere, în timp ce el o săruta pe dinăuntru coapselor. Apoi, gura porni într-o căutare prea intimă pentru a fi imaginată, transformându-i însă tot trupul într-un maleabil vas plin cu miere caldă, curgândă.

Când se simți slăbită până în pragul leșinului, urcă împletită cele două trepte până pe palier și se așază. Sean urcă atât cât era necesar ca s-o ajungă. Respirațiile lor întretăiate reverberau prin nemișcarea casei.

Oprindu-se în fața ei, așteptă. Ochii lui Blair îi măsurară impresionanta statură, întâlnindu-i pe ai lui, arzători. Aceștia îi pârjoliră buzele, făcând-o să și le umezească. Involuntara faptă făcu inima lui Sean să se zbată vizibil în piept. Era singura sa mișcare. Rămase neclintit. Sperând. Așteptând.

Degetele ei tremurătoare băjbăiră la catarama blugilor și traseră fermoarul. Strecurându-și mâinile înăuntru, și le plimbă peste șoldurile sale tari, coborând blugii. Mâinile lui Sean se ridicară să-i mângâie lobii urechilor și să-i dezmierde obraji. Aplecându-se înainte, Blair îi sărută ombilicul, ațâțându-l cu limba ei agilă. Vârfurile degetelor i se răsfirară peste cuibul roșcat din îmbinarea coapselor, trezind la mândră viață ceea ce-și avea rădăcina acolo. Îl sărută. Sean tremura.

Treptat, se înclină, nepăsători la tăria podelei de sub ei. Fără preliminarii inutile, trupul lui și al ei deveniră unul. Atât de profundă le era nevoia, încât furtuna prăpădi și se stinse în câteva fugare momente de frenezie. Când respirația reveni la starea de reacție automată, în locul exercițiului istovitor, Sean înălță capul, zâmbi tandru și spuse cu drag:

— Bună dimineața.

Dacă Blair ar fi putut retrăi vreo zi din viața ei, fi ales-o pe cea a premierei de pe Broadway, Lauren Bacall⁶ în *Woman of the Year*, precum sâmbăta și duminica petrecute cu Sean, după prima lor noapte împreună.

În urma episodului de pe palierul scării, care-i lăsase pe amândoi amețiți, se îmbrăcase cu șortul și tricoul aduse de Sean din apartamentul ei.

— Am curățat și mizeria de-acolo. Șleampeți prieteni mai ai.

Convingându-l să nu pună pe el mai mult decât avea, îl trase în bucătărie, unde, peste cincisprezece minute, dispuneau de o omletă din șase ouă. Sean duse tava cu omleta, pâinea prăjită, cafeaua și sucul de portocale pe veranda închisă și atacară mâncarea, dându-și seama cât le era de foame.

Ghemuită cu încântare într-un colt al banchetei, Blair sorbea dintr-o ceașcă de cafea cu frișcă, privindu-l pe Sean suspicioasă când acesta spuse nepăsător:

— Desigur, va trebui să-mi meriți osteneala. Am să te pun muncă, pentru dejunul ăsta de lux.

— Și ce să fac? Întrebă ea prudentă.

Sean râse de sprâncenele ei încruntate.

— Nimic ilegal. Ba chiar, la o adică, s-ar putea să-ți placă.

Ochii ei se luminară ca două flăcări verzi.

— A, dacă-i genul ăsta de muncă...

— Hooo! Cred c-am dat viață unui monstru! strigă el spre tavan. Nu, mă vei ajuta să zugrăvesc o cameră într-una dintre casele mele.

Blair își încreți nasul.

— Muncă silnică, presupun.

— Absolut, dar cu privilegii la așternut.

6 - Celebră actriță americană, văduva marelui Humphrey Bogart (n.tr.)

— Zugrăveală, hai? Mă întrebam eu de ce mi-ai ales cei mai jechoși pantaloni scurți și un vechi tricou pentru ziua de azi. Sutien nu capăt?

— Nnț. Da' nu te plânge. Te las să-ți pui chiloți.

— Cea mai sumară și mai decoltată pereche pe care ai găsit-o.

— N-am aspirat niciodată la sfințenie, replică el, cu un licăr drăcesc în ochi.

Făcură expeditiv curățenie în bucătărie și, în timp ce Sean încărcă uneltele necesare în mașină, Blair, democratic, făcu patul. Încă nu-și învinsese aversiunea inițială față de camionetă.

— Pe-asta n-o cureți niciodată? întrebă ea, trântind portiera rebelă și aproape smulgându-și brațul din umăr.

— I-ar șterge caracterul, răspunse netulburat Sean.

Casa, pe care o remodela în prezent, era o construcție frumoasă, elegantă, veche de peste un secol, pe o moșie cu ieșire la plajă. Munca de structură se terminase, dar Sean definitiva retușurile, înainte ca locatarii să aducă decoratorul.

— Le-am spus că le zugrăvesc eu camera asta, datorită plafoanelor înalte. Are deja două straturi. Azi o finisez doar.

Aduse înăuntru găleți cu vopsea, un rulou, la capătul unei prăjini lungi, și pensule înguste pentru Blair. Se apucară de treabă, după ce Sean o purtase printr-un tur al casei. Orele trecură repede.

Spre prânz, Sean veni în spatele taburetului unde stătea cocoțată Blair. Lucra cu o șurubelniță, montând la loc placa de alamă din jurul unui comutator. Concentrată asupra muncii, nu-l observă până nu-i simți mâinile frământându-i fundul într-o mângâiere cutezătoare.

— Ai cel mai drăgălaș poponeț, comentă el, ciupind-o ușor prin materialul subțire al șortului vechi. Ți-a mai spus cineva?

— O mulțime.

— Așa? Cine? Îi omor, mârâi el, strecurându-și mâinile pe sub tricou, ca să-i cuprindă sânii.

— N-am să reușesc să pun dreaptă chestia asta la loc, dacă nu te potolești, îl preveni ea.

— Dracu' s-o ia, întoarce-te și sărută-mă, femeie.

Încercând să pară îndârjită, dar nereușind prea bine, se răsuci în brațele lui. Aveau ochii la același nivel.

— Ce drăguț, murmură Sean, cu buzele pe obrazul ei. În sfârșit te pot săruta, fără să-mi frâng spatele.

— Păi, dacă-i atâta bătaie de cap, mai bine ne lăsăm de sărutat.

Sean se retrase, zâmbindu-i într-un fel despre care Blair știe că se voia periculos.

— Ai fi uimită să vezi cât de inventiv pot să fiu. O încercui cu mâinile, apucând-o de fese, și o luă de pe taburet.

— Cuprinde-mă cu picioarele de mijloc. Așa, vezi ce bine merge? Sigur că, dacă vrei, poți să mă iei cu brațele pe după gât.

Când Blair se conformă, Sean mai spuse:

— Da' repede mai înveți.

— Prefăcutule! Nu tu ai fost cu ideea. În poziția asta stăteam și-n ziua când am fugit de șoareci.

— E, am adaptat-o după nevoi. Taci și sărută-mă!

Continuă să se sâcâie cu sărutări, până când dorința li se inflamă, făcându-i să-și piardă controlul. Gura lui i-o cuprinse pe-a ei, explorând-o agil cu limba.

Sondând repetat înăuntru, evoca alte amoruri și stârnea amintirile din noapte când se iubiseră.

O putea ține ușor, cu un braț petrecut pe sub solduri. Cealaltă mână o înconjură. Începând să-i mângâie sânul. I-l masă în cercuri tot mai strânse până când degetele tratară sfârcul erectat cu dragostea lor tandră.

— Hai să ne despuiem și s-o mai facem puțin.

— Mmmm, îi acoperi Blair chipul cu mici sărutări, asemeni unor stropi de apă căzând pe o plită încinsă. Îl strânse și mai tare cu coapsele, agățându-și gleznele una de alta la spatele lui. Îi simți patima crescând, palpând, și se frecă de ea.

— Blair, te rog, gemu el, îngropându-și fața în gâtul ei. Rămaseră astfel mult timp, agățați strâns unul de altul, lăsându-și dorul să descrească la un nivel, pe care-l puteau înfrunta până într-un moment și într-un loc mai convenabil.

Ridicând capul din adâncitura parfumată a gâtului ei, Sean întrebă cu blândețe:

— Te simți bine?

Blair îl privi cu ochi languroși, clătinând din cap. El râse ușurel.

— Nici eu, dar deocamdată trebuie s-o mai amânăm. Un ultim sărut?

O sărută tandru, abia despărțindu-i buzele, pentru a-i atinge vârful limbii cu a lui!

— Domnule... ăă, Garrett. Am sosit.

Capul lui Blair sări în sus, pentru a vedea doi muncitori stând în ușă, cu șepcile în mâini și cu niște zâmbete neghioabe pe chip, care-l priveau pe Sean cu interes acut. Se zbatu să se desprindă și să stea pe propriile-i picioare. Mai bine nu făcea efortul. Sean nu-i dădu drumul.

— Salut, Larry, Gil. Aș vrea să v-o prezint pe

domnișoara Simpson. Blair, Larry și Gil Morris, frați și doi dintre cei mai buni curățători ai mei.

Chiar se aștepta să răspundă normal la acea bizară prezentare, ca și cum s-ar fi aflat la un cocktail, nu într-o poziție cât se poate de compromițătoare?

— Ce...

Își drese vocea și mai încercă o dată:

— Ce mai faceți?

Apoi se încruntă spre chipul fudul al lui Sean.

— Bună.

— Ura, o salutară simultan cei doi.

— Blair și cu mine am terminat camera asta. Așa că vă aparține. Ieșeam să îmbucam ceva. Să vă aducem și vouă?

Blair se foi în brațele lui, încercând să coboare. Sean o ținu strâns.

— Ăă, nu. Nu, domnule. Am mâncat chiar înainte de a veni, răspuse unul din ei. Larry, bănuie Blair.

— Atunci, ne întoarcem mai încolo, să vă ajutăm. Pa.

— V-așteptăm, domnule Garrett. Domnișoară Simpson.

Sean o cără, așa cum erau, pe lângă cei doi care-i priveau cu gurile căscate, până la mașină.

— Te omor, murmură Blair printre buzele țepene.

— Ba deloc, răspuse el cu nepăsare. Ai să mă săruți din nou, de cum ajungem la camionetă, și printre înghițituri în tot timpul mesei, și pe urma iarăși.

Avea dreptate. Exact asta a făcut.

*

— E absolut decadent, spuse Blair, aruncând

încă o mână de apă, din mare, peste piciorul lui Sean.

— Mda, însă și un mod strașnic de a spăla vopseaua.

— Dar n-ai niciun pic de vopsea aici unde te speli.

— Vezi? Merge.

Râzând, Blair se întinse să-l sărute.

Până seara, tot orașul știa că Sean Garrett își adusese o femeie într-una dintre case, ca să-l „ajute”, lucru care nu se mai întâmplase niciodată. Într-adevăr, întotdeauna fusese un măr al discordiei, printre combinatoarele avide, faptul că Sean nu amesteca nici în ruptul capului munca cu distracția.

După întoarcerea de la prânzul frugal, îi ajutaseră la curățenie pe frații Morris care răspundeau de informarea unor orașeni ahtiați după bârfă. Sean inventase diverse munci pentru a rămâne ocupați până la apusul soarelui, când frații, în sfârșit, au plecat. Apoi, s-au repezit pe plaja privată. Zbenguielile lui, golpușcă prin valuri, nu mai erau un recital solo.

Acum, erau așezați în apa mică, cu valurile blânde scăldându-le trupurile. Blair stătea în fața lui, încolăcindu-i picioarele cu ale ei.

Sean se aplecă să-i guste pielea sânelui. Mușcă ușurel, apoi săltă capul și mimă un mestecat energic.

— Îi mai trebuie sare, spuse el, depunându-i o mână de apă peste sâni, numai pentru a vedea sfârcurile contractându-se.

— Idiotule, îl împinse Blair de umăr.

— Te iubesc. Blair!

Cuvintele fuseseră rostite cu e asemenea seriozitate, iar mâinile care-o strângeau de brațe erau atât de puternice, încât nici nu se îndoi că vorbea serios. Îl privi lung un moment, neașteptatul anunț luând-o prin surprindere, apoi coborî ochii spre un

punct din mijlocul pieptului său.

— Ai... spus-o și azi-noapte.

Vorbea cu voce atât de scăzută încât briza oceanului aproape că risipi cuvintele, înainte ca Sean să le fi putut auzi.

Îl ridică bărbia cu degetul arătător.

— Da. Am spus-o. Dar eram în focurile pasiunii. Am vrut să ți-o spun și acum. Când nu facem dragoste, ca să știi că nu glumesc. N-am plănuit să mă îndrăgostesc la vârsta coaptă de treizeci și opt de ani. Dar sunt amorezat până peste cap. Te iubesc mult, Blair.

— Sean...

O făcu să tacă, punându-i degetul peste buze.

— Nu trebuie să spui nimic. Voiam doar să știi.

Luna care răsărea la orizont își arunca razele scânteietoare peste apă, indicându-i ca fasciculul unui reflector. Aura luminoasă strălucea pe părul blond al lui Sean, aurindu-i sprâncenele și făcându-i ochii să sclipească. Blair îi contură fața cu vârfurile degetelor, atingând sprâncenele stufoase, urmărind linia nasului și marginea puternică a maxilarelor, până la tăietura verticală din bărbie.

— Nu ți-e ușor să crezi că te iubesc, așa-i?

— De ce mă întrebi?

Emoția intensă îi pune un nod mare în gât.

— Îmi faci plăcerea unei mici analize de amator?

Blair dădu din cap.

— Nu te-ai înscris în tipar când creșteai. Fiindcă egalii tăi nu te acceptau, te-ai separat de ei, devenind și mai inabordabilă decât erai deja. Părinții nu ți-au înțeles obsesia artistică a dansului. Voiau să fii „normală”. Niciodată n-ai trecut peste respingerea simțită în tinerețe. Chiar și acum, când ai succes, încă

mai cauți încontinuu aprobarea celorlalți, acceptarea de către ei. De-asta te-au tulburat atât de mult prietenii tăi, aseară. Opiniile lor contează.

Ochii lui Blair se înrourară de lacrimi. Cum o putea înțelege atât de bine? Cum putea rosti cu glas tare lucrurile pe care ea nici măcar în sinea ei nu reușise să le recunoască? Cum de știuse exact ceea ce simțea față de sine însăși, față de viața ei?

Înainte de a cântări riscurile, își auzi propria voce spunând:

— N-am fost niciodată una „din mulțime”. *Eram* altfel. Părinții mei, în loc să-mi dea frâu liber ca să-mi urmez interesele, au considerat pasiunea mea pentru dans și teatru o perversitate. De ce nu puteam fi mai asemănătoare cu frații și surorile mele? Am plecat la New York cu o atitudine de le-arăt-eu-lor.

Își lăsă pe spate capul, sfidătoare, râzând fără haz.

— Și nici acum nu le-am câștigat aprobarea.

— Îmi pare rău. Știu că te doare. Opiniile părintești contează, dar ale altcuiva n-ar trebui, Blair. Nu vezi că umbli după aprobare pentru realizări când ceea ce vrei de fapt e să fii acceptată ca persoana care ești?

Îi ridică fața între palme.

— Ești o ființă umană de valoare, indiferent dacă vei dansa sau nu din nou. Talentul tău este un dar, iar dacă Dumnezeu a găsit de cuviință să te binecuvânteze cu el, atunci de ce-ar conta pentru tine ce gândesc alții despre el? Despre tine? Te iubesc, Blair, dar știu că ți-e frică de asta. Ai înălțat în jurul tău un zid, pe care mă tem că nu mă vei lăsa niciodată să-l dărâm. O vei face? Poți? Mă poți lăsa să te iubesc? Mă poți iubi la rândul tău?

Da. Era posibil, doar posibil, să se

îndrăgostească de el. Ideea unei vieți fără el era pustie și întunecată. Îi umpluse zilele cu lumină, cu răs, cu simplitate. Și totuși, se temea să-și ia vreun angajament. Dragostea întârziase prea mult până să vină. Gândul de a-i accepta iubirea o înspăimânta fiindcă Sean se putea decide, la un moment dat, s-o alunge, iar atunci ar fi fost din nou singură.

Dar spusese că o iubea. Îl putea iubi și ea? Avea să cugete la această idee, s-o ia și s-o examineze, când el nu se afla atât de aproape, atât de coplesitor, atât de... gol.

Îi puse pe buze un deget. Ochii ei penetrară adâncurile alor lui, într-o comunicare a spiritelor. Îi promise singurul lucru posibil:

— Dacă mă voi lăsa vreodată să iubesc pe cineva, tu vei fi acela.

*

— Ce Dumnezeu! exclamă Pam, după ce deschise ușa pentru a-și invita oaspeții la cina de duminică.

— Insistă să mă ducă în brațe ori de câte ori e posibil, îi explică Blair. Nu-l pot convinge că picioarele îmi sunt, practic, vindecate.

— Nu mai putem fi siguri, după seara de vineri. Poate au avut de suferit, îi spuse Sean lui Blair, privind-o direct în față și întrebându-se de ce nu-i simțise lipsa, înainte de a fi apărut în viața lui? Blair se integrase în existența lui atât de mult, încât nu-și dădea seama cum putuse trăi atâția ani fără, s-o cunoască măcar,. Îi plăcuse nespun să se trezească din somn, în ultimele două dimineți găsind-o ghemuită alături, abia adâncind salteaua, atât era de micuță.

Nu-i vedea să creadă ce piele fină avea sau cât

de strălucitor îi era părul și ce mătăsos i-l simțea lunecându-i printre degete. Când o privea fardându-se în oglinda lui din baie, era uimit de felul cum mânua pensulele, baghetele și dermatografele care-i accentuau tenul și ochii. O înnebunea cu întrebările despre conținutul fiecărei sticlute și fiecărui flacon.

Îi degusta toate miresmele pe câte o parte diferită a trupului, proiect de cercetare care până la urmă sfârșea în patul cel larg, fără consemnarea nici unui rezultat clar. Ajunsese la concluzia că părul ei, respirația ei, pielea, toate emanau o combinație de esențe îmbătătoare, pe care nu le putea întrece niciun parfum

Pe măsuri ce o colecție întreagă de veșminte și produse de toaletă începea prin baia și dormitorul lui, devenea conștient cât de incoloră îi fusese viața, fără acele mărturii ale unei prezențe feminine. Era un vid căruia nici măcar nu-i cunoscuse existența. Dar nu l-ar fi putut umple chiar oricine. Numai această făptură mărunță, care avea o voință de fier, dar, mai știa ca era și speriată, și vulnerabilă în acel moment al vieții ei. Luase drept jurământ ceea ce-l spusese, când valurile se spărgeau în jurul lor. L-ar fi iubit. Avea să ia el măsuri în sensul ăsta.

Acum, privind-o, îi văzu fața îndulcindu-se la amintirea acelei monumentale nopți de vineri.

— Dar mi-ai fost alături, să mă ajuți. N-aș fi putut-o face fără tine.

Gura i se apropie de urechea ei, șoptindu-i:

— Ai mai făcut în ultima vreme și alte câteva lucruri, pe care nu le-ai fi putut face fără mine

Blair râse.

— Nu mă luați în seamă, vă rog, replică Pam, sarcastic. Vedeți-vă de conversația privată și de glumițele voastre, iar când vă hotărâți să mă includeți

și pe mine, mă găsiți pe-aproape.

Râseră de expresia ei înțepată, când se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe Sean s-o ducă pe Blair în casă. Telefonul sunase exact când Sean ieșea de sub duș, spre amiază, lăsând-o pe Blair să-și mai clătească o dată părul. Era Pam, care-l invita la cină și la o partidă de cărți.

— Apropo, n-am reușit s-o găsesc pe Blair. Ai văzut-o cumva?

Sean privi spre ușa unde stătea Blair. N-o acoperea decât un sumar pretext de chiloți. Își ștergea părul cu prosopul.

— Mda, răspunse el trăgănat. Am văzut-o.

— Bine, atunci, e invitată și ea.

— Îi spun.

Peste o jumătate de oră, receptorul telefonului rămăsese tot lângă aparat, unde-l lăsase el.

— Ca de obicei, casa asta e un balamuc, îi anunță Pam, retrăgându-se de lângă ușă. Ăla micu' trage un pui de somn, dar Angela și Mandy se ceartă de când au venit de la școala duminicală și-s sigură c-au să-l trezească din clipă-n clipă. Băieții sunt mândrii proprietari ai unei noi mingi de soccer, care acu' câteva minute mi-a spart abajurul cel nou. Sunt exilați în curte, deocamdată. Stați jos.

Sean și Blair râseră din nou de discursul ei, care părea să fi fost rostit dintr-o suflare. Sean nu se sfii să se așeze pe una dintre canapelele uzate ale familiei Delgado. O trase pe Blair lângă el, cuibărint-o sub brațul lui protector. Peste câteva minute, Pam aduse o tavă cu patru pahare, o carafă cu vin și un platou cu brânză și crochete.

— Le putem ronțai pe astea, până se coace lasagna⁷.

7 - Tăiței lați, la cuptor, cu sos de carne, roșii și brânză.(n.tr.)

— Știu eu câteva chestii pe care mi-ar plăcea să le ronțai, murmură Sean la urechea lui Blair, privindu-i semnificativ sânii.

Joe, care-l auzise, se înecă zgomotos cu vinul. Pam, care nu auzise, întreabă:

— De ce râzi? Ce-a zis? Ce se-ntâmplă? Spuneți-mi careva, vă rog.

Spre crescânda ei iritare, nimeni nu-i satisfăcu curiozitatea frustrată.

Cina a fost un circ gălăgios, cu cinci mici Delgado zgomotoși și flămânzi în rolurile principale. Totuși, a fost plăcută, datorită talentelor culinare ale lui Pam și a atmosferei afectuoase presărate cu râsete, tărași și dojeneli. După ce Blair o ajută pe Pam să strângă vasele, li se alătură bărbatii, în living, pentru un joc de cărți.

— Ia gândiți-vă, peste câteva săptămâni vom putea să jucăm cărți în camera de jocuri, spuse Pam, așteptând în timp ce Joe servea.

— Credeam că pentru copii construiesc camera de jocuri.

— Ei, mai trebuie să și doarmă uneori, replică sec Joe.

Doi dintre jucătorii de cărți descoperiră că atenția le-o lua razna. Mâna lui Sean luase obiceiul de a tot găsi coapsa lui Blair pe sub masă, cutreierând-o în voie, până când, brusc, își scăpă toate cărțile cu fața în sus. Pam se holbă la ei cu gura căscată de nedumerire, când izbucniră simultan în râs. Sticla cu vin făcu turul mesei, ciocniră, apoi cei doi trebui să fie readuși la realitate, când se constată că nu-și mai puteau desprinde privirile pe deasupra paharelor.

În sfârșit, după ce toată lumea așteptase câteva momente ca Blair să liciteze, în timp ce ea privea ca hipnotizată mâna lui Sean care zăcea relaxată lângă a

lui, Pam spuse exasperată:

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-ați vrea să vă retrageți în dormitorul nostru o vreme?

Sean și Blair ridicară ochii, surprinși. Fuseseră chiar atât de străvezii? Joe râse.

— Pe dracu'. Dacă se retrage cineva în dormitor, noi vom fi ăia. Și nu optez pentru sexul în grup. În plus, ești prea sigură de multe, ca să sugerezi, măcar, o asemenea ștregărie, adăugă el cu îndreptățire. Sunt convins că ideea unui pătuț bun și comod nici nu le-a trecut prin minte.

Pam mormăi:

— Nu mi-aș paria rezerva de contraceptive pe luna viitoare.

— Contracep...

Chițăitul strident al lui Blair se risipi într-o tăcere uimită, când ochii ei dilatați se repeziră spre Sean.

Acesta îi întâmpină privirea uimită cu una similară din partea lui. Apoi, ridică din umeri, cu un zâmbet vinovat.

— Doamne Dumnezeule, nu-mi vine să cred! țipă Pam, plesnindu-se cu mâinile peste gură. Voi doi ați... fără niciun... Oh!

Un râs necontrolat îi înăbuși restul cuvintelor până reuși să se bâlbâie:

— Mai bine aveți grijă, altfel, o să vă pomeniți cu o liotă de copii, la fel ca noi.

*

— Sean, nu se poate. Serios. Acum, vreau să zic.

Își proptise mâinile cu degetele răsfirate pe pieptul lui, oprindu-i sărutările arzătoare.

— Ți-am spus de-o mie de ori, răspunse el, trântindu-se cu spatele pe pat și bătând cu pumnii în saltea. Ce-i făcut, e bun făcut. Încă o dată, înainte de a consulta medicul, n-o să strice cu nimic.

— Iar astea-s palavre. Toți băieții de liceu, de la Adam încoace, au folosit replica asta.

— Adam a urmat liceul? Unde, la Școala Grădinii Raiului?

Înghițindu-și râsul, Blair spuse cu severitate:

— Nu mai tot schimba subiectul și nu... of, Sean, te rog.

Îi luă mâna de pe sân, împingându-i-o la o parte.

— Am acceptat să mă culc cu tine, numai cu condiția să stai cuminte. Dacă nu te potolești, plec.

Sean avu bunul-simț de a se arăta spășit, împreunându-și mâinile sub cap, spuse:

— În regulă. Îmi țin mâinile acasă, dacă-ți scoți cămașa asta de noapte.

Îl privi cu deplină incredulitate.

— Dacă nu te poți abține să mă atingi cu hainele pe mine, cum vrei să cred c-ai să te stăpânești, fără ele?

— Pe cuvântul meu de prieten de nădejde, răspunse el grav.

— A, sigur. La fel ca să te cred pe cuvânt că încă o dată n-o să mai conteze. Știu și eu atâta biologie, domnule Garrett.

— Te rog, Blair, scânci el. Sunt gol și, cum tu nu ești, mi se face rușine.

Blair râse, săltându-se într-un cot ca să-l privească.

— N-ai cunoscut niciun moment de rușine, în toată viața ta obraznică.

Fu o probă de autodisciplină, să nu întindă

mâna pentru a-l atinge. De când îi amintise Pam, involuntar, că risca să rămână gravidă, jurase să nu se mai întâmple nimic între ei, până nu vizita un ginecolog. Abia se deprindea cu ideea de a iubi un bărbat. Maternitatea era cu totul altceva.

— Te rog. Serios, nu vreau decât să mă uit.

Oftă obosită, capitulând.

— Bine. Dar ține minte, ți-ai dat cuvântul.

Își scoase cămașa de noapte.

— Poftim. Acum ești fericit?

— Enorm, mârâi el, repezindu-se și ținându-l pe pat cu toată greutatea.

— Sean, ți-ai...

— Să nu crezi niciodată pe cuvânt un bărbat hămesit după sex cu o femeie goală în pat. Asta-i lecția numărul unu.

Printre cuvinte, îi pârjolea sânii cu sărutări.

— Care-i... lecția numărul doi? întrebă Blair, zbătându-se să-i ușureze accesul la sfârcurile întinse de senzații deșteptate. Hotărârea anterioară îi era învinsă de delicioasă lingoare ce i se infiltra în trup, sub dictatura mâinilor lui, a gurii, a genunchiului vârât între coapse.

— Lecția numărul doi... este că... sunt și alte moduri de a ne... iubi.

Gura și mâinile acționară împreună pentru a o duce spre un pisc al dorinței mai halucinant decât cunoscuse vreodată. Propriile ei rugăminți scâncite îi bubuiau prin cap, în timp ce-și înfîgea degetele în mușchii spinării lui.

— Vrei să... înveți... câteva?

Lecțiile au continuat toată noaptea.

— N-o să meargă, mormăi Sean, prin colțul gurii.

— N-o să meargă, dacă nu stai la un loc. Forfecuța de argint din mâinile ei îi reteză un fir rebel al mustății.

— Dacă tu poți să stai și să caști ochii la mine în fiecare dimineață când mă fardez, poți măcar să mă lași să-ți aranjez mustața!

Sean o apucă de încheietura mâinii.

— Dar poate c-o aranjezi mai mult decât îmi convine.

— Nu ți-aș tăia niciun fir neprețuit, dacă n-ar absolut necesar.

Ultimul cuvânt se dizolvă pe buzele lui, când Blair se aplecă să i le sărute ușurel. Sean mormăi nemulțumit, când se retrase și ridică din nou foarfeca.

Telefonul din dormitor sună, făcându-l să sară de pe micul taburet al măsuței de toaletă, ciripind:

— Salvat de clopoțel!

O zbughi din cameră, lăsând-o pe Blair cu un zâmbet satisfăcut și fericit.

— Blair, pe tine te caută! strigă el.

Ea îi distinsese nedumerirea pe chip, în timp ce-i întindea receptorul. Privirii ei întrebătoare, Sean îi răspunse, ridicând din umeri.

— Alo.

— Blair, te caut de când a răsărit soarele. Unde ești și cine-a răspuns la telefon?

— *Barney?* exclamă ea, nevenindu-i să creadă. Ultimul om de la care se așteptase să primească vreo veste era agentul ei. Îi spusese cu tristețe să n-o sune până nu-l anunța că primise un certificat de sănătate în regulă. Barney înjurase, se trântise prin încăpere, tunase și fulgerase, apoi o tratase cu un prânz, în timpul căruia băuseră amândoi metodic pentru a-și

îneca remuşcărilor.

— Cum ai...

— Prin Delgado. După ce ți-am luat urma prin serviciul de noi posturi al informațiilor telefonice, și am pierdut ore întregi ascultând un telefon la care nu-mi răspundea nimeni, m-am gândit s-o sun pe ea. A spus că s-ar putea să fii la numărul ăsta. Cine-i tipul? Nu contează. Stai jos?

Ca de obicei, subiectele lui Barney își schimbau direcția cu repeziciunea unui glonț ricoșând. Blair se deprinsese cu hiperactivitatea și ritmul lui febril din urmă cu câțiva ani, când îi devenise agent, dar cele două luni de la plecarea din oraș îi încetiniseră reflexele și se pomeni făcând eforturi pentru a ține pasul cu el.

— Nu, nu stau jos, ce...

— Ce-ai zice să joci în noul spectacol cu Joel Grey?⁸

Un moment, creierul ei nu înregistrează nicio informație. Apoi, o luă din loc cu toată viteza, gândurile alergându-i atât de repede, încât nu le putea prinde din urmă.

— Cum... spectacolul ăla are distribuția deja făcută.

— Mda, dar cinci dansatoare au fost date afară pentru niște conflicte sindicale sau nu știu ce... la naiba, habar n-am. Ce contează? Regizorul m-a sunat azi-dimineață, la o oră total indecentă, că tot veni vorba, și m-a întrebat de tine.

— A întrebat de *mine*? se rezezi în sus mâna lui Blair, pentru a-și potoli bătăile inimii.

— Ei, oarecum, eschivă Barney, în stil

8 - Celebru actor de music-hall, interpretul „Maestrului de ceremonii” din filmul Cabaret, difuzat recent și la Televiziunea română (n.tr.)

impresarial. A zis că vrea să le vadă pe cele mai bune fete ale mele, iar tu ești cu siguranță una dintre ele.

— Da, dar...

— Ai dat din nou lovitura, Blair.

Îi spuse ora probei și adresa sălii de repetiție, unde avea să se țină.

— Ia-ți pantofii de dans - fără poante, au zis - și saltă-ți fundul în primul tren încoace. Apropo, s-ar putea să ai de cântat un cântec, dar se poate și în playback. Dă-le doar volumul.

Sean își luase o pereche de blugi și o bluză de lucru. Stătea așezat pe marginea patului, pe care-l făcuseră împreună, privind-o ca o personificare a conștiinței. Captivată de emoția lui Barney, Blair întoarse capul.

— Chiar crezi că o pot face, Barney?

— Sigur că da. Ești cea mai bună.

— Nu-s prea bătrână pentru formație?

— Eu sunt prea bătrân pentru întrebări tâmpite. Sună-mă când ajungi în oraș.

Convorbirea se întrerupse, lăsând-o cu bâzâitul tonului în urechi. Puse receptorul la loc în furcă, privindu-l un moment, în timp ce enumera lucrurile pe care le avea de făcut înainte de a lua trenul. Nu-i mai rămăsese decât o oră, cel mult două...

— Ce e?

Tresări, când glasul lui Sean îi risipi tumultul gândurilor.

— O probă, spuse ea surescitată, reluând tot ce auzise de la Barney.

— Și te duci? Întrebă Sean, cu o undă de incredulitate în voce.

— Sigur că mă duc, îi răspunse, în defensivă. E o realizare extraordinară a carierei mele.

— M-hmm. S-ar putea să fie și o ruptură

extraordinară a unui picior de-al tău.

Spunea exact ceea ce nu voia Blair să audă. De ce nu se putea bucura pentru ea?

— N-o să fie. Alaltăieri seară am dansat. Niciodată nu mi s-au simțit mai bine picioarele.

— Ai avut noroc.

— S-au vindecat! strigă ea.

— Atunci, nu te-ar deranja să consulți medicul, înainte de a merge la probă. Te duc eu.

— N-am timp. Porni spre ușă și o luă la goană pe scară, neluând în seamă junghiul de durere din genunchi. Și n-am nevoie să mă duci nicăieri. Mă descurc și singură prin oraș. Îl auzi pe Sean blestemând, în timp ce tropăia pe trepte după ea.

— Blair, pentru numele lui Dumnezeu, gândește-te! Știu că s-ar putea să fie o mare ocazie, dar dacă intri într-un spectacol, vei avea repetiții de zile întregi și...

— Știu ce presupune un spectacol și abia aștept să reîncep.

O urma îndeaproape, când traversă curtea și urcă scara spre apartamentul de deasupra garajului. Când intră pe ușă, Sean o însoți. Blair se întoarse să-l oprească.

— Dacă mă scuzi, spuse ea rece.

Neintimidat, Sean continuă:

— Dacă la propria ta sănătate nu te gândești, amintește-ți măcar de obligațiile tale, aici.

— Ei, haide, Sean, râse ea. Nimeni n-o să mă mai țină minte, la o săptămână după ce plec, continuă, desfăcând larg mâinile. Cursurile alea neînsemnate de dans n-au nicio valoare.

Maxilarele lui se întăriră ca piatra.

— Poate că nu, pentru tine, domnișoară Simpson, dar „cursurile alea neînsemnate” înseamnă

al naibii de mult pentru femeile care participă. Înseamnă și mai mult pentru fete. Chiar tu ai spus că unele dintre ele se arată foarte promițătoare. Mandy Delgado, de pildă. Cum ai să-i spui că nu vei mai fi pe aici, s-o antrenezi?

Argumentele lui o loveau mai dureros, decât ar fi vrut să se vadă.

— A moștenit talentul de la Pam. Oricine ar putea-o instrui pe Mandy.

— Dar tu ai fi cea mai bună pentru ea, și-o știi foarte bine.

— Tot ce știu foarte bine e că mă-mpiedici să mă pregătesc pentru probă.

— Și pleci așa, pur și simplu, lași cursurile baltă?

— Toată lumea știa că n-aveau să dureze decât cel mult șase luni! urlă ea. Ce-i cu tine? Ți pare rău că ai investit atâția bani în clădire?

Ridurile din jurul gurii lui se albiră, iar în obraji îi apărură două pete roșii. Ochii i se îngustară, privind-o cu dispreț. Blair se temu să n-o lovească de-a binelea, cu unul din pumnii strânși lângă trup. Fără o vorbă, se răsuci și ieși, trântind ușa de se zguduiră geamurile.

Peste trei ore, Blair se afla în fața ușii de la sala de repetiții. Prin ușă, auzea glasul coregrafului strigând pașii de dans, pe care avea să-i predea celor ce dădeau probă pentru cele cinci roluri râvnite. Pianul era dezacordat, ca în orice sală de repetiții, dar melodia cântată îi era familiară.

În pofida conflictului furios cu Sean, reușise să se adune și să conducă mașina lui Pam până la gară, la timp pentru a prinde trenul următor.

Având încă pe cap baticul care-i ascundea bigudiurile, luase un taxi până la adresa stabilită, în colțul dintre Broadway și West 73rd. Se pieptănase în

toaleta de la parter, unde-și schimbase totodată bluza și fusta de vară cu dresul și colanții.

Nedorind să admită cât de mult i-ar fi ușurat situația un cuvânt de încurajare, o urare de succes, un sărut de sprijin din partea lui Sean, după involuntarul ei sabbat, apăsă pe clanța ruginită și intră în sală.

Capitolul 9

— Blair! Dumnezeu mare, ce s-a întâmplat? întrebă Pam, într-un iureș de cuvinte. Răspunsese bătăii la ușa din față pentru a-și vedea prietena stând în prag, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, din ochii roșii și umflați, și machiajul întins de lacrimile dinainte. Avea umerii cocoșați, într-o atitudine de apărare.

— Sean e aici? Asta-i mașina lui.

— Da, lucrează la cameră, însă...

— Nu vreau să mă vadă așa, dar trebuie să vorbesc cu tine.

— Intră, o chemă repede Pam. O conduse prin holurile înguste ale casei, până în dormitorul din spate, pe care-l împărțea cu Joe. Copilul e în leagăn. Ceilalți sunt afară, la joacă. Andrew e cu Sean. Să sperăm că un timp n-o să ne deranjeze nimeni.

Închise ușa și se așeză pe pat, lângă Blair care se trântise deja acolo, îndoită din mijloc și suspinând.

O vreme, Pam nu încercă să-i oprească lacrimile. Indiferent ce se întâmplase la proba aceea, Blair trebuia să-i spună la momentul potrivit. Când sosise Sean la lucru, negru la față și cu ochii furioși, Pam îl întrebese cu curaj dacă Barney o găsise pe

Blair. Sean mârâise un răspuns afirmativ, după care continuase cu cele mai cumplite blasfemii, pe care le auzise Pam vreodată ieşindu-i pe gură, despre părerea lui faţă de Barney, de probă şi de o femeie prea încăpăţânată în obsesiile ei, ca să ştie ce-i făcea bine.

— Deduc că nu eşti de acord să se întoarcă în oraş şi să dea probă pentru un rol.

— Pe toţi dracii că nu! mugise el. Ar putea să se schilodească!

Ei bine, Blair intrase în casă pe picioarele ei. Pam bănuind aşadar că trauma nu era fizică, oricum era, avea un efect distrugător. O masă pe spate, s-o liniştească, cum ar fi făcut cu un copil de-al ei. Îi gânguri cuvinte de consolare. Sfâşietoarele suspine începură în sfârşit să scadă.

— Povesteşte-mi, Blair, îi ceru ea, cu voce blândă, încurajatoare.

Ochii congestionaţi de lacrimi ai celeilalte se ridicară spre Pam. Îşi opri tremurul buzelor, strângându-le cu putere, până se albiră. Apoi, zguduită în efortul de a se stăpâni, Blair şopti răguşit, cu voce abia auzită:

— N-am reuşit.

Pam îşi ascunse oftatul de uşurare. Gândea întru totul la fel ca Sean, că Blair nu trebuia să-şi reia munca până nu i se refăceau îndeajuns genunchii. Cunoştea aspra pedeapsă pentru ore în şir de dans zilnic. Dacă Blair voia să mai danseze vreodată ca profesionistă, trebuia să-i lase trupului ei timp să se regenereze.

— Ți-au cedat genunchii?

Blair clătină din cap.

— Nu, Pam, tocmai asta e. M-am încălzit normal, am dansat mai bine ca oricând. *Ca oricând*. Am investit în proba asta tot ce-aveam, şi... şi...

Mai inspiră o dată, tremurător, pentru a stăvili un nou atac al lacrimilor.

— Talentul meu limitat la canto n-a contat. Niciuna dintre celelalte nu știa să cânte mai bine. Coregraful și producătorul ne-au eliminat treptat, până când din cincisprezece am rămas doar opt. Știam că reușisem. Nu puteam să dau greș. Aveam mai multă experiență, acreditări mai bune. Am dansat impecabil. Eram însuflețită. Dar aveam cu cinci ani mai mult decât cea mai matură dintre celelalte. Când coregraful le-a numit pe cele cinci câștigătoare, nu mă număram printre ele.

— O, Blair, draga mea, știi că respingerea la o probă nu înseamnă nimic. N-a fost să intri tu în spectacolul ăsta. Ai mai fost eliminată la probe de zeci de ori. Vor mai urma și altele.

Blair râse cu jale.

— Aș vrea s-o cred și eu, dar nu pot. Trebuia s-o iau pe asta, ca să supraviețuiesc. Nu mă întreba de unde știu, știu și gata.

Îi strânse cu putere mâinile.

— Am dansat atât de bine, Pam. Am dansat bine.

— Oricât de mult te înțeleg, sper că n-ai avut de suferit, spuse Pam îngrijorată. Te dor picioarele?

Blair ridică din umeri.

— Puțin. Nu mai mult ca de obicei.

Pam abordă cu precauție următorul subiect

— Lui Sean i s-a făcut rău de îngrijorare pentru tine. Tropăia pe-aici ca un taur și era mort de frica să nu cazi, să nu te lovești și să ajungi la spital.

Blair pufni:

— Era doar furios, fiindcă n-am avut nevoie de sfaturile lui nesolicitate.

Buzele începură să-i tremure din nou.

— Când mi-ar fi folosit cel mai mult încurajările lui, el a urlat la mine. Atât despre relațiile în curs de formare. Cred c-am să rămân doar încă o creștătură pe răboj. Oricum, sunt convinsă că n-am însemnat pentru el mai mult de-atât.

— Nu spune asemenea prostii. Mă superi, Blair. Măcar o dată, ai de gând să deschizi ochii? strigă Pam.

Blair o privi cu uimire. Niciodată, în toți anii de când se cunoșteau, nu-și auzise prietena vorbind atât de categoric.

— Tipul e îndrăgostit de tine. Îndrăgostit la nebunie. Și dacă ai minte, ceea ce mă-ndoiesc fii mai atentă la el când îți spune. Își ieșise din minți de grija ta, nu dacă ai lua nenorocita aia de probă, ci dacă supraviețuiești. Și el și eu suntem de acord că sănătatea ta e mai importantă, indiferent dacă o crezi sau nu. Era atât de tulburat, încât i-a telefonat lui George Silverton ca să...

— Lui George Silverton! exclamă Blair, întrerupând-o. *Producătorul spectacolului, George Silverton?*

Și sări valvârtej de pe pat.

Pam fu uimită de brusca revenire a lui Blair la viață. Făcu un pas înapoi, răspunzând prudentă:

— Da.

— Și de unde-l cunoaște Sean Garrett pe George Silverton? întrebă Blair.

Pam își umezi nervoasă buzele. Turnase cumva gaz peste foc? Nu-i plăcea expresia sticlos-înghețată ce se forma peste ochii verzi ai lui Pam, nici poziția dreaptă, ca un vătrai, a spatelui.

— A... i-a, ăă, lucrat o casă, anul trecut. S-au împrietenit destul de strâns, cred, și...

— Nu contează, i-o reteză Blair, repezindu-se spre ușă s-o deschidă. Năvăli prin hol, cu Pam

poticnindu-se grăbită pe urmele ei.

— Blair, stai. Nu te repezi. A...

— Știu ce-a făcut! strigă Blair peste umăr.

Înjură zăvorul neascultător al ușii spre curte, care nu voia să se deschidă. Apoi, ca soldatul unei armate răzбunătoare, străbătu curtea și intră în noua cameră ce se construia.

Sean stătea cu picioarele desfăcute, bătând cu ciocanul cuie într-o scândură. Întoarse capul, când o auzi năvălind prin deschizătura peretelui. Dintre buze îi ieșeau câteva cuie. Andrew, care-și asista idolul, ridică privirea cu un zâmbet larg, care i se dizolvă într-o expresie de teamă când văzu că prima dragoste adevărată a vieții lui se zbârlise de furie.

— Vreau să-ți vorbesc, anunță Blair, cu voce strâns controlată.

Fără grabă, Sean își scoase cuiele din gură.

— Nu acum, sunt ocupat,

— Acum! răcni ea, bătând din picior.

Sprâncenele lui Sean se coborâră primejdios peste ochii scânteietori.

— Sunt ocupat, repetă el, pe un ton tăios. În plus, nu cred că e nici locul, nici momentul să ne rezolvăm divergențele.

— Puțin îmi pasă ce crezi sau cine ne-aude.

— Ei bine, mie îmi pasă.

Până ca Blair să se dezmeticească, dădu drumul cuielor, care zăngăniră pe lespedea de beton, trânti ciocanul cu un zgomot puternic și se repezi spre ea, aruncând-o peste umăr.

Aerul îi năvăli afară din plămâni cu un găfâit, dar când își trase din nou respirația, zbieră:

— Lasă-mă jos, bou!e!

Se zbătu, dădu din picioare, zgârie cu unghiile, îl lovi cu pumnii în spate, totul degeaba. Sean o plesni

puternic peste crupă, atât de dureros, încât i se umplură ochii de lacrimi. Și le șterse, înainte ca Sean să o arunce pe patul lui Pam și să trântască ușa, rămânând amândoi închiși în cameră.

Blair se catapultă de pe pat, oprindu-se în fața lui cu mâinile proptite-n șolduri.

— Trebuia să fi știut că ai instinctele unui om al cavelor, ale unui barbar. Trebuia să iasă la iveală, mai devreme sau mai târziu.

— Nu eu am făcut o scenă, tu ai făcut-o! strigă el. Nu-mi cer scuze că te-am cărat ca pe un sac de făină, fiindcă nici n-ai mai multă minte decât unul de-ăla. Chiar dacă nu te deranjează că Pam aude ce-avem de discutat, ar trebui să te gândești la Andrew. Te adoră și, sincer să fiu, cred că greșește amarnic.

— Nu-mi ține tu mie predici despre cum mă comport, scuipă Blair. Vreau să știu doar un singur lucru.

Pieptul i se ridica și i se cobora, agitat. Își simțea sângele clocotind în vene, năvălindu-i sub pleoape pentru a o face să vadă roșu înaintea ochilor, bubuindu-i în timpane, cu un vacarm înfiorător.

— I-ai telefonat sau nu lui George Silverton, dimineață?

— Da, i-am telefonat.

Expresia nu i se schimbă. Vorbea cu glas calm.

— Ești prieten cu el?

— Da. Jucăm tenis când vine în weekend.

Răspunsurile lui succinte și sincere, în chip pervers, o înfuriau și mai mult.

— Mi-ai sabotat șansele de a fi distribuită în spectacol?

— Nu.

— Să nu mă minți! zbieră ea.

— Nu te mint! urlă și Sean.

— Ba minți! L-ai sunat pe Silverton și i-ai cerut „ca „prieten”, să n-o distribuie pe-o anume domnișoară Blair Simpson. Ce i-ai spus? Că risc să cad de pe picioare într-o seară, în timpul reprezentației? Că sunt o dansatoare handicapată? Sau a fost ceva ca-ntre voi, băieții? Că eram actuala ta parteneră la pat și nu erai tocmai gata să-mi dai drumul înapoi la lucru? Ce i-ai spus?

Cuvintele ce se rostogoliră din gura lui Sean, când își răvăși părul cu o mână, nu s-ar fi putut găsi decât pe pereții celor mai insalubre toalete publice. Stătea într-o poziție arogantă, cu mâinile-n șolduri și greutatea lăsată pe un picior, în timp ce o privea cu un amestec de uimire și dezgust.

— Chiar crezi asta? o întrebă în cele din urmă, când Blair începu să-i evite arsura albastră a ochilor. După ultimele zile pe are le-am trăit împreună, chiar crezi sincer că aș fi în stare de așa ceva?

Glasul i se ridicase, treptat, la nivelul unui muget. Își azvârli capul pe spate, privind spre tavan, în timp ce-și trăgea adânc respirația, pentru a se reface și a-și înăbuși mânia. Ochii i se închiseră, când expiră aerul într-un oftat greu, prelungit, coborând capul.

— Nu, Blair, regret că te dezamăgesc, dar n-am făcut una ca asta. La o adică, numele tău nici n-a fost menționat. I-am telefonat lui George care, da, îmi este prieten. Știam că produce spectacolul ăla. L-am întrebat despre el. Am întrebat ce fel de spectacol este, încercând să aflu cât de potrivit ar fi pentru tine. Atâta tot. Punct. Mă crezi sau nu. Țsta-i adevărul.

— Ei bine, nu te cred, răspunse Blair, spre surprinderea lui. Am dansat foarte bine. Am fost perfectă. Ceva anume m-a împiedicat să fiu selecționată. Și n-a avut nimic de-a face cu performanța mea la probă.

— Și nici cu mine n-a avut. De ce ți-aș fi făcut una ca asta?

În glas i se simțea o nedumerire sinceră. Faptul că-l putea bănuî capabil de o asemenea mârșăvie era mai presus de înțelegerea lui.

Blair râse fără chef.

— Cu reputația ta? Vorbești serios? Dacă nu din alt motiv, măcar ca să-ți garantezi o tovarășă-de-joacă-lunară internă.

O culoare lividă îi inundă trăsăturile colțuroase și făcu un pas amenințător spre ea.

— Ar trebui să te snopesc în bătaie, pentru că spui așa ceva.

— A, cu siguranță, s-ar potrivi stilului tău, ripostă Blair.

— Sau, mai bine, să te trântesc pe patul ăsta și să fac amor cu tine până-ți bagi mințile-n cap sau cel puțin îți iau piuitul.

— Cucerire prin sex. Asta e? Asta ai încercat să faci în ultimele câteva zile?

— Nu să cuceresc. Să înduplec. Să lămuresc. Să conving. Să te conving că viața înseamnă mai mult decât să dansezi pe o scenă.

— Pentru mine, nu!

— A, ba da. Pentru tine. Ai dovedit în repetate rânduri, de vineri seară încoace, că făcând dragoste cu mine poți atinge un extaz pe care dansul nu ți l-a dăruit niciodată.

— Nu!

— Ba da! Te-am văzut strălucind de împlinire. Te-am auzit torcând de mulțumire. Radiind fericire ca un cuptor. Uită-te-acum la tine. Te-a făcut dansul atât de fericită, pe ziua de azi? Ai plâns de ți-au ieșit ochii. Și ce naiba ți s-a-ntâmplat cu părul?

Năucită momentan de întrebarea pusă atât de

brusc, în afara contextului, ridică mâna ca să-și pipăie părul, parcă pentru a înțelege ce era în neregulă cu el.

— L-am... Mi l-am ondulat.

— Adică, ai făcut asta anume? Întrebă el, fără tact.

Blair ridică bărbia, în defensivă.

— Așa, dă bine pe scenă. Mă face să par mai tânără.

— Mai tânără! Mda, arăți ca un guru tânăr.

— Nu-s obligată să te-ascult, replică ea, tropăind pe lângă Sean, spre ușă.

Îi apucă brațul într-un pumn ca o capcană de oțel și o răsuci cu fața spre el.

— Ba da, spuse, printre dinții dezgoliți. De mult trebuia să-ți spună cineva cum stă treaba. Tu, Blair Simpson, ești cea mai egocentrică persoană pe care am cunoscut-o în viața mea. Egoismul face parte din tine atât de intim, că nici nu-l vezi. E timpul să-ți dai seama.

Blair se zbătu să scape. Zadarnic.

— Crezi că ești singurul om din lume care a avut o înfrângere? Ți-a dat vreodată viața garanții că va fi întotdeauna roză? Dacă n-ai să mai dansezi niciodată? Atunci? Numai asta va fi în viața ta? Ai să te-arunci în fața trenului, ca prietenul tău Cole?

— Dă-mi drumul, scrâșni ea, reușind în sfârșit să-și smulgă brațul amorțit. Nu renunț până nu ating succesul.

— Cum? Ca dansatoare? L-ai atins. Ai avut douăzeci ani de carieră încununată de succes.

— Nu-i de-ajuns.

— Nu va fi niciodată de-ajuns, fiindcă mai există și alte nivele de succes și numai unele dintre ele au legătură cu celebritatea și cu belșugul. Altele, se leagă de a fi o ființă omenească iubitoare caldă și sufletistă.

Iar în privința asta, domnișoară Simpson, ești un eșec mizerabil.

Cuvintele o loviră ca o palmă în obraz umplându-i, efectiv, ochii de lacrimi.

— Taci din gură!

— Nu, taci tu din gură și ascultă-mă. Nici o măsură de succes nu te va face vreodată fericită, fiindcă niciodată nu-ți va câștiga suficient încrederea că n-o să zboare pe fereastră. Încă mai jinduești să fii acceptată. Și nu va conta cine te acceptă, fiindcă nu vei fi niciodată în stare să te accepți tu însăși. Asta-i problema cu tine, Blair. Nu te placi pe tine însăși.

Era prea aproape de adevăr, iar Blair, ca să se apere, azvârli în sus toate pavezele pe care le avea. Trebuia să transfere durerea, vinovăția.

— Cum îndrăznești să-mi ții predici despre ceva care habar n-ai? Ce știi tu despre dezamăgiri și înfrângeri? Stai aici, în cuibușorul tău de puf, și propovăduiești despre succes. Tot ce-ai atins vreodată, s-a prefăcut în aur. La zi-mi, Rege Midas, când ai cunoscut tu vreodată o zi de refuz și de dezamăgire?

— Acum opt ani, când am dat faliment și am pierdut totul.

Se lăsă o tăcere palpabilă. Tensiunea dezlănțuită a lui Sean se rostogoli peste Blair valuri-valuri, sufocând-o. Dorise s-o amuțească. Acum o amuțise, așa cum îl privea cu ochi goi, încercând să asimileze ceea ce tocmai auzise.

— Faliment? Îngăimă ea.

— Stai jos.

Se supuse, fără vorbă, mergând până la pat și lăsându-se să cadă pe acesta. Sean se duse la fereastră, privind afară, cu spatele spre Blair.

— Aveam treizeci de ani și construiam vile, și condomenii la stânga și la dreapta. Cum ai spus, nu

puteam da greș. Dar am făcut-o. Totul a ieșit prost: investiții neinspirate, piață suprasaturată, chirii în creștere, bani puțini. Nimeni n-a cumpărat casele, nici condomeniile. Băncile cereau împrumuturile înapoi. Rămăsesem numai cu hainele de pe mine. Am intrat la Capitolul Unsprezece.

Investitorii și prietenii de la clubul country mi-au uitat numărul de telefon și ar fi vrut să-mi uite și numele. Oamenii se neliniștesc când stau prin preajma cuiva care se dă la fund pentru a treia oară, ca și cum s-ar molipsi de boala lui contagioasă. Oricum, nu mai aveam o companie amuzantă. A trebuit să-mi vând iahtul, X.K.E.-ul, *Cadillac*-ul, cei șase cai, racheta de tenis și bastoanele de golf.

Râse.

— Nu glumesc. Chiar atât de rău ajunsese. Din fericire, tatăl meu se retrăsese cu câțiva ani în urmă. Nu-i plăcuse ce făceam cu firma de construcții de înaltă clasă, pe care el o clădise într-o viață de om. Și avea dreptate. Oricum, viitorul financiar al lui și al mamei era asigurat. Cu ajutorul tribunalelor, am reușit să lichidez patrimoniul și să achit datoriile. Încet. Foarte încet. Dar majoritatea creditorilor au primit nouăzeci de pe un dolar. M-am mutat aici și am luat-o la început. Am lucrat tâmplărie. Am descoperit plăcea să muncesc cu mâinile, să construiesc.

Am adunat destui bani ca să-mi cumpăr casa și am lucrat la ea în weekend-uri. Apoi, am cumpărat alta și am vândut-o, folosind-o pe a mea ca exemplu a ceea ce se poate face dintr-o casă atât veche. Cred că poți reconstitui restul. Am avut mare noroc. Mi s-a oferit o a doua șansă și am reușit să n-o compromit. Se întoarce s-o privească.

— Erai curioasă în legătură cu femeia cu care plănuiam să mă însor. A ieșit la o plimbare, când s-a

Încurcat treaba, intrând în panică la gândul că se lega cu lanțuri de un soț care nu-și putea achita cotizațiile la club, necum contul ei de cheltuieli de la Bonwit.

— Te-a părăsit așa, pur și simplu?

În tot timpul povestirii, Blair rămăsese tăcută. Faptul de a afla că acel om care întruchipa succesul și siguranța de sine cunoscuse asemenea eșecuri și vulnerabilități, îi risipise toată furia, înlocuind-o cu un soi de uimire.

— Da, și în acel moment m-am bucurat s-o văd plecând. Era o răspundere în minus pe capul meu. Dar m-am infuriat ca toți dracii că a păstrat inelul de logodnă cu diamant. Plănuiam să-l vând.

O undă de umor îi luminează ochii albaștri.

— N-ai mai văzut-o niciodată?

— A, ba da. Peste câțiva ani, imediat după ce un bancher din Londra a părăsit-o pentru o divorțată mai bogată, a trecut pe-aici să mă vadă. A tras un șir de oooh-uri și aaah-uri la vederea caselor pe care le restaurasem. Eu tocmai cumpărasem *Mercedes*-ul și și-a plimbat peste el degețelele lacome. *Times* tocmai publicase un reportaj despre mine, în ediția de duminică. Reintrasem în ascensiune. Era moartă după căsuțele mele. Îndrăgostită de orașul meu. Amorezată de mine, și nu-și putea închipui cum de crezuse vreodată că nu era.

Blair nu-și ascunse repulsia.

— La toate astea, ce-ai spus?

— Nimic. I-am râs în față și am trimis-o în treaba ei, îmbufnată. I-am urat succes la vânatoare. Din câte știu, încă mai umblă după un soț bogat, cu încărcătură pe ambele țevi.

Nu zâmbea de propria-i tentativă de a face haz, când veni să se așeze pe pat, lângă Blair.

Luând-o de mână, i-o depuse într-o palmă de-a

lui, minunându-se de degetele subțiri și delicatele vene albastre de pe dosul acesteia.

— Când omul trăiește să atingă vârsta medie, Blair, trebuie să treacă prin frământări. Femeile își pierd soții și trebuie să intre pentru prima oară în câmpul muncii; bărbații sunt concediați din câte-un post la fabrică și trebuie să-și găsească altă slujbă; gospodinele trebuie să învingă inactivitatea, când copiii lor pleacă de-acasă.

Eu a trebuit s-o iau de ia capăt. Nu plănuisem să mai fiu vreodată fericit, dar totuși acum sunt mai fericit ca oricând. Viața asta pe care o duc a fost complet neprevăzută. Pur și simplu mi-a căzut din senin în poală, ca o pară mălăiață.

Pam îi spusese ceva în sensul ăsta, în ziua când se mutase în apartamentul de deasupra garajului. Despre faptul că i se plănuia ceva minunat, ce nu putea nici măcar să ghicească.

— Îmi place munca pe care o fac. Mă mândresc mult cu ea. Găsești o satisfacție tangibilă în a privi cum ia ceva formă sub mâinile mele. Niciodată n-am cunoscut genul ăsta de satisfacție, achiziționând o parcelă de pământ care nu însemna pentru mine nimic mai mult decât titlul de proprietate.

Îi ridică bărbia, pentru a o privi în față.

— Vorbesc ca un prost? Ca un sentimental?

Blair clătină din cap.

— Vorbești ca un om cu ambele picioare pe pământ, care cunoaște valorile, pentru că le-a învățat pe pielea lui. Un supraviețuitor. Un om mulțumit de viața lui.

— În toate privințele, cu o singură excepție. Vieții mele îi lipsește un lucru vital, spuse el încet. Ridică părul care-i acoperea urechea, trecându-și mustața peste pavilionul fragil.

Involuntar, capul lui Blair căzu pe spate, iar ochii i se închiseră.

— Și care ar fi lucrul acela vital?

Era vag conștientă că Sean cobora trupurile amândurora în poziție culcată. Picioarele le stăteau în jos, peste marginea patului.

Croindu-și cu gura drum peste obrazul ei, spre a-i fura buzele, răspunse:

— O femeie care să mă iubească. Care să trăiască împreună cu mine și să-mi împărtășească viața. Cu care să râd și să fac dragoste.

Limba îi săgetă pe la colțul gurii ei, înainte de a luneca de-a lungul buzei de jos.

— Blair, azi ai fost lovită. Dacă puteam, te-aș fi cruțat de asta, dar poate e mai bine că s-a întâmplat așa.

Îi era greu să gândească, în timp ce limba lui sonda ușurel dincolo de buze, iar mâna începea să se joace cu nasturii bluzei, dar tonul lui conciliator îi atinsese un nerv care n-o lăsa să se relaxeze complet.

— De ce mai bine? Întrebă ea.

— Fiindcă acum știi că ți-e mai ușor să accepți viața de-aici. Acum poți uita de întoarcere.

Blair întoarse capul, desprinzându-și gura de sub a lui. Mâna care trăgea de nasturii bluzei fu prinsă de a ei și îndepărtată, în timp ce se ridica. Se răsuci din talie, pentru a-l privi.

— Nu știi nimic de soiul ăsta, Sean. Și nu uit nimic, cu atât mai puțin cariera mea.

Sean se ridică într-un cot. Blair continuă:

— De-o jumătate de oră îmi tot spui cât de minunate și rare sunt șansele a doua oară. Trebuie să-mi făuresc singură a doua șansă. Trebuie să mă întorc. De cum iau legătura cu Barney...

— Nu-mi vine să cred, mugi Sean, rostogolindu-

se de pe pat și dându-și un pumn în palma opusă. Eu vorbeam despre o a doua șansă cu un alt fel de viață, nu cu același. Nu fi obtuză, Blair. Auzi numai ceea ce vrei să auzi și deformezi totul după cum îți convine ție.

— Auzi cine mă acuză că deformezi lucrurile. Povestea pe care tocmai mi-ai spus-o se aplică la viața ta, Sean, nu la a mea.

— Ar putea fi una și aceeași.

Simplitatea cu care vorbise o umplu de panică mai mult decât demonstrația de forță dinainte.

— Dar nu sunt. Nu acum, nu înainte să...

— Nu înainte de a fi prea oloagă ca să dansezi? Poate chiar ca să mergi? strigă el de-a binelea.

Îi întoarse spatele și merse cu pași mari spre ușă, aproape smulgând-o din țâțâni când o deschise.

— Ei bine, las-o baltă, păpușă. Lasă baltă gândul să te întorci șontâc-șontâc la mine. N-am să mai vreau eu, la vremea când vei fi prea bătută și doborâtă ca să-i mai fii de folos cuiva.

*

Cuvintele de despărțire, aruncate peste umăr, se repetau în minte ca un cântec satanic, alungându-i somnul. Se zvârcolea pe canapea, atât de incomodă și pustie, după nopțile petrecute cu Sean. Dormiseră îmbrățișați ca două piese de puzzle, în patul lui spațios. Respirația sa îi încălzise urechea. Brațele sale o ocrotiseră. Măinile lui...

Pam, laconică și dezaprobatoare, o adusesese spunând că în următoarele câteva zile era posibil să-i trebuiască mașina de rezervă. Își luaseră scurt rămas-bun. Pe Sean nu-l mai văzuse de când plecase din casa lui Pam. Îi auzise numai cadența furioasă a ciocanului, în timp ce-și descărca mânia pe nefericitele cuie.

Nu voia să recunoască, nici măcar în sinea ei, cât de mult avea să-i simtă lipsa. Căci hotărâse, în drum spre apartamentul de deasupra garajului, să se mute imediat înapoi în oraș. I-ar fi fost imposibil să trăiască în umbra casei lui, văzându-l încontinuu, cu antipatia trosnind între ei ca un arc electric, amenințând să explodeze într-un infern care i-ar fi devorat pe amândoi.

Începuse să-și împacheteze lucrurile după-amiază, de îndată ce Pam o adusese la apartament. A doua zi, avea să-i telefoneze și să-i explice de ce nu mai putea continua să predea cursurile de dans. Locul ei era în oraș, unde să fie găsită ușor dacă se ivea vreo ocazie, ca proba din ziua aceea. Barney, pe care-l anunțase în aceeași seară, intrase în extaz.

Al doilea lucru pe care nu voia să-l admită era durerea pulsândă din amândoi genunchii. La început, tumultul emoțional al după-amiezei o împiedicase s-o observe, dar odată rămasă singură, durerea crescândă nu mai putuse fi negată. Își pusese alternativ comprese calde și pungi cu gheață, dar degeaba. Luase trei aspirine o dată, iar după două ore fusese nevoită să mai ia încă trei. Nici înjurăturile și nici lacrimile de enervare nu-i folosiseră la nimic. În ziua aceea, dansase din răsuputeri, fără să se abțină deloc. Trebuse să danseze de mai multe ori aceeași suită de mișcări repezi. Acum, plătea polița. Probabil că Sean ar fi fost mulțumit să afle că se simțea absolut bătută și doborâtă.

Sean, Sean, Sean. De ce râvnea la atingerea mâinilor lui, la fel de pricepute s-o calmeze și s-o excite? De ce tânjea după seducătoarea putere a gurii lui, sub mustața aceea luxuriantă? De ce jinduiau mâinile ei să-i frământă mușchii de pe spate, degetele să i se înlănțuiască prin părul de pe piept, buzele să

simtă gustul esenței lui distincte, trupul să...

— La dracu'! își blestemă ea lacrimile care-i umpleau ochii. De ce plângea după el mai mult din cauza genunchilor vătămați? Mustrările lui fuseseră mult mai greu de îndurat, decât respingerea la probă. De ce?

Exista un singur răspuns, și nu era pregătită să-l recunoască.

*

Telefonul îi sună strident lângă ureche, smulgând-o din somn. Gemu, îngropându-și fața în pernă. Durase atâta timp până să adoarmă. Cum îndrăzneala cineva s-o trezească în zorii zilei, după o asemenea noapte?

Telefonul sună din nou.

Își deschise ochii cu forța și văzu că era mai târziu decât crezuse inițial. Ceasul arăta zece și câteva minute.

Avea brațul încurcat în așternut și se chinui, cu mișcări necoordonate, să și-l elibereze pentru a răspunde la telefonul care continua să sune ascuțit.

— Ține-ți caii. Bodogăni, ridicând receptorul din furcă și ducându-l la ureche.

— Blair!

Glasul pe care dorea cel mai mult să-l audă. Glasul care o bântuise toată noaptea acum îi vorbea, dar...

— *Blair?* strigă el, nerăbdător.

— D... da? Sean? Ce...

— Pam e la tine?

Buimacă, privi în jur, aproape crezând că avea s-o găsească pe Pam acolo.

— Nu, de ce? N-a...

— Ai văzut-o? Știi unde-ar putea să fie? întrebă el, repezit

— M-am...

Nu se mira că încă mai era furios, dar nu-i stătea în fire să-i telefoneze pentru a o brusca intenționat.

— Sean, s-a-ntâmpnat ceva?

— Trebuie s-o găsesc pe Pam sau pe Joe. Andrew a avut un accident. E rănit.

Capitolul 10

Privi în gol, clipind din ochi prostește.

— Un accident...? Ce...

— Lucram la ei pe acoperiș. S-a urcat pe scară, ca să-mi aducă un sac de cuie. Drăcia a alunecat, iar el a căzut. S-a lovit cu capul de lespede. A leșinat și e plin de sânge.

Blair își apăsă peste buze o mână tremurătoare. Andrew - inteligentul, vivacele Andrew - leșinat și plin de sânge? *Nu, nu.*

— S-a... s-a mișcat? A... ai chemat o ambulanță?

— Nu, nu s-a mișcat, și da, am chemat ambulanța. Vine înapoi. Pam a plecat cu ceilalți copii, cam acum o oră. Pe Joe îl cheamă sergentul, prin radio. Mă gândeam că, dacă o prind pe Pam, ne-am putea întâlni la spital.

Pam! Inima lui Blair se strânse, la gândul efectului asupra lui Pam, dacă Andrew era rănit grav sau... Își încleștă mâna pe piept, imaginându-și

durerea prietenei sale. Sean spuse:

— Trebuie s-o găsesc.

Telefonul îi amuți în mână.

Doamne, rogu-te, nu, se tângui ea tăcută. Nu Andrew. Nu Pam. Va fi bine. Trebuie. Sean e acolo. Sean o să... Sean! E singur, disperat. Îl adoră pe băiatul ăla.

Activată de o mână nevăzută și stăruitoare, sări din pat, țipând de durere când contactul dur cu podeaua i se propagă prin gambă, lovind-o în rotule. Icnî, încercând să se ferească de rachetele durerii ce amenința s-o ametească. Mergând pe băjbâite până la birou, găsi un șort și un tricou. Își îndesă picioarele într-o pereche de sandale și, neluând în seamă durerea, se repezi pe ușă afară, coborând scara.

— Of, la naiba! Camioneta.

În locul unde se așteptase să vadă *Mercedes-ul* lui Sean, era parcată relicva aceea motorizată. Nu avu timp să se lamenteze.

Ajungând la treapta de jos, sări spre mașina veche și deschise portiera. Sean îi spusese că ținea întotdeauna o cheie de rezervă sub scaun și, fără a se gândi la murdăria care se afla tot acolo, o găsi cu degetele în câteva secunde. O introduse în contact și, rugându-se să-și aducă aminte cum se conducea o mașină cu transmisie standard, o răsuci. Nimic.

— Fir-ai a dracu'! Înjură ea. Hai, pornește odată, mașină idioată!

Apăsă alternativ cu picioarele pe ambreiaj și accelerator, dar degeaba.

Își rezemă fruntea pe volan, lăsându-se în voia lacrimilor care amenințaseră de când auzise glasul lui Sean la telefon. Ridicând capul, apucă volanul cu ambele mâini și îl zgâlțâi.

— Trebuie să ajung la el. Trebuie! Și-acum,

luate-ar naiba, pornește! urlă ea. Toată durerea de inimă, frustrarea, chinul și deznădejdea, șiroiau în acel blestem. Pornește!

Dând camionetei o ultimă șansă zadarnică, Blair deschise portiera. Privi în jur, înnebunită, fără speranță, frângându-și mâinile de neputință. Ochii ei scrutară curtea dosnică a lui Sean și, ca și cum i-ar fi indicat-o o inscripție de neon, creierul ei înregistra aleea care pornea pe lângă casă.

— Scurtătura, șopti.

Scurtătura lui Andrew. Se lăudase cu ea, spunându-i cum bătătorise deja o cărare prin curți și alei. Pentru a străbate cvartalele dintre casa lui Pam și cea a lui Sean.

Împinsă de o forță internă, Blair o luă la fugă pe alee. Nu se gândi la durerea ce-i străpungea genunchii prin coapse, până în organele vitale, de-a lungul coloanei vertebrale, spre creier. Într-adevăr, nici măcar n-o simțea.

Micul și dragul Andrew. O iubea. Pam îi spusese. Pam, cea mai bună prietenă a ei. Pam, căreia îi ridiculizase de-atâtea ori sfaturile înțelepte și bunul-simț, se putea confrunta cu o criză. Întotdeauna se bazase pe puterea lui Pam. Era timpul să se achite. Îi spusese vreodată cât de mult îi prețuia prietenia? Și Sean. Și el o iubea. Sau o, iubise, până când ea îi respinsese dragostea. *Nu renunța la mine, Sean. Nu încă. Te rog.*

Alergă prin alei și curți dosnice. Nu-i păsa de privirile curioase ale oamenilor care lucrau în grădini sau se întrerupeau din treburile gospodărești pentru a privi pe fereastră spre femeia ce fugea mâncând pământul. Goana ei nu putea fi confundată cu un jogging oarecare.

Nu vedea buruienile care o plesneau peste

pulpele goale, nici pietrele ce-i învinețeau tălpile. Îl vedea numai pe Sean, ieșind din apa mării, gol și viu, și radiind de viață, emanând o încredere pe care o putea împărți cu ea.

Nu auzea respirația gâfâită ce-i ieșea din piept. Râsul lui Sean îi bubuia în urechi, după ritmul pașilor; șoaptele lui de iubire erau motivul de la baza bățăilor inimii. Cuvintele acelea deveniseră un balsam pentru spiritul ei zdrobit.

Transpirația ce-i șiroia pe trup în mii de pârlăieșe dezordonate trecea neobservată. În schimb, simțea mângâierile lui Sean, tandre și drăgăstoase, puternice și încurajatoare.

Cum se crezuse în stare să trăiască fără tot ceea ce avea el să-i dăruiască? Trebuia să ajungă la el, să-i spună, să-i arate că putea fi sufletistă. Și ea iubea, și ea *ținea* la el. Acela putea fi singurul moment din viață când avea nevoie de ea. Nu putea – nu trebuie – să-l lase de izbeliște. Fugi! Încă o stradă, numai.

Picioarele îi pompară mai repede, lucrând pistoanele unei mașinării bine unse. Distingea structura scheletică a acoperișului la care lucra Sean. *Doamne-Ți mulțumesc. Îți mulțumesc, Doamne. Aproape am ajuns*, se rugă ea, în timp ce alerga pe ultimii metri.

Năvăli prin gardul viu al casei aflate vizavi de a familiei Delgado. Apoi, totul începu să se deruleze cu încetinitorul. Blair îi văzu – Sean, Pam, Joe – adunați în jurul lui Andrew. Băiatul stătea pe treapta verandei din față, cu un pansament însângerat pe frunte. Era bine? Nu era? N-ar fi stat așezat...

Joe ridică privirea. De foarte departe, după cum i se părea, îl auzi strigând:

— Blair!

Pam și Sean se întoarseră spre ea, cu mișcările

plutitoare ale unor personaje de vis. Uimirea le schimonosiră fetele în grimase hâde. O luară la fugă spre ea, dar fără să înainteze. Își văzu propriul nume articulat de buzele lui Sean, dar nu auzi niciun sunet.

Nu știa că fugea ghemuită, cu genunchii îndoiți într-un unghi hidos, abia susținându-i trupul. Simți o bufnitură surdă, când se prăbuși, lovind trotuarul. Coborî privirea, surprinsă să se pomenească pe asfaltul încins.

Apoi, pentru prima oară în viața ei, leșină.

*

— Categorie, nu!

— Dar, Pam...

— Scutește-mă cu „dar Pam” -urile. Ți-am spus că această casă ți-e deschisă, dacă vrei să te restabilești aici. Am să-ți car ploștile. Am să-ți fac de mâncare, îți spăl hainele, orice. Dar nu te mut din apartamentul ăla.

— Halal prietenă, se plânse Blair, stând așezată în capul oaselor, în pat.

Trecuseră patru zile de la accidentul lui Andrew. Băiatul era bine, arborând mândru un bandaj mare pe frunte. Blair progresase până la sta așezată, cu o pernă sub genunchi. În dimineața aceea, refuzase să ia analgezicele prescrise de medic. Genunchii n-o mai dureau aproape deloc și sărbătorise cerându-i lui Pam s-o îmbrace într-o bluză și o pereche de pantaloni.

Pam o instalase într-o cămaruță prea mică pentru un dormitor, dar prea mare pentru a fi calificată ca debara. Servea drept cameră de cusut și depozitare. Cum înghesuisese Joe acolo patul de două persoane, Blair n-avea să știe niciodată. Când își revenise din leșin, doborâtă de durere, zăcea în el.

Timp de două zile, durerile chinuitoare o făcuseră să nu observe împrejurimile. În ajun, bănuise că avea să supraviețuiască. Azi, era sigură.

— Îți *sunt* prietenă. Aș avea încredere să te las singură cu soțul meu o săptămână, știind că nu s-ar întâmpla nimic, dar n-am să-ți spăl rufele murdare. Dacă vrei să pleci din apartamentul lui Sean, din viața lui, atunci tu îți plătești chiria și-i predai cheia. Nu eu.

Pam se apropie de un scaun, singura piesă de mobilier care mai era în cameră, și se trânti pe el, încruntându-se exasperată la prietena ei.

— Voi doi mă înnebuniți de cap, știai? Evită partea ăsta din casă, de parcă am avea cu toții ciumă sau nu știu ce. Vine să lucreze la camera adăugită. Pleacă. Mârâie la oricine-i stă în cale. Arată ca dracu', aproape la fel de rău ca tine.

— Mulțumesc, îi reteză Blair tirada.

— Crede că-l disprețuiești...

— Disprețuiesc...!

— A, da. Judecă aproape la fel de rațional ca și tine, în ultimul timp. De vreme ce ți-ai distrus genunchii alergând să-l ajuți pe Andrew, presupune, în mod firesc, că niciodată n-ai să-l ierți, pentru că ți-a telefonat în dimineața aia.

— Asta-i o nebunie.

— Nebunie, cică! se adresă Pam tavanului. Acum înțelegi cu ce fel de smintiți avem de-a face de patru zile? Iar tu nu vrei să te vadă așa, fiindcă a spus - la nervi - că nu vrea să te-ntorci la el oloagă. Ei bine, eu m-am săturat, sări Pam în picioare. Cum am spus, casa mea, familia mea, *eu*, îți stăm la dispoziție până te pui pe picioare dar mi-am dat demisia din rolul de Cupidon sau Venus, sau pe care l-oi fi jucat.

Plesnind de îndreptățită indignare, merse cu pași mari la ușă.

— Apropo, a telefonat mama ta ca să întrebe dacă ai ceva de comentat despre ce ți-a spus doctorul. Te mai sună ea, într-o zi, două.

Blair întinse mâna, cu o expresie rugătoare în ochi.

— Pam?

Cealaltă se pleoști și reveni lângă pat, să-i ia mâna întinsă.

— Îți mulțumesc pentru tot.

— Ce te-a împins să faci exhibiția aia tâmpită, Blair? Știai că, fugind până aici așa, îți faci praf picioarele.

Blair ridică din umeri, își trase nasul și privi ochii îngrijorați ai lui Pam.

— Te iubesc.

Pam avea și ea lacrimi în ochi.

— Și eu te iubesc.

Următoarele câteva momente fură pline de emoție. Apoi, Pam spuse încet și cu tărie:

— Lasă-mă să-l chem pe Sean aici, la tine.

Blair clătină din cap.

— Nu. E mai bine așa.

— Crezi *tu* că e mai bine așa, lăsa Pam capul în piept.

Cu aceste cuvinte, plecă, vizibil nedumerită de ceea ce considera ea a fi neghiobie curată din partea unora care-ar fi trebuit să aibă mai multă minte.

*

— Intră! strigă Blair, când cineva îi bătu la ușă, în aceeași după-amiază.

Se aștepta să-l vadă pe vreunul dintre copii, cu încă o creație sentimentală făcută cu creioanele pe o hârtie de Manila. Colecția ei de asemenea ofrande

artistice, cu subiecte cunoscute numai autorilor, număra acum optsprezece piese. Avea deja pregătită pe buze exclamația de surpriză și laudă. Aceasta muri subit, când pe ușă intră Sean.

Câteva lungi momente, patru ochi flămânzi se ospătară. Căutând urmele suferinței, se cercetară îndelung. Diagnosticul fiecăruia fu acela că fizicește o duceau bine, dar ridurile de încordare și ochii duși în fundul capului atestau o maladie emoțională ce refuza să se vindece.

— Pam a zis că vrei să mă vezi, spuse el încet.

Abia încăpea între picioarele patului și ușă.

— A zis...

Blair își stăpâni negația. Turbulența din ochii lui era dureroasă la vedere. Avea atâta nevoie să fie iertat, absolvit de vina de a-i fi provocat cel mai recent neajuns. O clipă, ochii ei coborâră spre degetele albe, înlănțuite, din poală.

— Da, am... am... a zis că te învinuiești singur pentru asta.

Coborî mâna, atingându-și genunchii.

— Sean, nu trebuie.

— Ba da, stăruie el, chinuit. Dacă nu-i ceream lui Andrew cuiele alea, acum n-ar avea cusături la cap; dacă nu-ți telefonam ție s-o caut pe Pam, n-ai fi aici. Torturată de dureri nemărturisite și...

— Nu am dureri. Nu mai am. Și, dacă de data asta îl ascult pe doctor, nici n-o să mai am. Nu numai fuga până acasă la Pam m-a adus în halul ăsta jalnic, râse ea ușurel. S-au combinat mai multe lucruri. Și, că tot veni vorba, mă preveniseși împotriva tuturor.

Îi provocă un infim zâmbet, dar Sean nu era gata să se reabiliteze.

— Slavă Domnului că Andrew leșinase, doar fiindcă-și pierduse suflul. Am crezut că era inconștient

datorită loviturii la cap. Până a ajuns Joe aici, își recăpătase luciditatea. Când a sosit și Pam, ne-a certat că opriserăm sângele cu unul dintre cele mai bune prosoape ale ei. În timp ce ea și eu... în timp ce avea grijă de tine, Joe l-a dus la urgență, pentru alea trei cusături.

Blair râse.

— Pam a zis c-o să putrezească bandajul, până se îndură să și-l scoată.

— Aș vrea să fie și cu tine la fel de simplu, replică el cu glas scăzut. Ce zice medicul?

Știa. Îl acostase la plecarea din casa Delgado. Pam chemase doctorul de îndată ce ea și Sean o dezbrăcaseră pe Blair și o puseseră în pat. Ceruse să vină medicul în Tideland. Blair nefiind aptă să se deplaseze la New York, acesta acceptase. Dar contra unei taxe exorbitante.

Când doctorul îi spusese lui Sean, politician dar ferm, că-și respecta prea mult meseria pentru a discuta starea unei paciente cu un străin, Sean nu se sfiise să-i răspundă exact cât de străin era și că, dacă-și respecta viața la fel de mult ca meseria, ar fi făcut bine să-și dea drumul la gură. Înghițindu-și saliva pe sub pumnul de fier, care-i strângea cravata *Cardin* ca un ștreang, medicul spusese la ce se putea aștepta Blair pentru următoarele câteva luni.

— N-am voie să umblu, nici să mă ridic în picioare, timp de două săptămâni, după care pot începe să parcurg distanțe scurte, mărimdu-le treptat. Trebuie să mă duc la spital de câteva ori pe săptămână, pentru tratamente cu ultrasunete. Mi-a recomandat și injecții cu cortizon, dar nu să le fac. Și refuz să iau analgezice, încheie ea, încăpățânată.

Nu-i luă în seamă pufnetul dezaprobat, continuând:

— În circa o lună, va mai analiza situația.
Vocea i se schimbă.

— Dacă totul se vindecă bine, pot începe să-mi refac puterile. Dacă nu, urmă ea ursuză, s-ar putea să trebuiască să mă operez. Asta ar implica luni întregi de terapie și, mai mult decât probabil, n-am să mai pot dansa niciodată. Cel puțin, nu profesional.

Sean tăcu un moment. Pronosticul se potrivea ad literam cu cel al medicului. O privi, în timp ce trăgea de un fir deșirat al cuverturii.

— Și dacă-ți faci operația asta, cu tot ce presupune, ai să fii distrusă?

— Da.

Blair continua să privească în jos, așa că nu văzu expresia chinuită, care-i sfâșie chipul deja descompus, al lui Sean.

— Înțeleg.

— Fiindcă ai spus că n-ai să mă mai dorești, dacă nu sunt bună pentru nimeni altcineva. Dacă eram...

— Blair! exclamă el, ocolind patul pentru a cădea în genunchi lângă ea. De-asta ai fi nemângâiată? Fiindcă-ți închipui că nu te mai doresc?

Blair dădu din cap.

— Aș fi o epavă fizică, Sean. Ar trebui să fiu îngrijită, aș avea cicatrice, ar trebui să folosesc un scaun cu roțile până...

— Blair, Blair, își îngropă el capul în poala ei. Nu-mi pasă nici dac-ar trebui să te târăști pe burtă. Te voi dori întotdeauna. '

— Dar ai spus...

Sean săltă capul, vizibil chinuit.

— Iartă-mă! De-un milion de ori, de-atunci încoace, mi-am blestemat darul vorbirii pentru că-ți spuseseam un lucru atât de crud. Eram furios, frustrat,

te iubeam atât de mult, încât îmi venea să mor, și muream fiindcă dragostea mea nu-ți era de ajuns.

Blair îi cuprinse cu mâinile capul auriu, cufundându-și degetele în părul ca lâna.

— Este, este, spuse ea, cu un sentiment de deznădejde. Am fost atât de proastă, Sean. Răsfățată și egoistă. Iartă-mă că nu ți-am acceptat iubirea, că n-am știut cum să te iubesc la rândul meu. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Mă temeam de orice alt angajament, în afara dansului. Pe *ăsta* îl cunoșteam. *Ăstui*a îi puteam face față. Cu tine, am găsit un liman despre care nu știam că există. Dacă sfărâmarea genunchilor este singurul mod în care îl pot atinge, atunci e, într-adevăr un preț foarte mic de plătit.

Degetele lui mari, înăsprite de muncă, îi mângâiară tâmpla.

— Iubito, sper să dansezi din nou. Vreau să dansezi. Niciodată să nu crezi că aș vrea să te oprești, din alt motiv decât dacă ți-ar face rău. Când te-am văzut căzând, zăcând acolo pe asfalt, am crezut că aveam să mor, Blair.

— Știu că ți-ar plăcea să mă vezi dansând iarăși, zâmbi ea, urmărindu-i cu degetul brazda ce-i împodobește bărbia; apoi, vârful degetului se desfătă cu atingerea țepoasă a mustății. Dacă nu altceva, aș fi una dintre cele mai bune instructoare de pe Coasta de Est. Și, să nu uităm, am aici școala de dans. Poate va trebui s-o suspend un timp, dar de îndată ce voi putea...

Sean îi depuse un deget pe buze.

— Nu deveni prea ambițioasă. Nu vreau să mai fii niciodată dezamăgită.

— N-am să fiu, îți promit. Atâta timp cât te am pe tine.

— Mă ai.

Îi sărută ușurel gura, apoi gâtul, sânii, prin bluză, abdomenul. Descrăia dăre slabe, își însemna teritoriul, se asigură că era reală și întreagă, și că-l iubea.

Când Blair încercă să vorbească, respirația îi ieși în rafale scurte, vraja gurii lui având un efect dramatic asupra facultăților ei fizice.

— Părinții mei vor fi... dezamăgiți.

— De ce? o privi Sean întrebător.

Blair își coborî ochii, pentru a-i studia cusătura gulerului.

— Păi, sunt oameni de modă veche. N-au știut nimic despre Cole. Nu cred că mi-ar... că ne-ar aproba...

— Să trăim împreună? În sensul ăsta, și eu sunt de modă veche.

Aceste cuvinte calme îi izbiră inima cu forța unui trăsnet. Îi întâlni ochii albaștri și sinceri, cu ai ei, verzi și grei de lacrimi.

— N-am trăit niciodată cu o femeie, Blair. Privilegiul ăsta anume a fost rezervat pentru soția mea. Cel puțin, sper că tu îl vei găsi un privilegiu. La fel cum sper să consimți a fi soția mea. Ea dădu din cap, dornică.

— Da, da.

Strecurându-și un braț pe sub genunchii ei și pe celălalt sub spate, Sean o ridică din pat.

Încrezătoare, Blair își împreună brațele pe după gâtul lui.

— Unde mergem? întrebă ea, lăsându-și capul pe umărul său.

— Acasă, răspunse el încetișor.

În hol, trecură pe lângă Pam care zâmbea complice.

*

— A fost minunat. Te descurci din ce în ce mai bine, murmură glasul cel languros.

Mâini puternice o întoarseră de pe burtă pe spate, potrivind pernele sub ea. Un sărut scurt i se depuse pe vârful nasului.

— Ar fi și cazul. Două masaje pe zi, de când ne-am căsătorit. Crezi că am stabilit vreun record?

— Sunt convinsă că da.

Ochii verzi străluciră spre el

— Dar nu cu masajele.

Săltă capul, pentru un sărut mai mulțumitor.

Era a cincea noapte a lor, ca soț și soție. Blair se instalase complet în casă și se întreba cum ar fi putut vreodată să fie fericită locuind în altă parte. Sean o ducea dintr-o cameră în alta, în sus și-n jos pe scări, fără să se plângă și fără să-i ia în seamă neconținutele scuze pentru inconvenientul necesar. Nu-l considera ca atare. Faptul de a sta culcați împreună în patul care atâția ani rămăsese neîmpărțit cu nimeni nu era decât una dintre nenumăratele plăceri pe care le-o oferea acum viața.

Punând în sfârșit capăt sărutului, Sean o studie îndelung.

— Măine, te scot afară, la soare. Ești cam palidă.

— Într-un loc privat, spuse ea ștregărește, trăgându-și în jos cearceaful de pe sâni.

— De ce? Își îngustă Sean suspicios ochii.

— Ca să mă pot bronză peste tot. Doar nu vrei să am dâre albe și urâte, nu?

Și flutură cochet din gene.

Aplecându-se să-și apropie gura de urechea ei, Sean spuse tărăgănat:

— Dacă ar fi după mine, nu te-ai mai bronză deloc, iar eu aş ajunge cu bucle arse de soare.

Râse de expresia ei înţepată, pe care o ştia a fi falsă, şi o sărută apăsător.

— Am auzit cumva telefonul sunând adineauri? Întrebă ea cu sufletul la gură, când Sean o eliberă. Scosese aparatul din dormitor, pentru ca Blair să se poată odihni o oră în fiecare după-amiază. Numai când trebuia să plece îl introducea în priza de lângă pat, ca să-i fie accesibil în caz de urgenţă.

— A sunat Barney.

— Şi?

— I-am spus să se ducă dracului.

Blair râse.

— Îl caut eu, într-o zi, două. Se simte jignit, probabil.

Sean nu era îngrijorat că va discuta cu agentul. Blair îl convinsese că nu ţinea să danseze din nou, până nu se asigură că picioarele suportau efortul, iar atunci, numai dacă toate celelalte zone ale vieţii beneficiau de prioritatea cuvenită. Mai avea câteva zile până să poată umbla pe picioare. Nu se pripeau cu nimic.

— A telefonat Andrew, ca să spună că el, Angela şi Mandy au colorat desenele de la nuntă. Al lui e cel mai bun, fiindcă în cel al Angelei tu eşti mai înaltă decât mine, iar Mandy a vărsat peste al ei Kool-Aid.

Râseră. Lui Blair îi plăcea enorm vibraţia sunetului în ureche, aşa cum o ţinea Sean îmbrăţişată.

— Au dat telefon şi părinţii tăi, ca să anunţe că au ajuns cu bine acasă şi să se intereseze de starea ta.

O mângâie pe abdomen, alene, fără patimă, doar cu tandră posesivitate.

— Erau foarte necăjiţi de posibilitatea să nu mai dansezi. Mama ta mi-a spus la nuntă cât de mândri au

fost întotdeauna de tine. Și să știi că sunt, Blair. Numai că n-au exprimat-o niciodată prin viu grai. Au și ei slăbiciunile lor, ca toți oamenii, n-au putut să nu simtă dorul de tine și să-și dorească să fi trăit mai aproape de ei, așa că dușmăneau ceea ce te îndepărtase.

Blair își șterse ochii de părul lui de pe piept, umezindu-i cu lacrimi.

— Chiar a spus că sunt mândri de mine? Sean dădu din cap. Cu un efort conștient, Blair își ajungă lacrimile. Dorea să privească înainte, nu în urmă.

— M-am bucurat să-i văd. Erau fericiți că, în sfârșit, mă mărit. Și, desigur, i-ai impresionat cum nu se poate mai mult.

Îl sărută sub bărbie.

— Părinții mei, care nu prea pot crede că în sfârșit am convins pe cineva să mă ia de bărbat, consideră că ești fie handicapată mintal, fie o sfântă. Te-au îndrăgit de la prima vedere și mi-au spus ce frumoasă ești. Eu am considerat că a fost o nuntă extraordinară, ținând seama că Pam și cu mine am pregătit totul într-o singură săptămână.

— Cam stranie nuntă, cu mireasa stând jos în tot timpul ceremoniei.

— Și culcată în tot timpul lunii de miere.

Blair îi împinse umărul, chipurile consternată.

— Tu niciodată nu te gândești la altceva?

— Nu, de când te-ai instalat cu locuința.

Se săltă într-un cot să-l vadă mai bine, răsfirându-i cu degete drăgăstoase părul des.

— Trebuie să spun că ai dat dovadă de un autocontrol magnific, dormind în celălalt dormitor toată săptămâna dinaintea nunții.

— Cred că merit cel puțin o Medalie de Onoare, râse Sean, cuibărind-o însă la pieptul lui, înainte de a adăuga încet: Voiam ca mariajul nostru să fie neîntinat.

Voiam să știi că te iubesc din mult mai multe motive, decât efectul tău asupra libidoului meu. Și, la fel cum s-a întâmplat tot timpul, de când te-am cunoscut, mă temeam să nu-ți fac vreun rău.

Își aplecă capul, ca s-o sărute dulce pe buze, dar după câteva momente, sărutul începu să se transforme în altceva. Mârâi, cu gura lipită de a ei:

— Acum însă, că ești nevasta mea, păzea doamnă Garrett!

— M-ai prins într-un dezavantaj teribil. Nici măcar să fug de tine nu pot.

Râsul lui i se revărsă pe obraz, ca o rafală de aer cald, în timp ce o cuprindea cu brațele.

— Mă bucur să aflu. Mult ți-a trebuit ca să te convingi că te iubesc.

Buzele delicate și dinții sâcâitori îi presărară gâtul cu mărunte sărutări drăgăstoase.

— Eram cu mintea și inima în altă parte. Am avut nevoie de timp, ca să-mi distrag atenția dintr-acolo. Și când în sfârșit am început să te ascult, ceea ce-ai spus m-a speriat. Îmi cerea atât de mult. Nu eram sigură că aș fi fost în stare.

— Și acum?

— Acum, să te iubesc și să te fac fericit e cea mai interesantă provocare cu care m-am confruntat în viața mea.

Buzele lui îi înfierară tâmpla cu un mesaj arzător.

— Te iubesc, Blair.

— Te iubesc, Sean Garrett.

Începu să chicotească, făcând-o să-și ridice capul pentru a o privi.

— Ce-ai găsit de râs?

— Trebuie să știi cât de mult te iubesc, dacă sunt dispusă să trec prin viață cu un nume ca Blair

Garrett.

— Am avut întotdeauna o fire poetică.

Blair redeveni serioasă, privindu-l cu interes în timp ce el îi prindea între dinți degetul hoinar.

— Sean, ești sigur că nu-ți răpesc prea mult timp în săptămânile astea când sunt invalidă? Nu vreau să-ți neglijezi munca.

— Sunt cu toate lucrările la zi, în afară de camera suplimentară de la familia Delgado, iar pe aia o finisează meseriași calificați. Eu îi supraveghez doar. Ceilalți clienți cu care am contracte au fost înțelegători cu un om care dorește să-și ia câteva săptămâni libere pentru luna de miere. În plus, nu îndrăznesc să te las singură prea multă vreme Poate te hotărăști să-l chemi pe masorul ăla tânăr și proaspăt de la Y. Sunt sigur că-l mănâncă mâinile să și le pună pe una care arată ca tine.

— Niciodată nu m-ar amenința atât cât m-ai amenințat tu. Mare tupeu ai mai avut, în ziua aia. Ce te-a îndemnat s-o faci?

Sean zâmbi.

— Trebuia să te ating. Mai întâi, ca să văd dacă aveai cât de cât substanță, sau nu erai decât o plăsmuire a imaginației mele depravate. Semănai mult cu o mică vedenie eterică, în ciuda scânteilor care-ți țâșneau din ochii verzi. Apoi, m-a învins pofta animalică pură. Voiam să te ating peste tot.

Își plimbă mustața peste clavicula ei.

— Și încă n-am trecut peste accesul ăla de poftă.

O sărută profund, frecându-și limba de a ei, cu ardoare crescândă. Toată dulceața iubirii pentru el o inundă, până ajunse s-o înece. Scăpă de fervoarea gurii lui și-i trase capul în jos, strângându-i-l posesiv peste sâni.

— Sean, Sean, șopti. Te iubesc atât de mult, încât m-apucă spaima.

Sean se zbatu să scape din mâinile ei frenetice pentru a o privi. Ochii lui albaștri o sfredeleau până-n adâncul sufletului.

— De ce? De ce, Blair?

— Fiindcă s-ar putea să te pierd.

Expresia i se împlânzi, și-i mângâie buzele cu degetul mare.

— Nu. Niciodată. Nu și dacă am și eu un cuvânt de spus.

— Lubește-mă! Îl imploră Blair.

Nu-i trebuia și o a doua invitație. Ochii începură să navigheze peste fiecare părticică din trupul ei. Le simțea fierbințeala pe piele, în timp ce-i privea sânii, poposind asupra sfârcurilor. Degetele i se desfătau cu atingerea ei. Carnea lui Blair reacționa cu generozitate. Ochii lui lunecară și mai jos, peste abdomen și ombilic. Textura pielii și puful alb, cu care era presărată, cunoșteau adorația degetelor lui mângâietoare.

— Delicioasă, șopti, când ajunse cu ochii la delta închisă ce-i ascundea feminitatea.

— Atinge-mă.

Rugămintea ei era o declarație de dragoste la fel ca mângâierile lui intime, iscoditoare.

— Aici?

— Da, da, da. O, Sean...

— Ești atât de frumoasă, atât de delicată. De dulce...

Limba lui îi pictă sfârcurile cu rouă, înainte de a i le sorbi cu buzele. Gura gusta bucățele de piele ce se topeau sub buze, până fu complet consumată de dorința febrilă de el.

— Sean, lasă-mă să...

Sean țiță ușor, când un fior de voluptate îi

zgudui tot trupul. Recită o litanie de cuvinte drăgăstoase, în timp ce Blair îl iubea cu totală dăruire. Apoi, se încordă, într-o supremă rețineră, și scrâșni:

— Blair, acum ori...

Fu binevenit în strânsa căldură fluidă a trupului ei drag.

— Ahhh, Sean dragostea mea, dragostea mea. O gură arzătoare îi căută sânii, i-i sărută, îi iubi.

Degetele ei îi apucară mușchii duri ai feselor, îndemnându-l să nu se mai abțină.

— Sean... niciodată n-am... la ginecolog...

Sean se săltă în sus, cu ochii arzând de pasiune, dar luminați de iubire și înțelegere.

— Doamne Dumnezeule, Blair. Uitasem complet de asta. Vrei să...

— Nu, nu, răspunse ea, scuturând din cap, cu un surâs luminos așternându-i-se pe față. Avem un coregraf bun. Să așteptăm și să vedem care vor fi pașii următori.

SFÂRȘIT